PROLETARYA PARTİSİNİN
REORGANİZASYONU VE
HALK KURTULUŞ
CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 1 - SAYI : 10 12 NİSAN 1978 SİYASİ GAZETE FİYATI : 500 KURUŞ

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK, YA öLüM!

Olaylar giderek başdöndürücü bir hal almaya başladı. Kargaşa gün geçtikçe artıyor. Kitle katliamları yaygınlaşıyor. Faşist cinayet şebekeleri kanlı ellerini yurtsever devlet adamlarına kadar uzatabiliyorlar. Her gün, «Devleti parçalamaya hazırlanan» yeni gizli örgütler (!) bulunuyor. «Halk Mahkemeleri», «Kurtarılmış Bölge» yaygaraları hür basının manşetlerinden inmiyor. Sermayenin sözde milliyetçi uşakları Mussolinivari «Büyük Yürüyüş» çığlıkları atıyorlar.

Boşa yorulmayınız baylar! Biz bu oyunu biliyoruz. Daha önce Hitler Almanyasında, Mussolini İtalyasında, Şilide, İranda, 12 Mart 1971 sonrası ülkemizde, insanlık bu oyunun kanlı sonunu acıyla seyretti. Şimdi ülkemizde oynanan oyun budur. Parababaları, faşist diktatörlüğe sıçrama yolunda hızla ilerliyorlar.

Türkiyenin anormal kapitalist yapısı, uzun süredir içine düştüğü ekonomik bunalımdan sıyrılamıyor. Buna paralel olarak gelişen siyasi bunalım azıtarak sürüyor. Bunalımlı emperyalist yapının mecburi yönü faşizmdir. Finans Kapital böylesine bir bunalımı başka türlü atlatamayacağa benzer. Bunalımdan çıkış için işçi sınıfımızdan daha çok artı - değer çalması, diğer çalışan yığınları daha çok soyması ve ülkemizin yeraltı - yerüstü zenginliklerini uluslararası finans kapitale (kendisi de ortak olarak) daha ucuz fiyatla yağma ettirtmesi gerek. Devalüasyon bu doğrultuda bir adım oldu. Ancak bunalımın çözümü olmayacak. Devalüasyonun açık anlamı, tüm ihracat ürünlerimizi emperyalistlere yağma ettirtmektir. Emperyalist ülkeler, devalüasyondan sonra aynı parayla ülkemizden iki misli mal alabilmektedirler. Bu yağma sofrasından iki üç lokma da yerli finans kapital kapmakta, durumunu düzetmeye çabalanmaktadır.

Çalışan yığınların daha çok soyulabilmesi içinse her türlü grev, direniş, ekonomik ve siyasi örgütlenme haklarının yokedilmesi gerekiyor. Bir yandan da dağınık da olsa gelişen devrimci mücadele var. Parababaları şimdi, devrimci mücadeleyi kana boğma, yığınların her türlü mücadele haklarını gaspetme emellerini gerçekleştirmeğe çalışıyorlar. Bunun içinde bilinçsiz yığınları ve ordu gençliğini bir oldu bittiyle tuşa getirmeyi amaçlıyorlar. 27 Mayıs politik devriminin ürünü Anayasanın, 12 Martta kırpılamamış tüm demokratik çalışan yığınlardan taraf işleyen yanlarını yoketmeyi düşlüyorlar.

Seçimler ve arkasından gelen CHP iktidarı bu planın ürünüdür. Halk yığınları için «umut» olan ve ordu gençliği içinde oldukça yaygın taraftar bulmuş CHP'nin dahi bunalıma çözüm olamayacağının, anarşiyi önleyemeyeceğinin sınanarak gösterilmesi gerekiyordu. Bu doğrultuda «vicdanlarının sesini dinleyen» 11 parlementerin de katılmasıyla CHP iktidar yapıldı. Sükan ve Feyzioğlu gibi Finans Kapitalin iki sadık siyasetçisi de hamura katılarak gerekli kıvam sağlandı.

Umudumuz CHP'nin iktidara gelince ilk yaptığı iş 2. MC nin yapamayacağı % 33'lük devalüasyonu yapmak oldu. Böylece parababaları biraz olsun rahat soluk alabildiler... Çalışan yığınların cebindeki 100 TL bir anda 67 TL. olurken ülkemizin yeraltı - yerüstü tüm zenginlikleri, yerli yabancı parababalarına daha ucuz yağma sofrası oluyordu.

Finans Kapitalin yeni gözdesi CHP'nin siyasi planda en çok kullandığı sözcük, «aşırı sağa da, aşırı sola da karşıyız» oldu... Faşist cinayet şebekeleriyle can

(Devamı Sayfa 2 de)

KIZILDERE ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ

30 MART 1972 TARİHİNDE ÖLEN YİĞİT ARKADAŞLARI ANIYORUZ.

ONLARIN ANISINA EN İYİ SAYGI EYLEMLERİNDEN VE SONUÇTAN DERS ÇIKARMAYI SAĞLAYABİLMEKTİR.

ONLAR BİZLERE VE TÜRKİYE HALKLARINA BİR KEZ DAHA LENİNİST BİR PARTİ ÖNCÜLÜĞÜNDE YIĞINLARA DAYANAN HAREKETLER DIŞINDA HER EYLEMİN NE KADAR YİĞİTÇE DE OLSA BOŞA GİDECEĞİNİ, İŞÇİ SINIFINA VE HALKA İKTİDAR YOLUNDA ÖNCÜ OLAMAYACAĞINI GÖİSTERDLER,

ANILARI ÖNÜNDE SAYGIYLA EĞİLİRİZ.

KAN İÇİCİ FAŞİST CANİLER BU KEZ DE SAVCIYI KATLETTİLER

42 yaşında, 3 evlat babası, Ankara C. Savcı yardımcısı DOĞAN ÖZ namuslu bir aydın, gerçek bir yurtsever ve gerici - faşist güçlere karşı yasal yetkilerini cesaretle kullanan yiğit bir insandı.

1968 yılında Konya'da TÖS ve diğer kuruluşlara yöneltilen saldırı olaylarının elebaşıları olan 20'yi aşkın gerici örgüt temsilcilerini açığa çıkartmış ve mahkûm ettirmiş, yine Konya'da tefeci - bezirgânların çapulu olan faiz dolaplarına karşı mücadele etmiş, fetih namazlarının düzenleyicisi durumundaki gerici «Mücadele Birliğini» kapattırmış, 12 Mart faşizmi döneminde devrimcilerin idamına karşı imza kampanyasına katılmış, DGM lere karşı mücadele etmiş, bu nedenlerle de bu gün ailesine utanmadan başsağlığı teli çeken Demirel ve MC dönemlerinde defalarca sürgün edilmişti.

Kısa bir süre önce Ankara'ya atanan Doğan Öz, kararlı ve yürekli mücadelesini burada da sürdürmüş, yıllardır polisin giremediği, girdirtilmediği Faşist katiller yuvası site öğrenci yurdunu bizzat aratmış, katillerden bazılarını yakalatmıştır. Son olarak da gücü yettiğince kontr-gerilla üzerinde delil toplamaya çalıştığı öğrenilmiştir.

Mevcut mekanizma içinde bu çabaları, Doğan Öz'ün kurşunlanmasının en açık nedenlerini ortaya koymaktadır. Finans-Oligarşisinin faşist çetesi hedefini çok iyi saptamış, profesyonelce işlettirdiği cinayetle bu yurtsever savcıyı katlettirmiştir. Kurşunu sıkan kiralık elin talimat aldığı faşist siyasal çeteler yok edilmedikçe, tarafsızlık (!) görüntüsü verilerek olayın üstü örtülmeye çalışıldıkça, MHP, Ülkü Ocakları ve kontr-gerilla dağıtılmadıkça ve bunlardan cinayetlerinin hesapları sorulmadıkça ülkede can güvenliğinin sağlanması mümkün değildir.

TÖB-DER Konya Şubesinde Seçimi Devrimci Derleniş'çiler aldı

Mart ayı başında yapılan TÖB-DER Konya Şube Kongresini Devrimci Derleniş siyasetini savunan ekip kazanmıştır. Devrimci Derleniş kongrede kullanılan 517 oyun 281'ini alarak yönetime gelmiştir.

Devrimci Derlenişten başka seçime 2 grup daha katılmıştır. Bu gruplar Sosyal-Demokratlarla Devrimci Yol'dur.

Sosyal - Demokratlar, İki Süper Oportunizmin aktif desteğine rağmen ancak 195 oy alabilmişlerdir. Kongrenin ilginç yanı İki Süper Oportunizmin (Mao'cular ve ihanet sosyalizmi «ilerleme»nin) birbirlerine olan bunca düşmanlıklarına rağmen, Devrimci Derleniş siyaseti karşısında sonlarını görmüşçe ürküntüye kapılarak, Sosyal-Demokrasinin gölgesinde, daha doğrusu dümen suyunda biraraya gelebilmeleri ve aynı listeye oy kullanabilmeleridir. Böylece onlar, hem aynı toptan kesme olduklarını hem de Devrimci Derleniş siyasetine karşı ne denli düşman olduklarını bir kez daha ispatlamışlardır.

Seçimlerin bir diğer ilginç yönü de Devrimci Yol'un Konya TÖB-DER'de yok denecek kadar güçsüz olmasına rağmen, Devrimci Derleniş'i desteklemek yerine, 5 Haziran seçimlerinden yenik çıkmış bir CHP milletvekili adayının liderliğinde ayrı bir listeyle seçimlere katılarak gücünü denemekte ısrar etmesidir. Devrimci Yol bu yolla Sosyal-Demokrat oyların bir kısmını toplamayı amaçlamışsa da bunda pek başarılı olamamış ve ancak 41 oy alabilmiştir. Bu durum Devrimci Yol'un «büyük grup» kompleksinden kaynaklanan sekter tutumuna bir örnektir. Umarız, Devrimci Yol bu sekter tutumunu TÖB-DER genel kongresinde de tekrarlamaz ve TÖB-DER Genel Merkezinin başına, Sosyal-Demokrasiyle ittifak kurmuş iki Süper Oportünizmden herhangi birisinin tünemesine yardımcı olmaz.

Seçimlerde, teslim etmemiz gereken olumlu bir davranışı TEP siyasetini benimseyen arkadaşlar göstermişler ve en son anda seçime ayrı bir liste ile girmekten vaz geçerek, Devrimci Derleniş'i destekleme kararı almışlardır. Arkadaşları bu birlikçi tavırlarından dolayı kutlamak görevimizdir.

FAŞİZME KARŞI DEVRİMCİ DERLENİŞ
Konyadan bir grup Devrimci Derleniş'çi Öğretmen

Faşizme karşı Ya Birleşmek Ya Ölüm !

(Baştarafı 1. Sayfada)

savunması yapan devrimci gençlik bir tutuldu. Ağzı salyalı burjuva basınının, karşı devrimciliğin sözcülerinin «Kurtarılmış bölge», «Halk mahkemeleri», «Anarşi gemi azıya aldı» yollu palavralarının arkasına sığınılarak devrimcilere ve halka karşı «Balyoz Harekatları» düzenlendi..

Siz de çok iyi biliyorsunuz ki, sayın iktidar sözcüleri, 1 Mayıs mahallesinde öldürülen 5 işçinin katilleri devrimciler değildir. Devrimciler. «Ülkücü» bile olsalar, yarı şartlanmış yoksul işçileri öldürmezler... Kaldı ki öldürülen işçilerin akrabaları basına yaptıkları açıklamalarda cinayet kurbanlarının «ülkücü»lükle ilişkileri olmadığını da belirttiler.. O insanlık dışı cinayetlerin sorumluları, finans kapitalin gizli cinayet şebekeleridir, şerefsiz ve haysiyetsiz kiralık katillerdir. Suçluların (!) suçlarını «itiraf» ettiklerini söylüyorsunuz. O itirafnamelerin ne mene şey olduklarını anlamak için fazla geriye gitmeyin. 12 Mart sonrasında zindanlar kültür sarayını yaktığını, araba vapurunu batırdığını «itiraf» eden devrimcilerle doluydu. Ama hepsi, hem de sıkıyönetim mahkemelerinde beraat ettiler. Çünkü olayların gerçek failleri sermayenin ajan - provakatörleriydiler, kontr-gerillaydı, diğer gizli cinayet örgütleriydi... Ve o itirafname dediğiniz şeyler, sonu ölüme kadar varan en insanlık dışı işkenceler altında imzalatılmış düzmece iftiranamelerden başka şeyler değildi.. Size en güzel cevabı 1 Mayıs mahallesi halkı verdi. Yolsuz, susuz, kanalizasyonsuz bırakılmış, dağ başında kurda kuşa ısmarlanmış insanlardan oluşan mahalle halkını siz «cani» olarak tanıtmaya uğraşırken, zindanlara tıkarken onlar, kendilerine saldıran sermaye basınının mahalleye giden tem silcilerine «korkmayın, biz insanız, adam yemeyiz» dediler. (Bak. 22/3/1978 tarihli Hürriyet ve Günaydın gazeteleri). Aslında kendilerine saldıranların insan olmadıklarını anlatmaya çalıştılar...

Aynı gün meydana gelen iki olay karşısında «sosyal demokrat» iktidarın tavrı hayli ilginçti. İnsanlık dışı ve düşmanı faşizme ihtar için insanlık haklarını kullanan yüzbinlerce işçi, öğretmen ve öğrenciye şiddetle saldıran iktidar, aynı gün İstanbul'da yaratılan faşist terör karşısında sesini dahi çıkarmadı. 1 Mayıs mahallesinde burjuvazinin gizli servislerince katledilen beş işçinin cenazelerine sahip çıkan faşistler, İstanbulu altüst ettiler. Silah zoruyla okullar boşaltıldı, araba vapurları işgal edildi, zorla toplanan kalabalığa Sirkeci meydanında cenaze namazı kıldırıldı. Arkasından gazete bayilerine, kitapçılara, halka saldırılar düzenlendi. Antifaşist milyonların oylarını toplamış «sosyal demokrat» iktidar, tüm bu olanları görmemişçe davrandı. Veya «Hür Basın» nereyi istediyse orayı gördü...

Türkiye'yi 27 Mayıs 1960'ın öncesine götürmek, sömürü ve zulümlerini katmerleştirmek isteyen biravuç luk Finans - Kapital çetesinin, Türkiye halkına dört aynını doldurmak üzere olan yeni yıl hediyesi «sosyal demokrat» iktidar görevini başarıyla sürdürüyor. Son oyunların içinde halkla devrimcilerin arasını açmak da var. Bunun için 20 Mart günü yapılan «Faşizme İhtar» eylemi kullanıldı. DİSK'in direniş kararı, faşist saldırıların boy hedefi olmuş devrimci gençlikle işçi sınıfının dayanışması doğrultusunda önemli bir adım oldu. Son kongreden önce DİSK'in tepesini tutan, sağa sola «Maoist», «Goşist» diye suçlamalar yağdıran «İlerleme» cilerin, sosyal demokrat yanı ağır basan yeni DİSK yönetiminin bu kararı karşısında «sosyalist» olarak yüzleri kızardı mı, bilmiyoruz.. Ancak, direniş kararı devrimci ortamda coşkuyla karşılandı. Decrimci gençlik, devrimci öğretmenler işçi sınıfının yanında saf tuttu. Üretim ve eğitimin insan elemanları, Finans Kapital için üretimi, Finans Kapital için eğitimi iki saatliğine bıraktılar. Büyük şehirler devrimc parolalarla çınladı.

Faşist cinayet şebekeleri elini kolunu sallayarak dolaşırken, provakasyon, işkence ve ölüm örgütü kontur-gerilla susuş kumkumasının arkasında görevine devam ederken, Faşist, kitle örgütleri, Mussolini taklitçisi «Büyük yürüyüş» şampiyonları, faaliyetlerini hergün daha saldırganca sürdürürken, antifaşist yığınların oylarını toplamış «Sosyal demokrasi», insanlık haklarını kullanarak kapitalist üretim ve eğitim şartlarındaki yerlerini iki saatliğe terk edip meydanlarda toplanan işçilerin, öğrencilerin, öğretmenlerin üzerine panzerle, kurşunla, copla saldıran polis birliklerini gönderdi. Onlarca insan yaralandı, yüzlercesi hapse atıldı, binlerce öğretmen hakkında tahkikat açıldı. İktidar sözcükleri, gericilerle aynı ağızdan devrimci güçlere saldırı kampanyasına başladılar, aralarından hergün üççüncü - beşini faşist cinayet şebekelerine kurban veren işçiler - öğretmenler - öğrenciler, «faşizm niyetlilerine alet olmakla» suçlandılar.

Faşizm niyetlilerine asıl alet olanlar, uluslararası para fonuna (yeni DÜYUN-U UMUMİYE) Türkiye halkını peşkeş çekenlerdir, faşizm niyetlilerine asıl alet olanlar, halktan oy isterken karşı oldukları öyledikleri faşist örgütlere barış çağrısı yapanla dır, provakasyon ve cinayet kaynağı kontr-gerillayı, diğer açık - gizli faşist örgütleri dağıtmayanlardır, onların koruyuculuğunu yapıp gerici basınla beraber düzmece iftiralarla devrimcilere saldıranlardır. Şimdi bilinçsiz halkı ve ordu gençliğini hedefleyen, onları tuşa getirmeyi amaçlayan bir dizi oyun gözlerimizin önünde oynanıyor. Finans Kapitalin gizli açık cinayet örgütlerinin ardarda düzenlediği katliamlardan, bombalamalardan gözgözü görmez olmuş provakasyon ortamında herkese «Yeter be, ne olacaksa olsun» dedirtilmek isteniyor.

«Sosyal Demokrat» iktidar sözcüleri «sıkıyönetime gerek yok» diyorlar. Demek ki artık sıkıyönetim gündemde... Herhalde, «sıkıyönetimin gerekliliğini» düşünenler de var. CHP sonuna kadar gider mi, 12 Mart benzeri uygulamalar CHP eliyle yapılabilir mi diye sorular geliyor akla... Hatırlayalım ki, 12 Martta ordu gençliğinin devrimci vuruşunun boğuluşuna alet olan onbirler kabinesi de «Sol» yüzlüydü... Finans kapital onlardan geçici bir süre yararlandı, ordu içindeki temizliği bitirince de kaldırdı bir kenara attı. 12 Mart döneminde lüks bulunan 27 Mayıs Anayasası CHP nin desteğiyle değiştirildi. Yani, Faşizmin oturtulmasında CHP ninde küçümsenmeyecek yardımları oldu. Bugün CHP nin akibeti ne olacak? Orası çok önemli değil. CHP istenilen karşı devrimci girişimlerde Finans Kapitali yarıyolda bırakabilir. Önemli olan, artık «anaşiye» Sosyal Demokrat» bir iktidarın da deva bulmadığını gösterebilmektir. Faşist bir darbe için orduya «he» dedirtebilmek ordu gençliğini tavırsız bırakabilmektir.

Devrimcilere ve halka yönelik saldırıların sürebilmesi için en çok kullanılan demagoji de «tarafsızlık» oluyor. Taraflar, Finans Kapitalin istediği şekilde halka tanıtılıyor. Bir yanda aşırı sağ, bir yanda aşırı sol. «Devletin düşmanı bu iki uçtur, ikisini de ezmek gerekir», «aşırı sağla aşırı sol biribirine saldırıyor, olaylar buradan çıkıyor» deniyor.

Yalan olduğunu siz de biliyorsunuz sayın demagoglar. Devrimciler bu sömürü ve zulüm dünyası bitsin istiyorlar, insanın insanı sömürmesi ortadan kalksın, eşitlik,, kardeşlik, hürriyet olsun istiyorlar. Faşist örgütler, devrimcileri yok etmek, devrimci mücadeleyi ezmek için kurulurlar. Burjuvazi, devrimcilerin peşine faşistleri takarak onları kitlelerden koparmaya çalışır. İster istemez yaşamak için kendini savunmaya uğraşan devrimciler, faşist cinayet şebekelerine karşı koyunca, olayın adı «sol - sağ çatışması», «anarşi» olur. Yığınlar, «Sağ - Sol çatışmasından» rahatsız olsunlar, «aşırı sağa da, aşırı sola da karşı» olsunlar istenir. Böylece devrimciler halktan uzak düşürülür.

Oysa işin gerçeği, asıl kavga, üretici yığınların yarattığı alın teri, el - emeği üzerinedir. Dikkatlerin bu noktadan başka yerlere çekilmesine çalışılır. Sömürü düzenine karşı mücadele, devrimcilerin üzerine saldırtılan faşistlerin sayesinde «anarşist gurupların çatışması» haline dönüştürülmeye uğraşılır. Yani faşistler piyon olarak kullanılırlar. Olaylar Finans Kapitale kendi paralı, silahlı militanlarını, piyonlarını harcatmaya da zorlayabilir. Finans Kapital için önemli olan sömürü düzeninin sürmesidir, yeter ki o ayakta kalsın, üç - beş iti eksilse veya hapsedilse bile Finans Kapital kurşuni hazretleri sapasağlam ayakta kalacaktır.

Bu nedenle burjuvazi ve onun siyasi temsilcileri, halka şirin görünebilmek için «aşırı sağa da aşırı sola da karşı» pozlara bürünürler. Devrimciler üzerine yönelttikleri baskı, terör görülmesin diye arada kendi aylıklı uşaklarını harcamayı da göze alabilirler. 12 Marttan sonraki olayları hatırlayalım. Devrimci örgütlerle beraber, «ülkücü» ve nurcu örgütler de kapatıldı. Hatta karşı devrimcilerden tutuklanan da oldu. Ancak onlar arka kapılardan görevlerine devam etmek üzere salıverilirken devrimciler işkencelerden geçirildi, öldürüldü. Böylece «anarşi» önlenmiş oldu. Bu arada grevler yasaklandı, memurların sendika kurma hakları gaspedildi, köylü hareketleri ezildi. Gerçek ücretler gün geçtikçe düştü. Halkın geçinmesi giderek zorlaştı. Yani bu süre içinde çalışan yığınlardan çalınan artı - değer arttı. Finans Kapital eksiğini, gediğini onarmaya çalıştı.

Önemli olan «aşırı sağa da aşırı sola da karşı olmak» değil, sömürü ve soygun dünyasına karşı olabilmek, işçi sınıfının ve diğer çalışan yığınların siyasi ve ekonomik mücadelelerine omuz verebilmektir. Devrimciliğin, ilericiliğin, halktan yana olmanın ölçüsü bunlardır.

Sen, hem 40 milyonluk Türkiye halkını % 33 lük devalüasyonla emperyalizme peşkeş çekeceksin, hem halk düşmanı MC nin halk düşmanı bütçesini kendine rehber alacaksın, «faşizme ihtar» için insanlık hakkını kullanan yığınların üstüne copla, kurşunla gideceksin hem de devrimci, ilerici geçineceksin. Yemez artık. Yalancının mumu yatsıya kadar yanar.

20 Mart günkü «Faşizme ihtar» direnişi işçinin, öğretmenin, öğrencinin eylembirliği içinde olmaları *hem de olaylara karşı gelişen tepkilerin öğretici olma*sı nedeniyle olumlu bir hareketti. En ilginç tepki Başbakandan geldi. 20 Mart akşamı TRT den halka seslenen Başbakan Bülent Ecevit, «Bizim kimseye verilecek borcumuz yoktur» diyordu. Neyi anlatmak istiyordu? Önce bu sözler, «devrimciler ayağınızı denk atın, Finans Kapitalin suyunu bulandırmayın» anlamında bir tehditti... Aynı zamanda, «siz kim oluyorsunuz, istediğiniz kadar bağırın, çağırın, yarın bir seçim olsa gene öncülük etmeye çalıştığınız yığınların oylarını ben alacağım, siz nasıl olsa darmadağınıksınız» yollu bir gerçeği anlatıyordu.

Oysa, «Bizim kimseye verilecek borcumuz yoktur» derken Başbakan Bülent Ecevit de çok iyi biliyordu ki, pahalılık ve işsizlik cehenneminde kavrulan yığınlara, evlat acısı çeken analara, sürülen, dövülen memurlara borçludur 214 milletvekilini... Bu yığınlardan aldığı oyların hesabını soracak kimse olmadığından böyle pervasızca konuşabilmektedir. Kabahat onda değil. Kabahat, sömürü ve soygun düzeninden rahatsız yığınları bir proletarya partisi öncülüğünde örgütlemek görevini görmezlikten gelen devrimcilerindir. Halâ daha «Faşizm cehennemi üzerinde boynuzlaşan beyinsiz keçiler» olma ilkelliğini aşamamış, kendi dükkanında, «Proletarya Partisi» hezeyanıyla tirreşen devrimci guruplarındır.

Türkiye solunun küçükburjuva kargaşası içinde bocalayıp duran devrimcilerimiz için yıllardır olaylar öğretici olmadı, olmuyor. Faşist diktatörlüğe gidiş in kör göze bile batan Finans Kapital manevraları, ölümler, katliamlar bile vız geliyor bize. 20. yüzyılın son çeyreğiyde emperyalizme ve faşizme karşı mücadelenin çetelerle yürütülemeyeceğini görmek istemiyor kimse... Aydınlar hamamında okunan gazeller halâ kulaklara hoş geliyor. Yetsin artık Türkiye halkına bunca yıldır çektirdiklerimiz. Gurup ilkelliklerinin, «Proletarya Partisi «megalomanyaklıklarının devrimci hareketi köstekleyen olumsuz etkilerini yıkalım. 40 milyonluk çilekeş Türkiye halkının sırtından Finans Kapital loca, Tefeci Bezirgan lonca asalaklarını söküp atmak, demokratik halk devrimini başarabilmek için ekmek - su kadar ihtiyaç olan, «Proletarya Partisi» ve «Halk Kurtuluş Cephesi» yolunda biraraya gelelim. Güçlerimizi birleştirelim. Ancak o zaman, ayrı ayrı kanallardan küçücük derecikler halinde akmakta olan halkın devrimci mücadelesi, aynı yatakta birleşip selleşecek, sömürü ve soygun dünyasının duvarlarına öldürücü vuruşlarını yapabilecektir.

Finans Kapital manevraları hızlanıyor. Faşist diktatörlük yerleşeceği zemini tamamlamak üzere. Devrimci ortamımız ve özellikle devrimci gençliğimiz provakasyonlara karşı son derecede uyanık olmalıdır. Burjuvazinin ekmeğine yağ sürecek, faşist diktatörlüğe geçişi kolaylaştıracak her eylem, teorisi ne olursa olsun provakasyondan başka şey olmaz...

Son olaylar, devrimci ortama birlik için son ihtarlardır. Faşizm cehenneminde birbirine sarılınsa da işten geçmiş olacaktır. Soyut «Birlik» çağrıları kitleleri oyalamaktan başka işe yaramaz. Kendi kendimizi kandırmaktan vazgeçelim.

Tüm Türkiye devrimci guruplarını, Devrimci Derleniş Komiteleri» somut biçimi üzerine bir kez daha yor maya çağırıyoruz. Eleştirilerini, varsa önerilerini bekliyoruz. Susuş kumkuması kadar küçükburjuvaca bir tavır olamaz...

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM!

"İKİ SÜPER" OPORTÜNİZM

MAOCU BOZKURTLAR
BOZKURTLAR
Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir
FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?

(X)

«MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ» NİN «ÜÇÜNCÜ DÜNYASI»

«Üçüncü Dünya büyük bir nüfusa sahiptir. Japonya dışında Asya üçüncü dünyaya aittir. La'in Amerika da öyle.» (Mao Zedung)

Böyle tanımlıyordu «üçüncü dünya»sını Başkan Mao. Yani Japonya dışında Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleriydi üçüncü dünyayı oluşturan. Bildiğimiz gibi ÇKP, daha sonra sosyalist ülkelerin de «üçüncü dünya» içinde yeraldığını söyledi. Böylece Arnavutluk da «üçüncü dünya»ya kabul edilmiş oldu.

Görüldüğü gibi «Mao Zedung Düşüncesi» sosyalist ülkelerle, kapitalist ülkeleri yine aynı kefeye koymaktadır. Neden mi? Çünkü onun bütün meselesi Sovyetler Birliği'yledir de ondan. Onun tek düşmanı Sovyetler Birliği, tek amacı da bu düşmanına karşı «dünya birleşik cephesi»ni kurabilmektir. Peki nasıl kurulabilecektir bu cephe? Basit, dünyanın bütün devletlerini; sosyalist, kapitalist, emperyalist ayırdı yapmadan biraraya getirerek. Birleştirerek. ÇKP'nin amacı bu olunca elbette onun için bir ülkede hangi sınıfın (Proletaryanın mı? Yoksa burjuvazinin mı?) iktidarda olduğu zerrece önemli olmayacaktır. İşte bu noktadan hareket eden ÇKP, sosyalist ülkeler olan Çin, Vietnam, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Moğolistan ve Küba'yı (gerçi bu ülkelerde de Doğu Avrupa sosyalist ülkelerinde olduğu gibi «karşı-devrim olmuş ve revizyonist burjuvazi iktidarı gaspetmiştir» Ne zaman ve nasıl mı? ÇKP bu soruyu ne sorar ne sorulmasından hoşlanır ne de cevap verir. D. Derleniş) dünyanın en kanlı faşist diktatörlüklerinin hüküm sürdüğü İran, Şili, Arjantin, Brezilya, Endonezya, Suudi Arabistan, Ürdün, Birleşik Arap Emirlikleri gibi ülkelerle aynı kategoriye sokar. Ve nasıl sosyalist ya da kapitalist, faşist ya da demokrat olduğuna bakılmaksızın Japonya dışında tüm Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerini aynı safa dizer ve hepsine birden «üçüncü dünya» adını takar. ÇKP yine bu ülkelerin hepsini, omuz omuza «emperyalizme ve hegemonyacılığa karşı» mücadele ettiklerini, bundan sonra da edeceklerini hatta emperyalizme karşı mücadelenin «temel gücü»nü oluşturduklarını ciddi ciddi savunur. Bakın ne der:

«Üçüncü dünya, emperyalizme, sömürgeciliğe ve hegemonyacılığa karşı dünya çapındaki mücadelenin temel gücü haline gelmiş, bu da yeni ve eşi görülmemiş bir durum yaratmıştır.» (ÇKP a.g.y. s. 17)

İşte böyle açıkça, ÇKP «emperyalizme, sömürgeciliğe ve hegemonyacılığa» karşı savaşın temel gücünün uluslararası proletarya olduğu gerçeğini reddeder.

ÇKP'nin dünya tahlilinin («teori»sinin) anti-Marksist özü şu cümlelerle iyice kendini ele verir:

«Bağımsız üçüncü dünya ülkeleri ellerindeki devlet gücünü kullanarak mücadeleyi eskisinden daha geniş bir alanda sürdürmekte ve daha çok yönteme başvurabilmekte aralarındaki işbirliğini sürekli olarak güçlendirerek ortak eylemlere girişmektedirler.» (ÇKP. a.g.y. s: 19)

Gördünüz mü «üçüncü dünya ülkeleri» nasıl mücadele ediyorlarmış emperyalizme karşı? «Ellerindeki devlet gücünü kullanarak». Yani bu teoriye göre İran bağımsız bir «üçüncü dünya» ülkesidir ve elindeki «devlet gücünü kullanarak» emperyalizme karşı savaşmaktadır. İran Şah'ı da bu devletin başı olduğuna göre, İran'da emperyalizme karşı savaşın komutanı odur.

Yine Endonezya bir «üçüncü dünya» ülkesidir ve orada da devlet başkanı General Suharto «emperyalizme, sömürgeciliğe ve hegemonyacılığa» karşı savaşın komutanı durumundadır. Suharto'nun yarım milyon komünist, devrimci ve demokratı katletmiş, emperyalizmin kuklası, bir faşist cani olması «Mao Zedung düşüncesi» için hiç önemli değildir. ÇKP'ye göre Suharto bir «üçüncü dünya» ülkesinin lideridir ve emperyalizme karşı savaşın komutanlarındandır.

Amerikancı faşist Şili cuntası ve cuntanın başı general Pinochet de ÇKP'ye göre emperyalizme karşı savaşmaktadır. Bu faşist cunta, yüzbin devrimci ve demokrat masum insanın canına mı kıymış? Yine zerrece önemi yoktur, bunun ÇKP için. Şili «üçüncü dünya» ülkesidir ve «elindeki devlet gücünü kullanarak emperyalizme karşı savaş vermektedir.» ÇKP'nin dediği bu.

Brezilya'daki faşist dikkatörlük ve onun bir numaralı celladı General Geisel de emperyalizme karşı savaşmaktadır. ÇKP'ye göre.

Arjantin'deki faşist cunta ve şefi General Videla da bir «üçüncü dünya ülkesi» nin devlet başkanı olduğundan emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı savaşmaktadır. İpleri ABD emperyalizminin elinde olan faşist Arjantin cuntasının iki yıl içinde onbeşbin demokrat ve devrimciyi öldürmüş olması, onbinlerce insanı zindanlara doldurması ÇKP için yine hiç önem taşımaz. Ona göre Arjantin «üçüncü dünya ülkesi» dir. Ve elindeki devlet gücüyle emperyalizme karşı savaşmaktadır. ÇKP'nin meşhur «teorisi» böyle buyurmaktadır işte.

Yine Latin Amerika'daki, ABD emperyalizminin hizmetinde olan diğer faşist cuntaların hepsi bu «teori» ye göre emperyalizme karşı mücadele etmektedirler.

Ortadoğu'daki emperyalizmin kuklası durumunda olan Suudi Arabistan Krallığı, Ürdün Krallığı, Birleşik Arap Emirlikleri gibi ortaçağ gericiliğinin sembolü olan devletler de ÇKP'nin bu «teori» sine göre emperyalizme karşı savaşan güçlerdir.

Ve Pakistan'daki faşist darbenin lideri, ABD emperyalizminin uşağı Ziya-Ül Hak da, bu «teori» ye göre emperyalizme karşı savaşan bir komutandır. ÇKP'nin en iyi bulduğu «üçüncü dünya» liderleri arasındadır. Ziya-Ül Hak'ın ABD emperyalizmiyle ittifak kuran gerici ortaçağ güçlerinin temsilcisi olması, şeriat kanunlarını yeniden uygulamaya koyması ÇKP için yine hiç önem taşımaz.

ÇKP'ye göre, bu saydığımız devletlerin hepsi diğer Asya, Afrika ve Latin Amerika devletleriyle birlikte emperyalizme karşı savaşmaktadırlar. Hatta uluslararası emperyalizme karşı savaşın «temel gücü» nü meydana getirmektedirler.

Oysa Lenin Usta, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı savaşın temel gücünün yalnızca dünya proletaryası olduğunu bu temel gücün başarıya ulaşması için dünyanın tüm emekçi halklarıyla en sıkı ittifakın gerekli olduğunu şöyle açıkça koyar:

«Komünist enternasyonalin milletler ve sömürgeler sorununda bütün siyaseti, herşeyden önce toprak sahipleriye kapitalistleri alaşağı etmek için ortak mücadelede bütün milletlerin ve ülkelerin proleterleri ve emekçi yığınları arasında daha sıkı bir birliğe dayanmalıdır. Ancak bu birlik, kapitalizme karşı zaferi sağlama bağlar; bu birlik olmaksızın milli baskının ve eşitsizliğin ortadan kalkması imkansızdır.» (Lenin - D.U.K.H. s: 317)

Görüldüğü gibi Lenin Usta'nın teziyle, «Mao Zedung Düşüncesi» nin tezi birbirinin tam karşıtıdır. Lenin Usta «bütün milletlerin ve ülkelerin proleterleri ve emekçi yığınları arasında daha sıkı bir» birliğin zorunluluğundan sözederken, «Mao Zedung Düşüncesi»: «üçüncü dünya» dediği Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın burjuva devletleriyle, «ikinci dünya» dediği Avrupa emperyalist devletlerini (emperyalist Japonya ve Kanada devletleri de dahil olmak üzere) birleştirmeye çalışmaktadır.

Lenin Usta: «Sosyal-Demokratların gözünde, ahmak küçükburjuvaların «barışçı ve adil» kapitalist ilerleme ütopyalarının iki paralık değeri yoktur. Sosyal-Demokratlar, yeryüzünde milletlerarası devrimci proletaryadan başka barış ve özgürlük savunucusu olmadığını bildikleri için, kapitalist toplumun tümü ne karşı mücadele ederler» (Lenin a.g.e. s: 51) diyerek proletarya devrimcilerinin görevinin ne olduğunu apaçık ortaya koyarken, «Mao Zedung Düşüncesi», Sovyetler Birliğine karşı «dünya birleşik cephesini» kurabilmek için dünya proletaryasını, dünya emekçi yığınlarını, sınıf savaşından vazgeçmeye ve kendi burjuvalarıyla birlik olmaya çağırmaktadır.

Yani, Lenin, dünya proletaryasını ve emekçi yığınlarını kapitalist toplumun tümünü ortadan kaldırmak için birleşmeye ve mücadeleye çağırırken «Mao Zedung Düşüncesi», dünya proletaryasını, dünya emekçi yığınlarını, kapitalist toplumu yaşatmak için, sınıf savaşına son vermeye ve dünya burjuvazisiyle birlik olmaya çağırıyor.

— ÇKP'NİN TİTO'NUN KUYRUĞUNA TAKILIŞI —

ÇKP'nin Sovyetler Birliği ve sosyalist kampa karşı güttüğü düşmanlık ve duyduğu kin, o denli gözünü karartır ve başını döndürür ki, çağdaş revizyonizmin teorisyeni Tito'nun mimarı olduğu «Bloksuzlar hareketi»ne bile şöyle diyerek alkış tutmaktan çekinmez:

«Bloksuzlar hareketi, kendisine üye olan çok sayıda ülkenin çıkarlarını birleştiren ve hegemonyacılığa karşı beraberce mücadele etmelerini söyleyen ve kesinlikle hesaba katılması gereken dünya çapında önemli bir güç haline geldi. Üçüncü dünya ülkelerinin mücadele içinde güçlenen birliği, bu ülkelerin hegemonyacılığa karşı mücadelelerini genişletmelerine, bu mücadeleyi daha yüksek bir düzeyde sürdürmelerine ve daha parlak başarılar kazanmalarına olanak sağladı.» (ÇKP Başkan Mao'nun Üç Dünya Teorisi Türkçesi: Aydınlık sayı: 82 s: 19)

Görüldüğü gibi, ÇKP bugün, «Bloksuzlar hareketi»ne övgüler düzüyor. Oysa 1960'larda, Tito bu işin önderi olarak ortaya çıkıp, hareketi başlattığı zaman, ÇKP'nin de o zaman içinde bulunduğu uluslararası komünist hareket, Tito'nun bu ihanet girişimini bakın nasıl doğru değerlendiriyordu:

«Yugoslav revizyonistleri, sosyalist kampı ve dünya komünist hareketini bölmeye çalışıyorlar. Bloklar dışında bir politika yürütmek bahanesiyle, bütün barışsever güçlerin ve devletlerin birliğine zarar veren hareketlerini artırıyorlar.» (Komünist ve İşçi Partileri Konferansının Bildirisi. Kasım 1960 Moskova. Komünist ve İşçi Partilerinin 4. Toplantısı. Ürün Yayınları: 94)

Bu satırların altına 1960 Kasımında ÇKP de imza atmıştı. Bugünse yüzseksen derece ters dönüp, o zaman küfrettiği «Bloksuzlar hareketi»ne methiyel düzebiliyor. Bu davranış ÇKP'nin aradan geçen süre içinde ne kadar değişmiş olduğunu, Marksizm-Leninizm'den ne kadar uzaklaşmış olduğunu gösterir bize.

Tito'nun mimarı ve lideri olduğu, bugün ÇKP'nin de kuyruğuna takıldığı «Bloksuzlar hareketi» bloklar üstü bir politika gütmek bahanesiyle ortaya atılmış bir saçmalıktır. Daha doğrusu bilinçsiz yığınları kandırmak gözlerini boyamak için ortaya atılmış bir burjuva tuzağıdır, kandırmacasıdır. Çünkü her blok bir sınıfın politikasını temsil eder, savunur. Sosyalist blok proletaryanın politikasını güder, onun çıkarlarını gözetir, emperyalist blok ise uluslararası burjuvazinin politikasını güder, onun çıkarlarını savunur. Durum böyle olunca bloklar dışı politika yapma iddiasında olmak, sınıflar dışı politika yapmak istemektir. Böyle bir iddiada bulunan böyle bir istemi olan kişi eğer ikiyüzlü bir emperyalist ajanı, uşağı değilse, ne yaptığını bilmez bir zavallıdır.

Lenin Usta, bu gerçekliği şöyle dile getiriyordu:

«Proletaryanın kavgasından sözederken gerçekten iç teniz. Herkes ya bize katılır, ya da öteki tarafa. Taraf tutmaktan sakınmak ise fiyaskoyla sonuçlanacaktır.» (Lenin-3 Kasım 1920 Kültür ve Kültür İhtilâli Üzerine s: 119)

Bugün «Sosyalist kamp gereksizdir» diyerek «Bloksuzlar hareketi» ne bel bağlayan ve bloklar üstü daha doğrusu sınıflar üstü bir politika gütmeye çalışan ÇKP gibi emperyalist burjuvazinin oyuncağı du

rumuna düşmüş zavallıları, Lenin Usta yine şöyle teşhir ve mahkûm ediyordu:

«Asya devrimleri, liberalizmin alçaklığını ve korkaklığını, demokratik yığınların bağımsızlığının olağanüstü öneminin, proletarya ile her türden burjuvazi arasındaki kesin ayırım çizgisini bize bir kere daha gösterdi. Gerek Avrupa, gerekse Asyanın geçirdiği tecrübeden sonra, sınıf esasına dayanmayan siyasetten, sınıf esasına dayanmayan sosyalizmden söz eden herkesi bir kafese koyup Avusturalya kangurusu, ya da onun gibi bir şeyin yanında sergilemek gerekir.» (Lenin - D.U.K.H. s.: 78)

Bizce bir kafese konup Avusturalya kangurusunun yanında ilk sergilenmesi gerekenler başta «Bilge Başkan Hua Guo - feng» olmak üzere bugünkü ÇKP şefleridir. Çünkü onların «Üç Dünya Teorisi» dedikleri ihanet teorisi kesinlikle sınıf esasına dayanmaz. Bu «teori» devrimden bahsetmez. Bağımsız proletarya hareketinden bahsetmez, dünyanın bütün proleterlerini ve ezilen halklarını, kapitalist toplumun tümüne karşı mücadele etmek için birliğe çağırmaz. Bütün bunları reddeder. Bu «teori» tersine, dünyanın bütün proleterlerini ve bütün emekçi yığınlarını sınıf savaşından vazgeçerek, uluslararası burjuvaziyle birleşmeye, Sovyetler Birliğine karşı, «dünya birleşik cephesini kurmaya» çağırır. Bunun için, emperyalizmin saldırgan ve sömürgen örgütleri olan NATO'yu, AET'yi bile hiç çekinmeden açıkça savunur. Bu teori yine emperyalistlerin maşası durumunda olan Tito gibi revizyonistlerin başını çektiği «Bloksuzlar hareketi»ni överek göklere çıkarır. Ve bu «teori», «üçüncü dünya» dediği Asya - Afrika ve Latin Amerika devletlerinin (ki bu devletlerin büyük çoğunluğu ABD emperyalizminin uydusu durumunda olan faşist cuntalardır) emperyalizme karşı savaş verdiğinden ve anti-emperyalist mücadelenin temel gücü olduğundan sözeder.

İşte bütün bu nedenlerden dolayı, başta Hua Guo-feng gelmek üzere bütün ÇKP yöneticileri, bir kafese konulup Avusturalya kangurusuyla birlikte mutlaka sergilenmelidir.

— ÇKP'YE GÖRE BUGÜN SOSYALİST KAMP GEREKLİ DEĞİL —

Şöyle diyor ÇKP:

«Kruşçev - Brejnev kliğinin komünizm davasına tamamen ihanet etmesiyle birlikte, Sovyetler Birliği'nde kapitalizm geri getirildi ve Sovyetler Birliği yozlaşarak sosyal-emperyalist bir ülke haline geldi. Gerçi Çin ve diğer sosyalist ülkeler vardır ama bir zamanki sosyalist kamp artık mevcut değildir ve tarihi şartlar da bu kampın ikinci bir defa kurulmasını gerekli kılmamaktadır.» (ÇKP. Başkan Mao'nun Üç Dünya Teorisi. Türkçesi: Aydınlık Sayı: 32 s: 8)

ÇKP burada iki şey söylüyor: Birincisi «artık mevcut değildir» dediği Sosyalist Kamp'ı «yıkma» suçunu, «Kruşçev-Brejnev kliği»ne yüklüyor. Sosyalist kampı «Kruşçev-Brejnev kliği» «yıktı» demek istiyor. Söylediği ikinci şeyse şudur: Sosyalist Kamp artık bugün için gerekli değildir diyor. Şimdi bu söylenenlerin saçmalığını teker teker inceleyerek gösterelim:

Önce ÇKP'nin Sosyalist Kamp'ı «Kruşçev-Brejnev kliği» «yıkmıştır» şeklindeki birinci iddiasını ele alalım. Bu iddia bizce anti-Marksisttir, tabii aynı zamanda saçmadır da. Neden mi? İlk olarak sosyalist kamp yıkılmamıştır, kale gibi sağlam ve dimdik ayakta durmaktadır. Onu yıkmaya yetecek güç de zaten yeryüzünde yoktur. Bir zamanlar ÇKP de aynen böyle düşünüyordu. Şöyle diyordu:

«Emperyalistler ve gericiler (......) her zaman ve her yerde, sosyalist ülkelere sızarak onları içten yıkmaya çalışırlar ve hatta sosyalist kampı tahrip etme umudunu boşuna taşırlar.» (ÇKP'nin 14 Haziran 1963 tarihli mektubu. Pekin-Moskova Çatışması. Bilim ve Sosyalizm Yayınları s: 22)

Görüldüğü gibi 1963'lerde ÇKP de sosyalist kampın yıkılmazlığını, «emperyalistler ve gericiler» «sosyalist kampı tahrip etme umudunu boşuna taşırlar» diyerek kabul ediyordu. Bugünse bu kamp «artık mevcut değildir» diyor. Aradaki fark nereden geliyor? Açık: o zaman, 1963'lerdeki ÇKP, Marksist ÇKP idi, bugünkü ise sosyal-şoven ÇKP'dir.

Sonra ÇKP, «bir avuç» dediği «Kruşçev-Brejnev kliği» ne, koskoca sosyalist kampı yıktırıveriyor. Bu saçmalığın alâsıdır. Çünkü, sosyalist kamp ki 1963'te ÇKP'nin de söylediği gibi «13 ülkeden» ve «bir milyara erişmiş» nüfustan meydana geliyordu. Ayrıca ÇKP o zaman şunu da söylüyordu:

«Sosyalist kamp uluslararası proletarya ve emekçi halkların mücadelelerinin ürünüdür. Bu kamp, sosyalist ülkeler halklarına olduğu kadar, uluslararası proletaryaya ve emekçi halklara da aittir.» (ÇKP. a.g.e. s: 21)

Şimdi soralım ÇKP'ye: 13 sosyalist ülkeden ve bir milyar insandan oluşan «uluslararası proletarya ve emekçi halkların mücadelelerinin ürünü» olan, «sosyalist ülkeler halklarına olduğu kadar, uluslararası proletarya ve emekçi halklara da ait» olan koskoca sosyalist kamp'ı «bir avuç Kruşçev-Brejnev kliği» nasıl yıkabilir. Hiç buna imkan var mı? Böyle bir iddia, tarihi kahramanlara yaptıran burjuva metafiziğinin ta kendisi değil midir?

ÇKP, bir de, Marksizmin ilk kez görüp, bütün insanlığa gösterdiği şu temel gerçekliği sık sık tekrarlar: «Dünya tarihinin yaratılmasındaki biricik itici güç, sadece ve sadece halktır.» Evet ÇKP Marks-Engels Ustaların bu sözünü tekrarlamayı pek sever. Fakat aynı ÇKP, «uluslararası proletarya ve emekçi halkların mücadelelerinin ürünü» olan ve dünya nüfusunun üçte birini içinde barındıran Sosyalist Kamp'ı «bir avuç Kruşçev-Brejnev dönek kliği»ne yıktırır, geçer gider. Yani tarihi halklara değil kahramanlara yaptırır. Bu da bugünkü sosyal-şoven ÇKP'nin Marksist formülleri ağzıyla tekrarlasa bile pratiğiyle inkar ettiğini gösterir bize ÇKP'nin yukarda kendinden aktardığımız iddiasının bir diğer saçma yönü de budur.

Şimdi gelelim ÇKP'nin yukarda söylediği «sosyalist kamp bugün gerekli değildir» şeklindeki ikinci anti-Marksist iddiasını incelemeye:

ÇKP bugün «Sosyalist Kamp gerekli değildir» diyor. Oysa yine aynı ÇKP 1963'lerde henüz Marksistken bakın bu konuda ne diyor:

«Sosyalist kampa karşı takınılacak doğru tavrın ne olduğu sorunu bütün komünist ve işçi partilerinin önünde bulunan en önemli bir ilke sorunudur.

«Bu şartlar altında, her komünist partisi için proleter enternasyonalizmine bağlılığın mihenk taşı, bu partinin bütün sosyalist kampı azimle savunup savunmadığı, kamp içindeki ülkelerin bütünlüğünü Marksizm-Leninizm temeli üzerinde savunup savunmadığı ve sosyalist ülkelerin izlemeleri gereken Marksist Leninist yolu ve politikayı savunup savunmadığıdır.» (ÇKP. a.g.e. s: 23)

Görüldüğü gibi 1963'lerdeki Marksist ÇKP meseleyi bir Marksist partiye yaraşır şekilde koyuyor. Yazık ki aynı ÇKP bugün bu Marksist tezin tam karşıtını savunabiliyor. Bu da ÇKP'nin bugün Marksizm'den ne derece uzaklaşmış olduğunu gösterir.

ÇKP, Sosyalist Kamp'ı neden yok sayar ve gereksiz bulur? Malûm, Sosyalist Kamp «Mao Zedung Düşüncesi» dinine girmeyi kabul etmemiştir. Yani ÇKP, Sosyalist Kamp içinde madem ki Allah olamamıştır, öyleyse kahrolsun Sosyalist Kamp. Artık ÇKP için, o hem yoktur, hem de zaten gereksizdir. İşte mesele budur. Yani hastalık: sosyal şovenizmdir.

ÇKP yine 1963'te henüz Marksistken:

«Sosyalist Kamp (......) insanlık tarihinin gidişi üzerinde belirleyici bir etki yapacaktır» (a.g.e. s: 22) diyordu. Bugünse Marksizmle bağlarını koparınca sosyalist kampın artık gerekli olmadığını söylüyor. Çünkü sosyalist kamp içinde Allah olmayı istemiş, olamamıştır. Bunun üzerine: madem ki sosyalist dünyanın Allahı olamadık bari kapitalist dünyanın ilahı olalım diyerek şansını bir kez de kapitalist dünya içinde denemek istemektedir. İşte amacı bu olan ÇKP'den, halâ sosyalist kampın varlığını ve gerekliliğini kabul etmesini beklemek her halde aşırıca iyiniyete kapılmak olur. O elbette artık sosyalist kampı yok sayacaktır. Çünkü yok saymazsa kapitalist dünyaya nas Allah olabilir? Sovyetler Birliğine karşı tüm kapitalistleri ve emperyalistleri nasıl birleştirip «dünya birleşik cephesi» ni kurabilir? Ve kendisi bu cephenin başına nasıl geçebilir?... Bütün bunların olabilmesi için ilk koşul elbette sosyalist kampın yokluğunun ve gereksizliğinin ilân edilmesidir. Aksi davranış, ÇKP'nin daha işin başında bütün umut kapılarını kendi eliyle kapatması demek olurdu.

«Mao Zedung Düşüncesi»nin, «üçdünya teorisi»ni böylece inceledikten sonra onun anti-Marksist özünü daha iyi görebilmek ve bu «teori»nin bir ihanet «teosi»si olduğunu tam olarak anlayabilmek için, dünyanın Leninist tahlilinin nasıl yapıldığını kısaca da olsa görmemiz gerekir. Görelim.

— DÜNYANIN LENİNİST TAHLİLİ —

«... Bugün iki dünya var: Bocalamakta olan ama asla kendiliğinden teslim olmayacak eski kapitalist dünya ile doğmakta olan, halâ çok zayıf, fakat yenilmezliği sayesinde güçlenecek olan yeni dünya.» (Lenin - 23 Aralık 1921. Cumhuriyetin İç ve Dış Politikası. Türkçesi: Barış İçinde Birarada Yaşama Ser Yayınları s: 128)

Gördüğümüz gibi Lenin Usta meseleyi apaçık koyuyor. Bu gün iki dünya vardır diyor, biri çançek' şen kapitalizmin eski dünyası, diğeri ise proletarya nın, doğmakta olan (ama aynı zamanda yenilmez de olan) yeni dünyasıdır.

Lenin 1921 Aralığında bu tahlili yaptığı zaman, proletaryanın dünyası: yeryüzünün ancak altıda birinden meydana geliyordu. Lenin, o zaman, proletaryanın bu yeni dünyası için «yenilmezliği sayesinde (gittikçe) güçlenecek»tir diyordu. Aradan geçen zaman Usta'nın bu tesbitini aynen doğruladı. Bu yeni dünya her geçen gün gelişti ve güçlendi. Bugün yer yüzünün ve dünya nüfusunun yaklaşık üçte biri proletaryanın bu yeni dünyasına aittir. Ve bu dünya gittikçe büyümekte ve gelişmektedir. Kapitalizmin eski dünyası ise, her geçen gün çürümekte, çökmektedir.

Lenin Usta eski kapitalist dünyanın ölmekte olduğunu söylemekle birlikte onun «asla kendiliğinden teslim olmayacağı»nı da kesince görüyor ve gösteriyordu. Öyleyse ne yapılmalıydı? Yapılması gereken: dünya proletaryasının ve emekçi yığınlarının en sıkı şekilde birleşip can çekişen kapitalizme son darbeyi indirmesi ve onun enkazını yeryüzünden süpürüp atmasıydı. Fakat dünya proletaryasının ve emekçi halklarının birliğini sağlamak için, Marksistlerin, bütün ulusların eşitliğini ve kendi kaderlerini tayin hakkını (bağımsız ayrı devletler kurma hakkı dahil olmak üzere) tanıması ve en aktif şekilde savunması zorunluydu. Bu hak tanınmadan ve savunulmadan proletaryanın birliği de dünya devrimi de söz konusu olamazdı.

«Çünkü milli haksızlık kadar proleter sınıf dayanışmasının, gelişmesini ve güçlenmesini geciktiren bir şey yoktur» (Lenin - D.U.K.H. s: 384) diyordu Lenin Usta.

Demek ki Marksistler ulusal sorunu sırf laf olsun diye ortaya atmazlar ve proletarya devriminden bağımsız bir şekilde koymazlar. Ulusal sorunda ortaya korken Marksistlerin amacı hep dünya proleterlerinin ve emekçi yığınlarının birliğini sağlamaktır. Çünkü ancak bu birlik sağlanırsa kapitalizmin zaten çökmekte olan (ama kendiliğinden asla çökmeyecek olan) eski dünyası yerle bir edilebilir. Aksi halde proletary devriminin başarılma şansı yoktur. Meseleyi Stalin nasıl koyar bakın:

«Ulusal sorun proletarya devriminin genel sorununun bir parçasıdır, proletarya diktatörlüğü sorunu nun bir parçasıdır.

«Sorun şöyle konulmalıdır: ezilen ülkelerin devrimci kurtuluş hareketinin devrimci imkanları artık tükenmiş midir, tükenmemiş midir? Ve eğer tükenmemiş ise, bu imkânları, proletarya devrimi yararına kullanmak, bağımlı ülkelerin ve sömürgelerin emperyalist burjuvazisinin yedek gücü olmalarını önleyip devrimci proletaryanın yedek gücü olmalarını, proletaryanın müttefiki olmalarını sağlamak umudu var mıdır?

«Bu soruya Leninizm olumlu cevap veriyor., yani ezilen ülkelerin ulusal kurtuluş hareketlerinde devrimci imkânların varlığını tanıyor. Ve ortak düşmanın devrilmesinde, emperyalizmin devrilmesinde bu imkânlardan yararlanmanın mümkün olduğuna inanıyor. Emperyalizmin gelişme mekanizması, emperyalist savaştır-Rus devrimi, Leninizmin bu görüşünü tamamıyla doğrular.

«Egemen ulusların proletaryasının, ezilen ve bağımlı halkların ulusal kurtuluş hareketini bütün azmi ile ve etkin olarak destekleme zorunluluğu bundan ötürüdür. Şüphesiz ki bu, proletarya, her ulusal hareketi her zaman ve her yerde, her özel ve somut durumunda desteklemelidir anlamına gelmez. Desteklenmesi söz konusu olan ulusal hareketler, emperyalizmi devam ettiren ve sağlamlaştıran hareketler değil, emperyalizmi zayıflatan ve devrilmesini kolaylaştıran hareketlerdir. Öyle haller olabilir ki, ezilen belirli bir ülkenin ulusal hareketi, proletarya hareketinin gelişmesinin çıkarlarına aykırı düşebilir. Böyle bir hal de desteğin söz konusu olmadığı açıktır. Ulusların, kaderlerini kendilerinin tayin etmeleri sorunu tecrit edilmiş, kendi kendine yeten bir sorun değildir; bütüne bağlı ve bütün içinde ele alınması gereken proletarya devriminin genel sorununun bir parçasıdır.» (Stalin - Leninizmin İlkeleri s: 71 - 72)

Gördüğümüz gibi Leninizm her sorunu olduğu gibi ulusal sorunu da proletarya devriminden bağımsız koymaz. Ulusal soruna proletarya devriminin çıkarları açısından bakar.

Eğer ezilen ülkelerin burjuvazisi, ezen ülkelerin emperyalist burjuvazisi ile anlaşmış ona satılmış ise, ulusal soruna ilişkin sloganları sadece halkı kandırmak için kullanıyor ve proletarya devrimine karşı düşmanlık güdüyorsa, Marksistler elbette bu burjuva ulusal kurtuluş hareketini desteklemezler. Ve o kurtuluş hareketinin başını çeken ezilen ulus burjuvazisine karşı mücadele ederler. Lenin Usta bu prensibi şöyle göze batırır:

«Sömürücü ülkelerin burjuvazisi ile sömürge ülkelerin burjuvazisi arasında belli bir rapprochement bir yakınlaşma olmuştur; öyle ki çok kere - belkide çoğunluk hallerde— ezilen ülkelerin burjuvazisi b yandan milli hareketi desteklerken, öte yandan em-

peryalist burjuvazi ile tam bir anlaşma içerisindedir: Bütün devrimci hareketlere ve devrimci sınıflara karşı onunla güç birliği yapmaktadır. Komisyonda tartışma götürmez bir biçimde bu ispat edildi; ve yegâne doğru tutumun bu ayrımı dikkate almak ve hemen bütün hallerde «burjuva demokratik» terimi yerine «milli-devrimci» terimini kullanmak olduğu kararlaştırıldı. Bu değişikliğin anlamı şudur: biz, komünistler olarak, sömürgelerde burjuva-kurtuluş hareketlerini ancak gerçekten devrimci oldukları ve ancak bu hareketlerin yöneticileri bizim köylüleri ve sömürülen yığınları devrimci bir ruhla eğitip örgütlememize engel olmadıkları takdirde desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz. Bu şartlar yoksa, bu gibi ülkelerde komünistler, İkinci Enternasyonal Kahramanlarının da saflarında yer aldıkları reformcu burjuvazi ile mücadele etmelidirler.» (Lenin - D.U.K.H. s : 333)

İşte böyle netçe koyuyor Usta meseleyi. Burjuva kurtuluş hareketleri devrimci bir nitelik taşırlarsa, yani bizim o ülkede proletarya devrimini hazırlamamıza engel olmazlarsa (sömürülen işçileri ve köylü yığınlarını devrimci bir ruhla eğilip örgütlememize engel olmazlarsa) biz ancak o zaman destekleriz burjuva kurtuluş hareketlerini diyor Usta. Ve bu tip hareketlerin «burjuva-demokratik» terimi yerine «milli-devrimci» terimi ile adlandırılmasını öneriyor. Demek ki Marksistler her «burjuva demokratik» hareketi değil, ancak «milli-devrimci» bir niteliğe sahip olan burjuva kurtuluş hareketlerini desteklerler. Aksi halde, sömürge ülke burjuvazisi, emperyalist ülke burjuvazisiyle anlaşır, halkı ona satar ve sosyalist devrimi engellemeye çalışırsa; Marksistler, o hareketin karşısına geçerler ve emperyalist burjuvaziye karşı olduğu gibi onunla uzlaşan reformcu burjuvaziye karşı da savaşı yürütürler.

Eğer böyle yapmazlar da, burjuva-demokratik hareketi gözü kapalı desteklerlerse reformcu burjuvazinin kuyruğuna takılmış ve ikinci enternasyonal dönekleriyle aynı paralele düşmüş olurlar. Hatta daha da açığı: emperyalist burjuvazinin bilinçsizce hizmetkarlığını yapmış olurlar. Çünkü:

«Emperyalist burjuvazi», «siyasi bakımdan bağımsız devletler görünüşü altında ekonomik, malî ve askerî bakımdan tamamen kendilerine bağımlı devletler kurma» (Lenin - D.U.K.H. s : 322) politikasını uygulamaya başlamıştır. Emperyalistler, özellikle ikinci evren savaşından sonra çok yaygın bir şekilde uyguladıkları bu politikayla çok yönlü yararlar sağlıyorlardı. Önce bu yöntem emperyalist burjuvazi için daha az masraflı idi. Sonra, sömürge ülkenin halk yığınları, karşılarında emperyalist ülkenin işgâl ordularını ve genel valisini fiilen görmedikleri için kendilerinin bağımsız oldukları yolunda uydurulan yalanlarla kolayca kandırılıp aldatılabiliyorlar, bu yüzden de emperyalistlerin ve onlara uşaklık eden yerli burjuvazinin elinde sağmal sürü gibi kullanılır duruma düşmekten bir türlü kurtulamıyorlardı. Emperyalist burjuvazi için böylesine avantajlı bir sömürü yönteminin uygulanışına, Marksistlerin «burjuva-demokratik» harekettir diyerek destek olmaları elbette beklenemezdi, beklenmemeliydi. Çünkü böyle bir harekete destek olmak, açıkça sömürgelerin satılmış burjuvazisine ve emperyalist burjuvaziye destek olmak demekti. Böyle bir «burjuva demokratik» hareket karşısında Marksistlerin görevi destek olmak değil, tam tersine bu hareketi yöneten yerli-yabancı burjuvaziye karşı savaşmak, burjuva yalan ve hilelerini halk yığınlarına anlatıp, onları bilinçlendirmek ve devrim saflarına kazanmaktır. Lenin Usta proletarya devrimcilerinin önüne bu gerçeği şöyle koyar:

«Bütün ülkelerin ve hele geri kalmış ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan usanmadan, siyasî bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında, gerçekte iktisadî, malî ve askerî bakımlarda kendilerine tamamen tabî devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli biçimde uyguladıkları aldatmacayı açıklamak ve suçlamak.» (Lenin - U.K.T.H. s : 221)

Lenin Usta'nın bu açık ve kesin uyarılarından sonra artık iyice gördük ki Marksistler proletarya devriminden başka bir amaç için çalışmazlar. Burjuva kurtuluş hareketleri ancak bu devrime müttefik olacaksa, yani «milli-devrimci» karaktere sahipse desteklerler. Aksi halde hareketin önderi durumundaki burjuvaziye ve onun efendisi emperyalist burjuvaziye karşı bütün güçleriyle savaşa girmekten geri durmazlar. Çünkü amaç proletarya devrimidir. Ve Marksistler bilir ki iktidar bütün dünyada proletaryanın eline geçmeden ulusal eşitsizliğin ve millî baskının yeryüzünden silinmesi mümkün değildir. Yine Usta'yı dinleyelim:

«Sosyalistler eğer «iktidara karşı mücadele»yi kuru gürültüye ya da iğrenç bir riyakarlığa döndürmeyeceklerse, önce, siyasî iktidarın proletaryanın eline geçmesi ve bir sosyalist devrim için devrimci mücadele gereğini yığınlara anlatmalıdırlar. Emperyalist çağın ve bugünkü emperyalist savaşın bütün koşulları bu mücadeleyi gerekli kılmaktadır; ancak o mücadeledir ki, kesinlikle ve her yerde, milletlerin kendi kaderlerini tayin etmelerine imkân sağlayabilir: ezilen milletleri kurtarabilir; milletlerin zorla değil bütün ülkelerin proletaryasının ve emekçi halklarının eşit hakları temeli üzerinde kendi rızalarıyla bir araya gelip kaynaşmalarını gerçekleştirebilir.» (Lenin - D.U.K.H s : 154)

Demek ki milletler ve sömürgeler sorunu hiçbir şekilde uluslararası proletarya hareketinden bağımsız bir şekilde ele alınamaz, ondan ayrı konamaz. Öyleyse, kapitalizmin eski dünyasını tamamen ortadan kaldırmadan, yeryüzünde milletlerin gerçek özgürlüğü ve eşitliğini sağlamanın olanağı yoktur. Kapitalizmin eski dünyasına son verebilmek içinse, dünya proleterlerinin ve emekçi yığınlarının en sıkı birliğini gerçekleştirmek en acil görevdir. Bu görev başarılmadan eski dünyaya son vermek mümkün değildir. Leninizmin bizlere öğrettiği temel prensip budur. O, kapitalizmin eski dünyasını yerle bir etmek ve proletaryanın yeni dünyasını tüm yeryüzünde baştan başa kurmak için; «Bütün ülkelerin proleterleri ve ezilen halkları birleşin!» çağrısında bulunmuştur. Bu çağrının hayata geçmesi için de milletlerin eşitliğinin, kendi kaderlerini tayin haklarının tanınmasının ve avunulmasının zorunlu olduğunu, bu hak tanınmadan dünya proleterlerinin ve emekçi yığınlarının birliğinin sağlanamayacağını tekrar tekrar vurgulamış, gözlere batırmıştır. Yine Usta'yı dinleyelim:

«Hakim milletlerin sosyal-demokratları o hak uğrunda (Usta, «Ulusların Kaderlerinin tayin hakkı»nı kastediyor. D. Derleniş), onun içtenlikle tanınmasını sağlama yolunda mücadele vererek, ezilen milletlerin ayrılma hakkına sahip olmalarını istemelidirler; çünkü aksi takdirde, milletlerin eşit haklarının ve milletlerarası işçi sınıfı dayanışmasının tanınması boşuna lafazanlıktan başka birşey olamaz ve ikiyüzlülüğün daniskasıdır. Öbür yandan, ezilen milletlerin sosyal demokratları da bütün ezilen milletlerin işçilerinin hakim milletler işçileri ile birleşip kaynaşmasına en büyük önemi vermelidirler; yoksa bu sosyal-demokratlar ister istemez, her zaman halkın ve demokrasinin çıkarlarına ihanet eden, ve her zaman toprak ilhak edip başka milletleri ezmeye hazır olan kendi millî burjuvazilerinin müttefikleri olacaklardır.» (Lenin D.U.K.H. s : 145)

Gördüğümüz gibi Usta, ezilen ulus burjuvazisi de dahil olmak üzere her türden burjuvazinin, her zaman «halkın ve demokrasinin çıkarlarına ihanet» etmeye «ve her zaman toprak ilhak edip başka milletleri ezmeye hazır» olduğunu; bu yüzden dünya proleterlerinin herhangi bir burjuvaziyle değil, tersine burjuva toplumunun tümüne karşı, onu yeryüzünden silmek için, kendi aralarında birleşip kaynaşmaları gerektiğini ve bu işte en büyük önemi vermelerinin zorunlu olduğunu söylüyor.

Lenin Usta'nın tekrar tekrar göze batırdığı bu temel prensibi biliyoruz ilk kez Marks-Engels Ustalar: «Dünyanın bütün proleterleri birleşiniz!» diyerek ortaya koymuşlardı. Ve bu parolayı hayata geçirmek için önce Eylül 1864'te Birinci Enternasyonali, daha sonra Temmuz 1889'da (tabii ki bu tarihte Marks sağ değildi) İkinci Enternasyonali kurdular. Ancak, Engels'in ölümünden (1895'ten) sonra İkinci Enternasyonal gittikçe biraz daha oportünizme kardı ve 1914 birinci emperyalist evren savaşında tamamen devrimden vazgeçerek sosyal-şovenizm hastalığına yuvarlandı. Emperyalist burjuvaziye teslim oldu. Patlayan emperyalist savaşı savundu. Böylece 1914 emperyalist savaşı, ikinci enternasyonal'i en kesin anlamıyla iflas ettirdi.

İşte Lenin Usta, Marksizmin, ikinci enternasyona lin dönekleri tarafından özellikle unutturulmaya çalışılan devrimci özüne sahip çıktı. Bu devrimci teoriyi ülkesinin devrimci savaşına uyguladı. Ve bu savaşın ateşi içinde daha da geliştirip zenginleştirdi.

Çağımızda kapitalizmin, emperyalizm aşamasına ulaştığını ve bu aşamanın kapitalizmin tarih içinde varabileceği en son konak olduğunu, yani çağımızın kapitalizmin ölüm, sosyalizmin doğum çağı olduğunu kesince gördü ve gösterdi. Buna bağlı olarak genelde proletarya devriminin, özelde proletarya diktatörlüğünün teori ve taktiğini en kesin ve açık biçimiyle ortaya koydu.

İşte Lenin Usta'nın yukarıda aktardığımız «Dünyanın bütün proleterleri ve ezilen halklar birleşin!» parolası da Marks-Engels Usta'ların ortaya attığı, ikinci Enternasyonal döneklerinin gömmeye çalıştığı, Marksizmin devrimci özüne ait temel prensiplerden biridir. Lenin, ikinci enternasyonalce terkedilen Marksizmin her prensibi gibi bu önemli prensibe de sahip çıktı, devraldı, geliştirdi:

Lenin, bu prensibin gerektirdiği gibi, dünya proleterlerinin birliğini sağlamak için Mart 1919 da Üçüncü Enternasyonal (Komüntern'in) kuruluşuna önderlik etti. Bundan sonra dünyanın ayrı ayrı ülkelerinde Leninist prensiplerle çalışan proletarya partileri bu tek merkezde birleştiler. Yani Komüntern'e üye oldular. Böylece uluslararası proletarya hareketinin en sıkı birliği sağlanmış oldu. (Ne yazık ki, Komüntern, 1943 yılı lağvedildi. O zaman ortaya kaos çıktı. Hareket bışıboşluğa ve dağınıklığa terkedildi. Ve bugün uluslararası proletarya hareketinde görülen çeşitli sapmaların ve horoz döğüşlerinin ve bunun sonucu ortaya çıkan bunalımların önemli nedenlerinden biri de böyle dünya çapında merkezî bir örgütün yokluğudur.)

Lenin usta önce 1919 da uluslararası proletarya hareketinin örgütlü birliğini sağladıktan sonra ezilen ve sömürülen dünya halklarının emperyalizme karşı verdikleri mücadeleyi de bu proletarya hareketiyle birleştirme işine girişti. Biliyordu ki emperyalizme karşı savaşan bu iki hareket ancak birleşirlerse daha güçlü ve başarılı olabilirlerdi. Cihan emperyalizmini her cephede daha kolay yenilgiye uğratabilirlerdi. 22 Kasım 1919 da bu konuda, ezilen doğu halklarına şu uyarıda bulunuyordu.

«Bana öyle geliyor ki, bu konunun en önemli veçheleri, şu anda, Doğu halklarının emperyalizme karşı tutumlarıyla bu halklar arasındaki devrimci hareketir. Doğu halklarının bu devrimci hareketi, açıkça ortadaki, ancak Sovyet Cumhuriyetimizin milletlerarası emperyalizme karşı vermekte olduğu devrimci mücadeleyle elele giderse yararlı bir yolda gelişebilir, karlı bir sonuca varabilir.» (Lenin - D.U.K.H. s : 289)

Usta bu çabasını da gerçekleştirdi. Ezilen dünya halklarını, örgütlü (Bu örgüt Komünist Enternasyonaldir) dünya proletaryasıyla birleştirdi 6 Aralık 1920 de şöyle diyordu:

«Bugün artık yalnız bütün ülkelerin proleterlerinin temsilcileri değil, ezilen halkların da temsilcileri durumundayız.» (Lenin - D.U.K.H. s : 342)

Bu şekilde birlikleri sağlanmış olan dünya devrimci güçleri cihan emperyalizmine karşı savaşlarında en büyük desteği Sovyetler Birliğinden gördüler. Çünkü Sovyetler ülkesi proletaryanın kurtarılmış bölgesi ya Usta'nın deyimiyle «Yeni dünyası» idi. Bu yüzden elbette dünya devrimci güçlerinin yıkılmaz kalesi Sovyetler ülkesi olacaktı. Ve öyle oldu. Böylece proletaryanın yeni dünyası ile bütün ülkelerin proleterlerinin ve ezilen halkların sarsılmaz birliği gerçekleşmiş oldu. Bu birlik dünya devrim cephesini oluşturuyordu. Bu cepheye, cephenin özgücü olan proletaryanın siyasetinin adını vererek: Sosyalizm Cephesi de diyebiliriz.

Dünya devrimci güçlerinin birleşmesinden oluşan devrim cephesi karşısında dünya burjuvazisi de boş durmamıştı. O da dünya karşı devrim cephesini çoktan kurmuştu. Lenin usta daha 1908 yılı gelişen proletarya hareketinin kaçınılmazca bütün ülkelerin burjuva hükümetlerini birleştireceğini ve karşı devrim cephesini oluşturacağını kesince görmüştü. Şöyle diyordu Usta:

«Rus devriminin hem Avrupa'da hem Asya'da milletlerarası büyük bir müttefiki var; ama aynı zamanda ve tam da bu nedenle, yalnız millî değil, yalnız Rus değil, yine milletlerarası bir düşmanı da var. Bütün kapitalist ülkelerde proletaryanın gelişen mücadelesine karşı tepki kaçınılmazdır; ve bu tepki bütün dünyanın burjuva hükümetlerini bütün halk hareketlerine karşı, Asya'da ve özellikle Avrupa'da bütün devrimlere karşı birleştirmektedir.» (Lenin - D.U. K.H. s : 38)

Usta'nın bu öngörüsünü hayat aynen doğruladı. Gelişen proletarya hareketi dünyanın tüm burjuva hükümetlerini bu hareketi ezmek için aralarında ittifaka zorladı. Ve sonunda, emperyalist burjuvazinin başını çektiği ve ona uşaklık eden sömürge ülke burjuvazileriyle, antik tefeci-bezirgan sermayelerin de içinde yeraldığı dünya karşı devrim cephesini kurdular. Bu cepheye de cephenin önderi olan emperyalist burjuvazinin (finans-kapital'in) siyasetinden dolayı kısaca emperyalizm cephesi de diyebiliriz.

Fakat hemen göze batıralım ki, gerici, sömürgen emperyalizm cephesi daha kurulurken içinde ölümcül bir çelişki taşıyordu. Çünkü cephede yer alan kapitalist ülkelerin emperyalist burjuvazilerinin hepsi aynı gelişkinlikte ve buna bağlı olarak aynı güçte değillerdi. Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası onları eşitsiz geliştirmiş ve birbirlerinden farklı güçlere sahip kılmıştı. Bu emperyalist canavarlar ise dünyayı ancak güçleri oranında paylaşabilirlerdi. Başka türlü bir paylaşım esası sözkonusu olamazdı. Yine Usta bu meseleyi şöyle koyuyordu:

«Çünkü kapitalist düzen içinde, nüfuz bölgelerinin, çıkarların, sömürgelerin paylaşılması konusunda, paylaşmaya katılanların **gücünden** (bunların iktisadî, malî, askerî v.b. gücünden) başka bir esas düşünülemez.» (Lenin-Emperyalizm s : 149)

Demek ki emperyalistler yalnız güçleri oranında dünyayı paylaşabiliyorlardı. En güçlü olan dünyanın en büyük parçasına el koyabiliyordu. Aralarındaki kanun buydu. Yani orman kanunuydu ilişkilerini düzenleyen.

Oysa bu canavarların arasındaki güçler dengesi her an - yirmi yılda bir iyice bozulmaktaydı. Daha önce güçsüz olan bir emperyalist devlet en güçlü olan emperyalist devleti geçebilmekte, en güçlü olan emperyalist devlet şimdi ikinci hatta üçüncü sıraya düşebilmekteydi. O zaman sahip oldukları yeni güçlere göre dünyanın yeniden paylaşılması söz konusu idi. Ve bu paylaşımın tek yolu da emperyalist savaştı. Demek ki, emperyalizm cephesi kendi içinde bu denli öldürücü bir zaaf taşıyordu. Üstelik her geçen gün bu zaafı daha da artmakta idi. Yani emperyalizmin iç çelişkileri gittikçe derinleşmekte, kaçınılmaz sonuna doğru hızla ilerlemekteydi. Bu yüzden Lenin: «emperyalizmi bir geçiş kapitalizmi (Usta'nın kastettiği, sosyalizme geçiştir. D. Derleniş), daha doğrusu can çekişen bir kapitalizm olarak tanımlamak gerekir.» (a.g.e. s : 158) diyordu.

Emperyalizm cephesi işte bu denli onmaz çelişkilerle inmeli di. Öleyse bu gerici, sömürücü cephe, her geçen gün gelişen güçlenen sosyalizm cephesi karşısında yenilmeye ve yokolmaya mahkûmdu. Amaç onu bir an önce ortadan kaldırmak, insanlığı onun verdiği acılardan kurtarmaktı.

Leninizme göre, çağımızın temel çelişkisi bu iki cephe, sosyalizm cephesi ile emperyalizm cephesi arasındadır. Esas çelişki, biliyoruz; kapitalizm ile komünizm arasındadır. Fakat yine biliyoruz, çağımız bir geçiş çağıdır. Bu yüzden kapitalizmle komünizm arasındaki temel çelişkinin çağımıza özgü biçimi: kapitalizmin en son aşaması olan emperyalizm ile komünizmin birinci konağı (basamağı) olan sosyalizm arasındaki çelişkidir. İşte bu iki cephe (sosyalizm cephesi, kapitalizm cephesi) veya iki dünya sistemi arasındaki çelişki kapitalizm yeryüzünden silininceye kadar, proletarya enternasyonalizmi kuruluncaya kadar temel çelişki olmaya devam edecektir.

Lenin Usta 1921'de: «bugün iki dünya vardır derken dünyayı bu temel çelişkiye göre ikiye ayırıyordu. Ve Usta'nın ayrımı sadece ve sadece sınıf esasına dayanıyordu. Zaten başka tür bir ayrımın Marksizmde yeri olamazdı. Marksizm siyasette zaten bu ayrımı gözönünde tutarak, her zaman ve her yerde proletaryanın sınıf çıkarlarına göre düşünüp davranmaktan başka birşey değildi. Şöyle diyordu Usta:

«Siyaset sınıflararasında kavga demektir; proletaryanın —dünya burjuvazisine karşı verdiği kurtuluş savaşının— ilişkileri demektir.» (Lenin-Kültür ve Kültür İhtilâli Üzerine s : 123)

İşte dünyanın Leninist tahlili ve uygulamamız gereken Leninist siyaset budur.

Ve şimdi daha açık bir şekilde gördük ki, «Mao Zedung Düşüncesi»nin «Üç dünya teorisi»nin Marksizm-Leninizm'le zerrece ilgisi yoktur.

Leninizm dünyayı sınıf esasına göre tahlil ederek, Sosyalist Sovyetler Birliğini, dünya proletaryasını ve ezilen emekçi halkların bir tek cephede (veya dünyada) toplayıp, kurulan bu devrimci güçler cephesini eski kapitalist dünyanın tümüne karşı savaşa çağırırken; «Mao Zedung Düşüncesi»: dünya proleterlerini ve emekçi halklarını sınıf savaşından vazgeçmeye, her türden burjuvazi ve ortaçağ güçleriyle birleşmeye, Sovyetler Birliğine karşı «dünya birleşik cephesine» kurmaya çağırmaktadır. Yani Leninizm dünya proleter devrimini amaçlamakta ve dünya devrimci güçlerini (elbette bu güçlerin önderi proletaryadır) o hedefe seferber etmektedir. «Mao Zedung Düşüncesi» ise, dünya devrimci güçlerini uluslararası emperyalist burjuvaziyle ve her türden gericilikle birlik olmaya davet etmektedir. Bu tam anlamıyla dünya proleter devrimine ihanet etmek ve emperyalist burjuvazinin rotasına girmektedir.

«Mao Zedung Düşüncesi»nin, «üç dünya teorisi» nin esası işte bundan ibarettir. Yani bu «teori», dünya proleter devrimine ihanetin «teori»sidir.

SONUÇ:

ÇKP'nin (ve onun resmî ideolojisi olan «Mao Zedung Düşüncesi»nin) yakalandığı hastalığın adına sosyal-şövenizm dedik. Şimdi bu hastalığın maddî temelini (sosyal nedenlerini) araştırıp bulalım. Çünkü ister bir kişinin ister bir partinin olsun hatalarının, yanılgılarının maddî temelleri yani hatalara kapı açar, zemin hazırlayan ya da neden olan toplumsal şartlar bilinmedikçe o hatalar da gereği gibi kavranmış sayılamaz. Öyleyse ÇKP'nin anti-marksist tezlerinin kaynağını Çin'in, tarihi ve sosyal şartlarında kendine özgü sınıf ilişki ve çelişkilerinde aramalıyız.

Çin'in ortalama üçbin yıllık bir medeniyet (sınıflı yoplum) tarihi vardır. Çin medeniyeti Akdeniz medeniyeti gibi açık değil, kapalı bir medeniyettir. Bu kapalı medeniyet köken olarak kendinden çok daha eski olan Irak medeniyetine bağlı olmasına rağmen kendi dışındaki dünya ile, diğer medeniyetlerle son derece seyrek ilişkilerde bulunmuştur. Bunu söyleı ken Çin'in üçbin yıllık medeniyet tarihi boyunca diğer sosyal sınıflı (medenî) ya da sosyal sınıfsız (barbar) toplumlarla hiç ilişkisi olmamıştır demek istemiyoruz. Böyle birşey elbette mümkün olmaz. Ancak diğer medeniyetlere, özellikle Akdeniz medeniyetlerine veya toplumlarına kıyasla Çin'in kendi dışındaki toplumlarla daha az ilişkisi olmuştur diyoruz.

Böylece Antika Çin Medeniyeti, Asya'nın bir ucunda, kendi içine kapalı bir medeniyet olmuş ve dış dünyadan az etkilenmiştir. Ve bu şekilde, sanki dünyadan bağımsızmışça (ya da bir anlamda soyutlanmış olarak) yaşanan üçbin yıllık bir hayat, Çin in sanında: Çin'in dünyanın merkezi olduğu, tabii aynı anlamda, Çin'in, bilimin, tekniğin, felsefenin, sanatın velhasıl tüm kültürün de merkezi olduğu, Çin dışındaki dünyanın önemsemeye değer olmadığı yolunda bir izlenimin, kanaatin doğmasına yol açmıştır. Bu düşünce Çin kültürüne, felsefesine, sanatına, politikasına da aynen yansımıştır. Kapitalizm öncesinde Çin derebeği, sınıflarında ve okur-yazar kapıkullarında da yaygın olan bu düşünce, emperyalizmin (özellikle İngiliz emperyalizminin) ülkeye girişi ve kapitalist üretim tarzını sokuşuyla birlikte ortaya çıkan demokrat, ilerici anti-emperyalist Çin aydınlarında; batılı emperyalistlere karşı duyulan kin ve öfkenin de tesiriyle, daha güçlü bir şekilde görülmeye başlanmıştır. Bu özellik ÇKP.de bugün egemen olan sosyal-şövenizmin tarihcil kökûdür.

Bu gelenekcil hastalık nasıl olmuş da demokrat Çin aydınlarından geçip ÇKP'de yankı bulabilmiştir? Bu nasıl mümkün olabilmiştir? Bu soruların cevabı da yine Çin'in sosyal yapısında, sınıf ilişki ve çelişkilerinin özelliklerinde aranmalıdır. Bildiğimiz gibi, Çin'de de kapitalizm, ülkenin kendi iç dinamiği ile gelişmesi sonucu ortaya çıkmamıştır. Yani mevcut sosyal düzen kendi gelişimi sonucu bir devrimle kapitalizme dönüşmemiştir, sıçramamıştır. Tersine modern kapitalizm Çin'e emperyalist yağma için dışardan gelen tekelci sermaye tarafından sokulmuştur. Dışardan gelen bu gerici Finans-Kapital ülke içinde üçbin yıldır var olan antika Tefeci-Bezirgan sermayeyle ittifak kurmuştur. Böylece ülkede antika-modern karması melez bir ekonomik yapı ortaya çıkmıştır. Emperyalizme bağımlı bu anormal kapitalizm, kendisi sağlıklı gelişmediğinden, güçlü bir işçi sınıfı da yaratamamıştır. Bunun sonucu 600 milyonluk koca Çin bir köylüler ülkesi olmaktan çıkamamıstır. Proletarya nüfusun yüzde birkaçından fazla olamamış, köylü yığınların ezici çoğunluğu oluşturması devam etmiştir.

Ülkenin sınıf ilişkilerindeki bu durum ÇKP'de de etkisini göstermemezlik edemezdi. Köylüler, Parti organlarında da nicelikce ağır bastılar. Bu nicelikçe ağır basış sadece nicelik olarak kalmadı, bir takım küçükburpuvaya özgü sapmaları da beraberinde getirdi. Bu hastalıkların birincisi «kişi tapıncı»dır. Köylüler üçbin yıl imparatorlara Budalara ve başka tanrılara tapmışlardı. Şimdi bir anda bu alışkanlıklardan vazgeçmeleri, kişileri, özellikle liderleri objektif olarak (neyseler öylece) hataları ve sevaplarıyla değerlendirebilmeleri beklenemezdi. Parti liderleri de onlar için eski imparatorlar gibi güya insan üstü varlıklardı. Onların her söylediği mutlaka doğru olmalıydı.

Parti içinde çoğunluk olan köylü üyelerinin bu zaafı, partili aydınların karyerizm tutkusunu (otorite megolamanlığını) bu küçükburjuva aydın hastalığını besledi, ona kaynak oldu. Her küçükburjuva aydın 'a bulunan bu hastalık ancak İşçi Sınıfı ateşiyle dağlanıp kurutulabilirdi. Partide ise hastalığın tedavi etmek bir yana, onu depreştirecek, azıttıracak bir ortam vardı. Aydınlara tapınmaya hazır yığınla gariban köylü bakışıp duruyordu. Bu ortam parti tepesindeki aydınların bellibaşlı iki hastalığının alabildiğine gelişmesine yol açtı: 1 — Otorite Megalomanlığı + Otorite düşmanlığı. 2 — Sosyal-şövenizm (otorite megalomanlığı gibi, şövenizm illetine tutulmaya en yatkın tabaka da yine modern, yani aydın küçükburjuvazidir.)

Ve sonunda bu her iki hastalığın da teorisini yapan «Mao Zedung Düşüncesi» yaratıldı. Demek ki «Mao Zedung Düşüncesi» sadece Başkan Mao'nun kafasından çıkma bir düşünce değil, aynı zamanda Çin'in tarihcil ve toplumsal şartlarının da bir ürünüdür.

Mao Zedung, ÇKP'ye 1935'te başkan olur olmaz Üçüncü Enternasyonel'e kazan kaldırmış, onun otoritesini tanımadığını ilân etmiştir. Ve tanımamıştır. Mao'nun otorite megalomanlığı onu kendi dışında otorite tanımamaya (yani otorite düşmanlığına) itmiştir. Çünkü insanın (ya da bir partinin) Allahlığını ilân edebilmesi için, kendi dışında hiç bir otorite tanımaması gerekmektedir. Allahlık iddiası, iddia sahibinin kendi dışında otorite tanımasıyla çelişir. Kendi dışında otorite tanırsa «Allah benim» diyemez. «Allah benim» derse kendinden başka otorite tanımaması gerekir. İşte Mao da bu çelişkiye düşmemek için Allahlığını (sosyalizmin allahlığını) ilan eder etmez, Komüntern'e restini çekmiş, ve Acem'in diliyle söylersek «Menem diğer nist) «yalnız benim, benden gayrisi hiçtir.) demiştir.

Mao dünyaya Allah olmanın yolunun, Çin'e Allah olmaktan geçtiğini bildiğinden, önce Çin'de amacına ulaşmak istedi. ÇKP'nin başkanlığını ele geçirince ilk işi, parti içindeki Enternasyonalistleri tasfiye etmek oldu. Böylece, parti içinde kendisine ayak bağı olabilecek unsurlardan kurtulmuş oldu. 1945'teki Yedinci Kongrede «Mao Zedung Düşüncesini» partinin resmi ideolojisi olarak kabul ettirip parti tüzüğüne geçirtti, «Mao Zedung Düşüncesi»nin «çağımızın yaşayan canlı marksizm - leninizmi» olduğunu ispatlayabilmek ve Marksizm - Leninizmin artık kendi «Düşüncesi» tarafından aşıldığını gösterebilmek için Marks Engels Ustalara çeşitli saldırılarda bulundu. Bununla ilgili, yukarda örnekler vermiştik. Bu saldırılarda o kadar ileri gitti ki; işi, «diyalektiğin iki kanununa inanmadığı» güya bu kanunların yanlış olduğunu iddia etmeye ve Marks Usta'ya «Küçük Burjuva Fanatiği» demeye kadar götürdü. Yine biliyoruz Marks - Engels - Lenin Usta'ların eserlerine ambargo kayarak, kitleleri yalnız kendi «düşüncesi»nin ürünü olan kitap ve yazılarla şartlandırmaya girişti. Bütün bunlardan amaç, Çin halkını «Mao Zedung Düşüncesi» dinine inannan saf müminler haline getirmekti.

«Mao Zedung Düşüncesi» 1958'lerden itibaren de Uluslararası komünist hareketin Allahı olmaya soyundu. Ve kendisine en büyük rakip gördüğü SBKP (B) ne karşı ideolojik ve politik savaş açtı. Bu kariyer savaşı 1963 Ekimine kadar az çok Marksist sınırlar içinde (zaman zaman dışına taşılmış ta olsa) cereyan etti. Fakat 1963 Ekiminden sonra tamamen Marksist sınırlar dışına taştı. Marksizm - Leninizimle bütün bağlar koparıldı. Marksist devrim, karşı - devrim ve devlet öğretileri reddedildi. Anti Marksist «Sovyet Sosyal Emperyalizmi» tezi icad edilerek Sovyetler Birliği ve kardeş sosyalist ülkelere karşı fiilen provokasyonlara ve savaşa girişildi. «Mao Zedung Düşüncesi»nin Sovyetler Birliğine, diğer sosyalist ülkelere karşı giriştiği açık provokasyonlara ve sosyal şöven davranışlarına karşı ÇKP içinde başkaldıran enternasyonalist unsurlar çıktı. Sosyal - şövenizmin bu denli açık savunulması onların gözlerini açmıştı. «Mao Zedung Düşüncesi» bu sağlıklı parti üyelerine karşı en son acımasız bir ezme hareketine girdi. Ve bire dek bu üyeleri partiden attı. Tabii bu arada öldürülenlerin ve tutuklananların sayısının ne olduğunu bilemeyeceğiz.

«Mao Zedung Düşüncesi» bu hareketini teorileştirdi. Ve bu ünlü anti - Marksist tezinin adına «Büyük Proleter Kültür Devrimi» dedi.

«Kültür Devrimi» teorisi, «Mao, Zedung Düşüncesi»nin Çin içinde Allahlığını tanımayanlara karşı verdiği kesin sonuçlu ve acımasız savaşın teorisidir. Ve bu «düşünce» nin en önemli iki teorisinden biridir. Diğer teorisi ise bildiğimiz gib «Üç Dünya Teorsi» dir. Bu teori ise «Mao Zedung Düşüncesi» nin dünyaya Allah olabilmek için, kendine en büyük rakip gördüğü ve yok etmesi gerektiğine inandığı Sovyetler Birliğine karşı verdiği savaşın teorisidir. Bu Anti - Marksıst teorisi ile «Mao Zedung Düşüncesi» artık Marksizme ve dünya proletarya hareketine ihanet eder ve uluslararası emperyalist burjuvazi ile tam anlamıyla ittifak kurar. Sosyal - sövenizm illetinin «Mao Zedung Düşüncesi» ni ve ÇKP'yi bugün getirdiği nokta (dana doğrusu bataklık) işte budur: Emperyalist burjuvazinin yedek gücü olmak.

Bu durumda ÇKP'ye karşı tutumumuz ne olmalıdır? Marksist - Leninist teorinin ışığında en açık bir şekilde kıyasıya eleştirmek. Ancak böyle avrauırsak ÇKP'nin bugün yakalanmış olduğu hastalığını bilice çıkarmasına ve ondan kurtulmasına yardımcı olabiliriz. Dünya komünist hareketi ÇKP'ye karsı bu eleştiri hak ve görevini yerine getirdikçe, ÇKP her geçen

(Devamı Sayfa 15 de)

ŞAPA OTURTULAN PARLAMENTARİZM

Dr. HİKMET KIVILCIMLI

Bugünlerde pek çok şeyler şapa oturdu. Bunların en ilginci: **Parlamentarizm**»'in şapa oturuşudur. Gerçekte ne de direniyor. Çabalama kaptan, ben gidemem, diye diye...

1 — Cilveli Çifte - İktidar (Diyarşi)

Diyarşi (çifte - İktidar) başlıyor. Bir yanda **(Parlamento + Partiler)**, öbür yanda **(Devletbaşkanı + Ordu)** karşı karşıya geldiler. Birbirlerine, **Fuzulî** ile **sevgilisi** arasında geçen ilişkinin «şiirini» okuyorlar:

«Ben ana hayran
«Ol cama tırman
«Mütekeddir: Ben ondan, Ol benden...
«Ben ana Mihnet, Ol bana gussa:
«Müteneffir Ben ondan, Ol benden.»

Böyle çelişkili karasevdalar, **çökkün Şark**'ın yalnız **Kişi**'lerinde değil Toplumlarında da kaçınılmaz olur. Hem birbirlerine bayılırlar, hem birbirlerini bulsalar bir kaşık suda boğarlar. Partiler **Parlamento**'dan, Devlet başkanı **Ordu**'dan bir parça olduklarına göre, Türkiye'de Çifte - İktidar oportada duruyor: **Parlamento** mu ağır basacak, **Ordu** mu?

2 — Batı'da «Parlamentarizm» Elma Şekeri

Parlamento kimdir? 1971 yılı Uluslararası **Finans-Kapital'in halk** denilen çocuklara yalatfığı elma şekeridir. Emperyalist **Metropollarda** (Anayurtlarda) Kodaman Parababalığı (Finans-Kapital), dünyayı **Sermaye ihtiyacıyla** soyup soğana çevirdikçe, tekelinde tuttuğu **AŞIRI - KÂR** (surprofit) ganimetine dayanıyor. O AŞIRI - KÂR'dan bir parçacığını, Emperyalizm denilen kurtlu elmanın üzerine incecik bir yalabuk şeker zarı olarak sıvıyor. **Halk** denilen çocuğa:

«İşte bu Kızılelma senin, diyor. **Tat ta bak ne tatlı»**

diyor ve çocuğun cebindeki son meteliğini de tırtıklamak için, ağzını burnunu o boyalı şeker zarı ile bulayıp, bulaştırarak, —Halkımızın hoş deyimi ile: **«Şafii köpeğine çeviriyor.»** Uluslararası Parababaları elinde **Parlamentarizm** böyle basit bir çocuk oyunu'dur.

Dikkat edelim. Her zaman söyleriz: Batıcı Parababalığı elinde bir AŞIRI - KÂR olmasa, ondan bir parçacığını özellikle **İşçi sınıfı** içinden yetiştirdiği **Aristokrat Amele** tabakası denilen Küçükburjuvazinin en modern ve en rezil satılık çeşidine yalatmasa ve işçi sınıfını o yoldan kendi çapul arabasına bağlamasa, **Parlamentarizm** oyununu kimseye, hele kendi geniş işçi ve halk yığınlarına hiç bir zaman yutturamazdı. Beş on yirmi yıl İşçi Sınıfı içinden ayrıcalıklılara yükşekçe bir **«Yaşama standardı» sağla**· ardından 10 milyonlarca insanı Emperyalist bunalım ve savaşlarla kır, öldür. Düzen bu. **Parlamentarizm** elma şekerinin içindeki zehirli, kan kusturucu meyva rejimi bu. Onun, artık en ileri Emperyalist Anayurtlarında bile ipliği pazara çıktı.

3 — Birinci Büyük Millet Meclisi

Ya bizde Parlamentarizm kimlerin tekelinde? Mustafa Kemal Paşa hayale kapılacak kişilerden değildi. Türkiye'yi **«Çağdaş Uygarlık Düzeyi»** ne çıkarmakçın **«Sermaye»** mekanizmasına inanmıştı. Ama, 1. Milli Kurtuluş Savaşında **Ordu** olmasa, Sermaye'nin, Kompradorlar çıngarı: **İttihatçı - İtilafçı** yırtınmalarıyla ülkeyi bir Emperyalist sömürgesi yapacağını görmüş, eliyle tutmuştu.

«Sermaye mekanizması» denilen şeyin adına **«Kapitalizm»** mi denir? İlk Büyük Millet Meclisi demeçlerinde: Emperyalizme de, Kapitalizme de ağız dolusu sövüldü. Öyleyse, hem Kapitalizme söven, hem bir **Sermaye makanizmasını** kuran düzen nasıl olabilirdi? **Ordu** ile... Sermaye, halka etkili olabilmek için **Parlamentarizmi** mi istiyordu. Olur. Paşa'nın kaç tane **güvenilir Subay'ı** varsa, hepsinin üniformaları, Savaş biter bitmez çıkarıldı. Başta Paşa'gân olmak üzere hepsine smokinler, kırlangıç kuyruklu Redingotlar giydirildi. Memleketin şurasında burasında 3-4 yıl arayla çalışan «Seçim» davul zurnaları şölenlerinde gösterilen adaylar, Silindir şapkalarını giyip Ankara'daki Sultanî çatısı altında toplandılar.

Parlamento mu istediniz Baylar? İşte size: **Büyük Millet Meclisi.** 1. Kurtuluş Savaşı günlerinde bu Meclis'in **«Manzarası»** biraz vahşiyce mi görünüyordu? Doğrudur. Bir kaç, pilâvın içinde karabiber kabilinden, Patrik Atenagoras'tan heybetli şıh, Aşiyret Reisi, İlmiyye Patriyarkı (Babahan'ı) ile yan yana, hemen hepsi I. Emperyalist Evren savaşının ya Subayı, yahut Yedeksubayı cin gibi «Kaljaklılar». «Askeri» den bozma, yakası açık, «Haki» (Toprak rengi: Savaşta araziye uygun!) giysi. Göğüsler fişeklik dolu. Beller kemerle sıkık. Bacaklar getr pantolonlu. Bu Mepus Beyler Paşa'nın emrinde, ha deyince İstiklâl Mahkemesinde adam asar, yahut cephede düşmana karşı çıkar «Avcı kıyafetli» tebdil gezen askerlerdir.

4 — Tek - Parti Parlamentarizmi

Sivil Sermaye o manzaradan ürkse haklı. **«Asrî»** (Çağdaş) Parlamento kılığı için Ankara'dan İstanbul'a müşteriler, İstanbul'dan Ankara'ya **«Tüccar terzi»** ler az mı aktı? Ve **«Sermaye»** hazretlerinin sinirine dokunmıyacak bir sivil **Parlamentarizm** görüntüsü sağlandı. Ancak Meclis'in içinde **Ordu** oturuyordu, «ne gerek.» Arasıra sevimli Anadolu boğazıyla oy'a başvurulurdu:

«Gabl'idenler (Kabul edenler)?
«Gabl'itmiyenler?
Ve ardından, öyle istenmişse, hemen:
«Gabl'idilmiştir!»

gelirdi. Bu kanun'un onaylanıp onaylanmıyacağı, ilkin kara kalpağın yanlamasına mı, önlemesine mı durduğuna göre belli olurdu. Sonra ona da hacet kalmadı. «Seçim»le kimin Meclise gireceği önceden belliydi. Yanlışlık olamazdı. **Parlamento,** Paşa'nın örgütlediği kıyasıya **askercil disiplinli** çarklardan kurulmuş bir makineydi.

CHP'nin **«Tekparti»** çağında **Parlamentarizm bu** idi. **Ordu**'nun ruhu **Meclis**'te tebdil gezip bağdaş oturuyordu. Daha mı az demokrattı o Tekpartili CHP Parlamentarizmi, yoksa daha mı çok? Bunu tartışmıyoruz. Yalnız biliyoruz. O zaman da **Meclis**'in adı gene **Büyük Millet Meclisi** idi ve **Büyük Millet Meclisi**'nin demokrasiciliğinden şüphe edenin, alimallah gözü patlatılırdı! Seçim ise, işte **«Seçim»**. Parlamento ise, işte **Meclis. Demokrasi** ise, kimin haddine **Demokrasi'ye** yan bakmak?

Bu bir çeşit **Tarihsel Devrimler**'den sonra gelen, **Gaazü'lerin** egemen **sınıflı** Topluma geçit döneminde kurdukları **Devlet** biçimli bir **«Askercil Demokrasi»** geleneği miydi? Olabilir. Ona **Tekparti Parlamentarizmi** denebilirdi. Tekparti Parlamentarizminin, hiç değilse, kendine göre daha az saçma bir mantığı vardı. Bir yol Devlette: **(Yasama - Yargılama - Yürütme)** üçüzlüsü, **«Güçleri Ayırtlama»** (Tefrik'i Güvâ) kargaşalığı yoktu. Her üç yetki **T.B.M.M.**'nin kişilğiidne T.B.M.Meclisi de **Paşa**'nın kişiliğinde birleşikti. **Burjuvazinin** pısırıklığı, Sosyal **Sınıf çelişkilerinin** kütlüğü bunu olasılaştırıyordu. **«Kemalist İnkilâplar»** o ortaklıkta yürütüldü. **«Aşırı - Kâr»** gene yoktu ama, **Aşırı Uçlar** da yoktu. Hiç değilse, yokedilebilmiş sayılıyordu.

5 — Çok - Parti Parlamentarizmi

Çok parti Parlamentarizmi, o mantığı bozdu. Daha doğrusu **«zor oyunu bozdu»** 1925 tenberi CHP'nin Tekparti Parlamentarizminin kanadı altında palazlanıp, CHP'nin önce beynini, sonra yüreğini ve en sonunda etini kemiğini kemirip yiyerek fena halde semiren **Parababalığı** (Finans-Kapital), Antika çağlardan kalma, **Askercil Demokrasi** gelenekli Tekparti **«vesâyet»**ine Sağdıçlığına artık isyan etti. **«Tekparti Demokrasisi»**ni, dayanılmaz bir Diktatörlük saydı. Tekparti CHP'si ve Paşası: hem dayak yiyen, hem memnun olan koca kılığında dımdızlak bırakıldı.

Demokrat Parti'nin **«Demirkırat»**ı, **Finans Kapital** sağdıcı **Bayar** ile **Tefeci - Bezirgan** Hacıağa tohumu Menderes gibi sivil beğcikleri sırtına alıp, Parlamento'da bağdaş kurmuş **Ordu**'cuları tekmeleyip koğar oldu. Beğciklerin paltosunu tutup giydirmeği **«Şeref'i Askerî»** sine aykırı bulmıyan Paşaları, **Ordu gelenekle**rine karşı çıkardı. **Aşırı Çapuluna** Amerikan sadakası yetmeyince Kruşçef Bolşeviği Ankara'ya çağırdı. Tekparti Parlamentarizmi, Ordu için rahat bir emeklilik yeyimi idi. Çokparti Parlamentarizmi, sürüyle Hacıağa ve Parababası kullarına Demirkırat yemliği oldu.

Amerika «arpayı» keser kesmez, 1 milyon Vatan Cepheli üye yazıldı ve **Ordu** tapayı attı. **27 Mayıs:** Parababaları sömürüsünün kendisini kaldıramadı, halk içinde bu sömürünün yarattığı ateşi ölçecek **termometreyi** koydu: **Sosyalizmi** serbest bıraktı. **Yeni Anayasa Yasama - Yargılama - Yürütme** (Y-Y-Y) güçlerinin ayırtlanmasını son dereceye götürdü. Böylece, Ordu: **Milli Birlik** ve **Kontenjan** gruplarına rağmen Politika dışı bırakıldı. Ordu sayesinde iktidara hazırca konan **Parababalığı** (Finans-Kapital ve Tefeci Bezirganlık) Orduya karşı yapmadık provokasyon bırakmadı. Parlamento'da Paşa dövmiye dek denemeler yaptı.

Hepsi kolaydı. 35 milyon, **İşsizlik ve Pahalılık** altında nasıl uyuşturulacaktı? Halkın **Köylü kesimi**nin Tefeci-Bezirganlar hakkından gelebilirdi. Yeterki, **Tefeciliği** yasak eden İslâmlığı, tefeci mütegallibenin gavurluğunu örten bir maske gibi kullanabilsinler. Ama Halkın en dinamik kesimi olan **İşçi Sınıfı** sosyalizme doğru hızla gelişiyordu. Gangsterler sendikalizmini bile etkili kılmak için AŞIRI - KÂR gerekti. Onun yerine Finans - Kapital Parababalığı iki silâh buldu: **1 — AŞIRI VURGUN; 2 — AŞIRI UÇLAR.**

Alman casuslarının Üniversiteye soktukları: **Panislamizm** için Halife gerekti. **«Ulu Haakaan Abdülhamit Hân»** üzerine destanlar yazmak, yetemezdi. Panislanizm uygulanınca: Türkiye'den Suudî Krallığına **Döviz** kaçırıp **Kolera** ithâl eden Hacılar, Aşırı Vurgunun kaymağını da yabancılara kaptırdı. Alman Casusluğunun **Pantürkismini** en iyi bilen **Ordu idi. Turan** yerine Hitler'in **Irkçılık** hezeyanları da: yalnız birkaç CİA ajanı **Komando**'yla, **Toplum Polisi'ne** bile yeterli cep harçlığı istedi: **AŞIRI VURGUN**un öbür bölümünü tüketti. **Faşizm**'in ezeli **AŞIRI UÇLAR** maskesi, asker - sivil **Genç TÜRKLER** geleneğimizi uyurmaktan başka hiç bir işe yaramadı.

6 — PARLAMENTARİZM HURDACILIĞI

Modern ve Antika **Parababaları**'nın denizi **burada** bitti: **Parlamentarizm** gemileri **Ordu**'nun bir **«Muhtıra»**sıyla oracıkta şapa oturdu. Şimdi ne oluyor? **Ordu** eliyle batırdığı halk düşmanı Parlamentarizm **gemisi**ni yüzdürür inşaallah demiyen **«Siyasi Parti»** yok. **Kendisine «İşçi Partisi»** diyen TİP bile, hiç kızarmadan batmış Parlamentarizm'in mantar cankurtaran simitine şöyle sarılıyor:

«Bugün... kazanılmış Demokratik hakların korunması, PARLAMENTARİZM'in yalnız şekil olarak değil, fakat temel ilkeleriyle birlikte ayakta kalmasına bağlıdır.» (TİP bildirisi)

Ne **«kazanmış»** TİP? 1965 yılı **276 bin** oyla **14 mepusluk**. 1969 yılı **243 bin** oyla **2** mepusluk! Parababaları **Parlamentarizminde: «Bütün sosyal sınıfların siyasi ağırlıklarını koyacakları bir ortam»** olabilirmiş gibi, **«işçi ve emekçi sınıfların serbestçe örgütlenip siyasal eylemlerde bulunması»** olabilirmiş gibi: **«Süratle genel seçimlere gidilmesini istiyoruz»** diyebiliyor (23.3.1971). Kuyrukçuluk yapıyor.

AP pehlivanı Demirel de, başka laflarla aynı şeyi söylüyor:

«Parlamento ile Orduyu karşı karşıya bırakmayı ve bu suretle Demokratik nizamı temelinden sarsacak bir duruma girmeyi kabul etmemiz mümkün değildir.» (23.3.1971)

Parababalığının tek güvendiği Parlamentarizm'in Palavra Mantarizm'ini yutmıyan bir Ordu - **Gençlik** var. Gençlikte **Bilinç** güçten üstün. Orduda **Güç bi**linçten üstün. Bilincin de, Gücün de tükenmez **kaynağı İşçi Sınıfı**'dır. Ancak bu üç güç Gençlik - Ordu - **İşçi** Sınıfı birleşirse: Büyük **Köylü** yığınları **Tefeci - Bezirganlığın** kanlı pençesinden ve Finans **Kapitali**, karanlıkta avladığı Oy Davarlığından **kurtarılabilir, Milli Kurtuluş, gürbüz** Çağdaş Uygarlık Düzeyine **ula**şabilir. Günün birinci problemi bu **gerçekliği Ordu'ya** anlatmaktır.

Görünürde Ordu: Şapa oturttuğu Parlamentarizm gemisi içinde dişe dokunur nesneler varsa, **onları kurtarmak** istiyor. Bu da bir «ekonomi» görüşü **olabilir**. Ancak batmış gemiler hurdalıktan başka yerde **değer** taşımaz. 27 Mayıs denemesi ortada. Parababalarının tekelinde batmış **Parlamentarizmi allayıp, pullayıp** yüzdürenler, gemiye hemen sahip çıkan Sermaye **kodamanlarının** ilk bombardımanına uğrıyanlar ve **Parlamento** içinde kan içinde bırakılarak dayak **yiyenler** oldular. Şirin ve süslü **Demokrasi** makyajı **altından** sinsi ve kanlı **alaturka faşizmin** nasıl fışkırdığını gördüler.

«Men cerreb'el mücerrep, hallet bihîn nedâmet (Denenmişi deneyen, işin sonunu yazık oldu **ile** çözümler!). Devrimci Gelenekli Ordunun tek **ihanet e**tmiyecek dostu ve dayanağı **İşçi Sınıfı** ile çalışan **Halk** yığınlarıdır.

Sosyalist, Sayı: 22 (30.3.1971)

5 Mart 1971 Tart

Aşağıda yayınladığımız yazı 5 Mart 1971'de (Yani KIVILCIMLI Usta'nın 20 Şubat 1971 de Aksaray TÖS salonunda verdiği «Finans - Kapital ve Türkiye» konulu konferanstan ortalama 15 gün sonra ve 6 Mart 1971'de Ankara Hukuk Fakültesinde yaptığı «Durum Yargılaması»ndan bir gün önce) Ankara Sosyalist Bürosunda yapılan ve banda alınan bir sohbet toplantısının banttan yazıya çekilmiş metnidir.

Böyle bir toplantının yapıldığını bilmekle beraber, toplantı bantları elimizde olmadığından, bugüne dek arkadaşlarımıza bu toplantı ve orada yapılan konuşmalar ve değinilen konular hakkında bir bilgi verememiş, o konuşmalardan aktarmalarda bulunamamıştık.

Yeni VP'nin, bize yönelttiği son «eleştiri»sin de bu toplantıdan bazı cümleler aktarması üzerine, onların elinden toplantı metninin bulunduğunu anladık.

Bu çok önemli bir durumdu. Çünkü KIVILCIMLI Usta, orada önemli diğer konular yanında, günümüzün en yakıcı görevi olan «Devrimci Derleniş ve Proletarya Partisi» konusunu da ele alıyor, işliyor ve o konuda kendisine yöneltilen soruları cevaplandırıyordu. Böyle bir emeğin elde bulunmasına rağmen gömülmesi, Türkiye Soluna ve halkına sunulmaması bağışlanmaz bir suçtu. Biz böyle bir suçun işlenmesine seyirci kalmamak ve bu konuda üzerimize düşen görevi yerine getirmek üzere girişimde bulunmaya karar verdik.

Daha öncede Ustanın gün ışığına çıkmamış ve limizde bulunmayan emeklerini (ki Kürt meselesi ve sahte TKP'yi eleştiren 110 daktilo sayfalık «Kim Suçlamış» adlı yazısı da bunlar arasındadır) isteyip her seferinde red cevabı mamıza rağmen, şansımızı bir kere de bu konuda denemeye karar verdik.

Yeni VP ye bir dilekçeyle başvurdu. Böyle bir ürünün gömülmesinin Türkiye halkına ve sol cephesine verdiği zararlar, gün ışığına çıkması halinde ise getireceği yararlar anlatıldı. Ayrıca aramızda süren polemiğin (teorik savaşın) sağlıklı yürümesi ve daha anlaşılır olması için bu emeğin mutlak ve eğer kendi yayın organlarında yayınlama imkanları varsa en kısa zamanda yayınlanması gerektiği, yayın imkanları yoksa, metni bize vermeleri halinde, yayın programımızda her türlü değişikliğig öze alarak, gazetemizin Nisan sayısında yayınlayacağımız sözü verildi. Bu talebimiz üzerine Yeni VP metni bize verdi.

Bir dinleyici : Şimdi hocam, **Derleniş** konusunda bir şey... **Dr. Hikmet Kıvılcımlı :** Evet rica ederim.

D. (devamla) : Mesela Orta Anadolunun bir kasabasında öğretmenlik yapıyorum, bir köyünde. Şimdi orada şunu gördüm, yani pratik içerisinde. Pratik gösterdi daha doğrusu. Önce bu şey, zaten sizin bu yazdığınızı biz ciddiye almadık. Veya gırgırına falan okuduk. Sadece kitap okumakla kalırsa, soyut gibi, soyut oluyor. Fakat pratik zaten gösteriyor. Yani üç kişi falan köyden Ahmet yahut öbür köyden Mehmet... üç kişiyi bir adam seçtiğin zaman.. Büyük köylerde ve kasabalarda'da aynı şekilde pazarlar kuruluyor, mesela. Pazar günü onlar bir araya geliyor. Oturuyorlar kahveye. Veya bir gece, adam yanına bir arkadaş alıyor. Köye çıkıp geliyor. Onlar zaten kendi aralarında birbirlerini tanıyorlar. Gayet iyi...

Hikmet Kıvılcımlı : Komiteleşiyorlar.

D. (devamla) : Birden, yani üç kişi bir araya getirip, efendim bir levha asıp, reklam olmaya hiç lüzum yok. Yani pratik... Onlar da zaten pek şey yapmıyorlar. Gayet iyi çalışabiliyorlar yani.

H. K : Tabii, bir bakıma, halkımızın lüzumsuz provokasyonlara yani, Finans-Kapitalin hedefi teşkil etmemekte bizim örgütlenme prensiplerimiz arasında olacak. Yani, hemen gel bunu ye, der gibi, hemen bi tabela asıp ordaki üç çocuğu çırılçıplak bir hedef haline getirmemek düşünülecek prensiplerimizdendir. Orda hayale kapılmamak mecburiyetindeyiz.

Ancak, tabii, işin ruhu muhakkak ki komiteleşmedir. Yani komiteleşmenin ruhu gerçekleşti mi, biçimi elbet bir zaman sonra, yahut falan veya filan şekilde en uygun biçimde gerçekleştirilebilir.

Buyurun efendim.

Bir dinleyici : Bizi şöyle eleştiriyorlar. Diyorlar ki : Kıvılcımlı ilk çıktığı zaman, mahfiller çağı kapanmıştır, diyordu. Oysa bugün, sizler mahfil olmak yolundasınız. Bir nevi Kıvılcımlı'yı boğuyorsunuz, falan diye, eleştiriler yapılıyor. Bu konudaki görüşlerinizi açıklar mısınız ?

H. K : Teşekkür ederim. Güzel bir itiraz. Yalnız, tabii, **Mahfiller** devri kapanıyor ama, eğer toplum **Mahfiller devrinden** bir türlü çıkamamışsa, ister istemez, gene mahfilleşme bir oldu bittiye geliyor.

Türkiye'de elbette 40 sene önce, 50 sene önce bu kavgayı yapmıştır, sosyalistler. Ve en nankör şartlar içinde. Fakat, ona rağmen, Parti hâline gelindiği zaman, mahfil kalkmıştır gerçi ama, bu sefer **Fraksiyonlar** başlamıştır.. Kaçınılmaz. Yâni, küçükburjuva ortamın ağır bastağı memleketlerde, en disiplinli, en bilimsel sosyalist partisi dâhi, en keskin savaş şartları içinde, bakıyorsunuz, onun etkisi altından kurtulamıyor.

Bugünse, tabiî, politik örgütler deyince, yerin altında ne var ? Biz onunla meşgul değiliz. Bilmiyoruz. Ama yerin üstünde, bakınca, bir TİP var. Onun **Parlamentarist** ve **Sendikalist** tipik bir **Burjuva Sosyalizmini** temsil ettiği artık «iki kere iki dört» ortaya çıktı. Binaenaleyh, bunun karşısına bir Proletarya Partisi kurmak lâzım. Ama bu Proletarya Partisini kurma teşebbüsü nerede başlarsa, bir de bakıyoruz, bir sürü grupçuklar karşımıza çıkıyor.

E, bu grupçuklar bir realite. Yâni, 40 sene önce tasfiye edilmiş, temizlenmiş olmasına rağmen, hayat onu bugün 40 sene sonra da gene bizim karşımıza çıkarmışsa, bunu görmiyecek miyiz ? Göreceğiz. Binaenaleyh, maksadımız bu grupların, —varsa eğer Türkiye'de— olmadığını iddia ederek kendimizi aldatmak olamaz.

Bu grupların anlaşmaları nasıl sağlanır ? Buna çalışacağız. Bunun için pratik ve teorik alanda savaşmaktan başka çaremiz yok. Biz ona girişmiş bulunuyoruz. İşte buradaki toplanan arkadaşlarımız, bir grup olmamanın, daha doğrusu grupları Türkiye ölçüsünde bir araya getirmenin savaşı içindeyiz.

Öteki arkadaşlara bunu söyliyeceğiz. Ama bunu yapmak, belirli prensiplere dayanacak. En başta, mutlaka Türkiye'nin sınıf yapısını ve ekonomi temelini olduğu gibi koymak zorundayız. Bunu koymadık mı, onun dışında Parti yahut grup üst yapısı ve düşünceleri üzerinde istediğimiz kadar bir araya gelelim. Yarın gene aramızda kopuşmalar başlayacaktır. Çünkü asıl temelde anlaşamamışızdır. Temel de Türkiye'nin ekonomi-politikası, ekonomik yapısı; Türkiye-nin, bu ekonomik yapıdan ister istemez çıkan sınıfsal yapısıdır.

E, Türkiye'nin ekonomik yapısı, Batı Avrupa'nın klâsik anlamıyla kapitalist ve işçi sınıfı diye bölünmüş iki sınıfını göstermiyor bize. Yâni, sadece kapitalist ekonomi üzerinde bir üst yapı yok Türkiye'de. Bir de, 7 bin yıllık Antika toplumun Tefeci-Bezirgân ekonomi temeli var. Bütün kasabalarımızda, hangisini gezersek gezelim, görüyoruz : orda Tefeciler ve Bezirgânlar örümcek yuvalarını kurmuşlar. Ve geniş, her kasabanın yüzlerce köyü üzerinde mutlak bir hakimiyet sağlamışlar. Bu, kapitalist üretim tarzı ve bu sınıf kapitalist sınıfı değil. Yâni, modern kapitalist sınıfı değil; Antika kapitalist, bezirgân sermaye. Onun için onu ayırmaya mecburuz.

Bu basit formüldür bizim koyduğumuz, bütün gruplara. Ekonomi-Politik temelinde Türkiye **melez** bir ekonomi taşıyor. Bir taraftan **kapitalizm** gelişiyor, büyük bir kaç şehirde. Ama geri kalan 500 kasabamızda, en gerici anlamıyla **Tefeci-Bezirgân sermaye** egemendir. Hepimiz, eğer kasaba çocukları varsa içimizde, —ki çoktur,— kasabanın hâlini biliriz.

Ve bu kasabalar.. Ama, kasaba olmakla kalmaz, bütün köylerimizi de ufuneti altında, miyasması altında ezer. Ve onun için, **Finans-Kapital** onunla çengelleşip bir araya geldi mi, **—DP'den beri bu oldu :** barıştılar, çengelleştiler **Finans-Kapital** ile **Tefeci-Bezirgân,—** bütün Türkiye'nin geniş yığınlarının oylarını sandığına, babasının şeysi gibi yâni, torbada keklik, topluyor.

Bu realite. Bunu görmezsek, biz, üstyapıda anlaşmamızın ne önemi var ? Yani, Marx'ın şu veya bu formülünü beraber kabul etsek, ne çıktı ? Hiç. İşte böyle kakafoniler çıkar. Boyuna anlamazlar. Falan mesele ?... Yok revizyonizm, yok oportonizm... ne oportonizmi bilir, ne revizyonizmi bilir.

Evvelâ bir siyasî parti olacak ki, onun içinde oportonist eğilim belirecek, revizyonist eğilim belirecek... Yani, ortada parti kimse kabul etmiyor. TİP'i beğenmiyoruz. Bunda hepimiz mutabıkkız. Bütün gruplar, TİP'in sapık bir Parlamentarist-Sendikalist burjuva partisi olduğunu kabul etmiştir. Hiç değilse ana çizisinde.

E, gelin parti kuralım dendi mi : Yo, biz gene bildiğimizden şaşmayız, diyorlar. Yani, bildikleride şu : Bilmedikleri.. Türkiye'de bir melez ekonominin temel olduğu ve bu melez ekonomi üzerinde de üst yapının tavanı olan **Tefeci-Bezirgân** sınıfla (Antika toplumdan yadigâr, baş belâsı), bir de **Finans-Kapital** dediğimiz (Kapitalist sınıfın içinde, oda bir baş belâsı, kapitalist sınıfının bile başına bir baş belâsı) zümrenin bir araya gelip Türkiye'yi bir sömürge haline getirdiğidir.

Bu ana şeylerde, dört beş sözcükle özetlediğimiz noktada anlaşamazsak, hiç bir grupla bir araya gelmiyelim. Çünkü temelde hiç bir anlaşmamız yok demektir. Bunda anlaşırsak, o zaman her sahada tartışırız, tabiî. Onların da kimbilir ne kadar kıymetli fikirleri, davranışları ve teklifleri olacak. Onlar üzerinde elbette **alçakgönüllüce, arkadaşça, yoldaşça tartışarak konuşabiliriz.** Ama, beriki noktada I ... kalmadık mı, birbirimizi aldatmanın mânası yok. Ne bir araya geleceğiz ? Temelde anlaşmamışız. Çatıda, kiremitlikte : işte şu kiremidi buraya mı koyalım, buraya mı, diye uğraşacağız. Bu vakıt kaybetmekfir. Altta temel yıkılıverir, hepimiz altında kalıveririz.

Bu açıdan, daha doğrusu, gruplar karşısındaki bizim tutumumuz, falan veya filan kişinin kaprisi yahut hevesi yahut iddiası, inadı falan değil. Gayet basit : Türkiye'nin «iki kere iki dört» ederce ortada duran ekonomik ve sosyal sınıf yapısının anlaşılmasıdır.

Bunu anlamıyor bütün gruplar, bu noktada, maalesef. Gördüğümüz gibi, Avrupa'dan ezberlenmiş bazı kitap pasajlarını bize okuyorlar. Canım, bunlar okunmuş kardeşim, bunları bırakın siz. Türkiye'yi okuyalım, Türkiye'nin ekonomi temelini, Türkiye'nin insan ilişkilerini nasılsa öylece görelim.

Biz böyle görüyoruz. Onların, varsa bu noktada aydınlatacak tartışmaları, eleştirileri, onları yapsınlar, dinleriz. Ama göremiyoruz biz, Ve onun için, kendilerine rahatça : Bir fikirliyiz, tamamen bir araya gelelim hemen, diyemiyoruz. Bu noktalarda önce bir tartışalım. Yani, en azından, asgarî bir ortak prensibe varalım. O zaman, elbette, kurulacak örgüt te hepimiz için yeni bir okul olur. Ve orada hepimiz yetişiriz, tartışırız, eleştiri yaparız, ve ilh...

Yani, benim anladığım, gruplar hakkında bu.. Hiç bir grubu itham etmek anlamında konuşmuyorum. Yanlız, bütün öteki grupların, grup dediğimiz insanların, bu noktada objektif ve somut olmadıklarını görüyoruz. E, onu gördükten sonra da, saklamanın bir fayda sağlıyacağına kâani değiliz.

Buyurun çocuğum.

Bir Dinleyici : Efendim, bu Türkiye'deki mevcut gruplar birleşip, yani birlikte oturup bir asgarî müştereğe varamıyorlarsa, bu mevcut gruplardan bir kısmının liderlerinin tutumundan, yani ideolojik başlangıçta TİP olayının ideolojik farklılıktan doğan ayrılığın giderek kişisel bir takım şekle vurmasından ve onların bu nedenlerle tavırlarından, yâni oturmak istemeyişinden, bir asgarî müştereğe varmadan kendi kurdukları temel üzerine kendi Partilerini kurmak isteyişinden ileri geliyor. E, burda doğruyu bilen ve doğruyu öneren bir gruba düşen ödev, bu liderlerin dışında, liderlerin gerisindeki kitleleri kazanmak üzere, kazanmaya, kazanma faaliyetine en büyük rolü, en büyük ağırlığı vermektir.

H. K : Çok doğru.

D. (devamla) : Yani konuşulacak...

H. K : Problem bu.

D. (devamla) : Yâni konuşulacak ve tutulacak şey, işte sizin demin anlattığınız gibi, İPSD'nin de mevcut doğru fikirleri etrafında toplanmış olanların yapması gereken şey, bu kitleleri kazanma yolunda öneriler, somut... bilhassa...

...şmalı Toplantısı

Metne göre, militanların önerileri üzerine, beş maddelik bir gündem tesbit edilmiş. Belirlenen gündemi KIVILCIMLI Usta şöyle koyuyor:

«Demek beş konumuz oluyor, arkadaşlarım. Birincisi: Ordu meselesi, **diyeceğimiz konu. İkincisi:** Devrimci Derleniş, **konusu, onun hakkında yapılan teklifler ve bunların yarattığı tartışmalar. Üçüncüsü: Bu konuların ışığında** başka guruplarla ilişkilerimiz **konusu. Konuşma.» (KIVILCIMLI)**

Yeni VP nin bize verdiği metinde: Kıvılcımlı Usta gündemin birinci maddesini, ordu meselesini **ele alıp detaylı bir şekilde işliyor. Ancak ondan sonra dinleyiciler Ustaya sorular yöneltiyorlar, Usta cevaplıyor. Yani bu konu iki bölüm halinde (önce Ustanın anlatısı, sonrada sorular - cevaplar olmak üzere) işleniyor. Oysa gündemin ikinci maddesine geçildiğinde,** Devrimci Derleniş **konusuna sıra geldiğinde durum değişiyor, Ustanın, birinci maddede olduğu gibi konuyu önce kendisinin ele alıp koyuşu metinde yer almıyor. Onun yerine altalta üç sıra böyle (...........) konuyor.**

Bu nokta, nokta noktaların anlamı metnin sonunda «tartışmaların bazı bölümleri banda alınamamıştır. Bu gibi yerler (........) olarak belirtilmiştir» denerek açıklanıyor.

Nortalardan sonra doğrudan doğruya Devrimci Derleniş üzerine sorulara - cevaplara geçiliyor. Kısaca, bize verilen metinde Ustanın baştan meseleyi koyuşu değil, sorulara verdiği cevaplar yer alıyor. Yani konunun birinci bölümü değil sadece ikinci bölümü yer alıyor. Bunun nedeni ise «banda alınamamıştır» şeklinde izah ediliyor. Konunun bizce asıl önemli olan birinci bölümünün «banda alınamamış» olmasına rağmen, daha tali olan ikinci bölümünün, hemen hemen eksiksiz olarak (önemsiz bir - iki nokta dışında) «banda alına« bilmiş olması bize biraz şaşırtıcı ve tuhaf geldi. Pek inandırıcı gelmedi. Ancak elimizde kesin bir kanıt olmadığı için bu konuda bir yargıya varmak durumunda değiliz.

Verilen metinde, gündemin diğer üç maddesi ise hiç yer almıyor.

Biz, aciliyeti bakımından, eldeki yazının, eksik de olsa Devrimci Derleniş **konusu üzerine** olan ikinci bölümünü bu sayımızda, gündemin **birinci maddesi olan** Ordu Meselesi**'ni işleyen bölümünü ise gelecek sayımızda yayınlamayı uygun bulduk.**

H.K: Savaş yapmak... Dövüşler...

D. (devamla): ... Dövüzler koyarak onları çekmeye çalışmak. E, bu somut, herkesi çekecek olan en somut ve çekmesi normal olan görüş, biliyoruz, herkesin ihtiyacı var: Örgüt meselesi...

H. K: Şüphesiz, şüphesiz... Zaten çingar da ordan koptu.

D. (devamla): Şimdi, benim yâni dediğim: bu mevcut örgütlerin faaliyetlerini kitlelerle, halkla, işçilerle, gençlik ve köylülerle ilişkier kurma yerine böye bir örgütleşme, grupları, liderlerin gerisindeki kitleleri kazanma yolunda örgütleşme faaliyetine yoğunluk vermesi ve bu örgütleşme.. Yâni doğacak örgüt içinde, sizinde dediğiniz gibi, herkesin, hepimizin...

H. K: Tartışması...

D. (devamla): ... ederek, bu halkla, işçiyle, köylüyle ilişkileri en doğru biçimde ve en etkin... çıkacak ortaya ve o zaman...

H. K: Şüphesiz. Yâni, işin bir yanı, yalnız çocuğum. Yâni, şimdi, Proletarya Partisi deyince; İşçi Sınıfının Partisi, yâni Türkçesi.. Muhakkak ki, burada, gene bir hayalden kurtulmamız lâzım. Biz bu küçükburjuva grupçuklarını, belki binlerce sene uğraşsak, ikna etmek yolunda çok az mesafe alırız. Ama buna karşılık, asıl sınıfımızı, yâni İşçi Sınıfımızı örgütleme çabalarımızı yoğunlaştırır da, orada başarı kazanırsak, öteki küçükburjuva sapıklıkları da, grupçulukları da, ister istemez bu sınıf akımının etkisi altında kalacaklardır. Artık o iki üç tane aşiret reisliği sevdasında olanlar, kendiliğinden düşecektir. Yığın da ister istemez: doğru yol buymuş, işte akım gidiyor, biz de buraya katılırız, diyecektir. Yâni, bir de bu nokta var. Bizim yapacağımız savaşta...

Evet?

D. (devamla): İki yönlü çatışmadan biri... Öncelik kazanacak...

H. K: Şüphesiz çocuğum. Yâni...

D. (devamla): Öncelik konusunda çok iyi değerlendirme yapmak lâzım. Belki de i işçi köylüyle ilişkiler kurma şeyimiz de ortadan kalkacaktır, daha örgütleşmeden. Türkiye'nin şartlarını düşünürsek, o zaman, çok önem kazanıyor. Bu iki yönden hangisine ağırlık vereceğiz? Tabiî ikisi birlikte yürüyecek...

H. K: İkisi birlikte yürümesi lâzım. Ve bence, bence sınıfa dayanmak öncelik...

D. (devamla): Fakat sınıflâ ilişkiler kurma...

H. K: Çünkü öteki Bizantizmden başka birşeye varmıyabilir. Otururuz, sabaha kadar tartışırız, o gruplarla. Belki mutabık kalırız. Kapıdan çıktık mı, gene hepimiz kendi reisimiz kimse onun doğrultusunda gideriz. Bu, aydın küçükburjuvanın ezeli taksiratı talihidir.

Bunun tek temizleyici, doğru düzeltilişi: Sınıfı benimsemektir. Binaenalyh herşeyden önce, bence ağırlığını vereceğimiz, emeğimizin, savaşımızın ağırlığını yüklüyeceğimiz nokta: İşçi sınıfına, Köylü yığınlarımıza inebilmenin yollarını aramaktır. Oraya inersek. öteki küçük, yâni esnaf kavgaları kendiliğinden sıfıra düşer.

D. (devamla): Evet ama, o zaman da şöyle bir tehlike var. Biz oraya giderken yâni öncelikle o görevi yüklenmişken, Türkiye üstünde 5-6, siz demin konuşmanızda bir ara söylediğiniz gibi, 5-6 siyasî örgüt olarak, Türkiye sosyalistleri 5-6 örgüt olarak mücadelemizi yürütmek durumuna düşeceğiz.

H. K: Eh, öyle de olabilir, çocuğum.

D. (devamla): Bu çok tehlikeli bir şey, yâni... Güçleri bölmek ve...

H. K: Güçleri bölmek değil. Şimdi, güçler bölünmez, bu noktada. Sınırlar belli olur. Ki o lâzımdır. Herkesin sınırı belli olursa, sonra ileride onlarla işbirliği de yapılır. Ama işçi sınıfı kazanılırsa, yâni işçi sınıfını kazanma yönünde başarı sağlarsak, o sınırların hepsinin mânâsızlığı ortaya çıkar. Ve bir gün o dağınık partilerin hepsi bir araya gelmek zorunda kalırlar.

Başka memleketlerin tecrübeleri bunu bize gösteriyor. Hattâ orada bazan ufak tefek fedakârlıklar da yapılıyor. Meselâ, Almanya'da: İşte Lassalla'nın partisiyle Marksist partinin birleşmesi gibi. Gotha Programı, berbat bir programdır. Marks onun üzerinde, biliyorsunuz, gayet acı eleştiriler yapar. Ama, beis yok, der, birleşsinler falan.

D. (devamla): Almanya sosyalist hareketinin neticesini de düşünürsek...

H. K: O ikinci mesele. Yâni, orada kapitalizmin gelişimi, emperyalizme geçiş, ve ilh... Dünya ölçüsündeki denge ilişkileri, falan, hepsi girer. Ama biz, biraz sovutlaştırmak anlamına ve olsa, işçi sınıfının ordaki politik gelişimi içinde izlersek, böyle bölünmeler her memlekette olmuştur. Hele bizim gibi, küçükburjuvazinin ağırlığı olan memleketlerde, zaten kaçınılmaz.

Binaenaleyh, bunun ilâcı? Bu bir hastalık, küçük burjuva hastalığı: Gruplaşma ve ayrılaşma, ayrı ayrı şeyler kurma. Bunun tek ilâcı: başta işçi sınıfı gelmek üzere, büyük yığınlarımızın içine ağırlığı veren bir savaş yaparak, onları örgütümüze kazanmak... Bunu kazanırsak, bence daha iyi yaparız.

Ama, bu demek değil ki.. Meselâ işçi sınıfı içinde çalışamıyacak bir yığın arkadaşımız olur. Bu da mümkün, değil mi? E, bunlar boş mu duracak? Evet, onlar da, o küçükburjuva grupları içinde seferber olacak. Ve buyurduğunuz gibi, onlar için de işbölümü yapacağız. Onların da birinci derecede savaştıkları cephe, o küçükburjuva gruplarının bilhassa namuslu tabanını, yahut aklıselimli tabanını bu yönde kazanmak olacak. Yâni onu reddetmiyoruz.

D. (devamla): Benim kastettiğim yâni, o grupların içine giderek, bizim dışımızda bir kitle yaratıp onları kazanmak, onlar için bir ayrıca faaliyet göstermek, yâni sendikal hareketi içinde yapılacak olan, çeşitli sendikalarda yapılacak olan...

H. K: Yâni, fraksiyon faaliyeti değil diyorsunuz.

D. (devamla): Yâni, bunların Parti olmasını önlemek üzere, en doğru önerilerde ve en doğru faaliyet içinde, iş içine çekerek...

H. K: Güzel. Ama, eloğlu geliyor mu?

D. (devamla): Dinlemiyen, işte dediğim gibi, yâni bugün de gördüğümüz gibi...

H. K: Ama, işte, orada harcıyacağımız emek, ben o kanıdayım... Bilmiyorum, gene arkadaşlar da söylesinler. Orada harcıyacağımız emek, havada su dövmek olabilir. Ama, yığınlar içinde yapacağımız emek, hele işçi sınıfı içinde.. Her attığımız tohum mutlaka filiz verecektir. Çünkü doğrudur ve köklü olacaktır. Bunu...

D. (devamla): Öyleyse, varamıyacaksak, varamadan gecikeceksek?

H. K: Yâni gecikme...

Bir başka dinleyici: Nasıl birleşeceğiz? Birde orayı açıklasın.

H. K: Hayır, zaten arkadaşımız...

Birinci D. devamla): Bir iş, bir faaliyet, ortak bir istek etrafında. Yâni öneri açık. Onlar da..

İkinci D. (devamla): Gelmediler. Bugün de örneği görüldü. Yâni nasıl birleşeceğiz?

H. K: Şimdi hatırlarsanız...

Birinci D. (devamla): ... İkincisi, bugünkü örnek çok açık, yâni şartlar belli ve liderler bunu böyle yayacaklardır. Bugün... Zaten şaşırmıştık duyduğumuz zaman. Bu normal sayılabilir. Fakat, liderlerin gerisindeki kitleyi kazanmada, onların ihtiyaçlarına, isteklerine cevap verecek bir öneri atarsak ve bu öneri için, iş için...

İkinci D.: Liderlerin gerisindekiler, acaba liderleri hiç benimsemiyorlar mı? Bu liderler etrafında toplanışlarının bir sebebi yok mu? Mutlaka onun da vardır bir sebebi, ki orda toplanmış.

H. K: Beis yok, konuşsun arkadaşlarımız. Evet, Şimdi, evet, buyurun.

Bir başka dinleyici: Şimdi, salonlarda tartışmak hiç bir sonucu...

H. K: Alamıyacağımız anlaşılıyor.

D. (devamla): Ancak biz onlarla kitle çalışmalarında, kitle içindeki çalışmalarda görüşebiliriz. Orda ortaya çıkabilir herşey. Yoksa biz salonlarda tartışarak, şimdiye kadar hiç bir şey yapmamışız.

H. K.: Şimdi, hatılıyorsunuz, o grupların şimdi en önde ve bugünden yarına parti kurmak istiyenlerinin dünkü teorilerini. Bu grup: Türkiye'de ne işçi sınıfının, ne küçükburjuvazinin Partisini kurmak için olanaklar yoktur, diyordu. Daha bundan 8 10 ay önce, değil mi? Şimdi, tersine döndü: Herkesten önce Parti kuralım, şeklinde koyuyor.

Demek onlarda da bir gelişim var. Ama bu gelişimin sonu gelmiyor. Yâni öyle şeyler oluyor ki, yazdıkları çizdiklerinden de anlıyoruz, konuşmalarından da anlıyoruz: onlar, o grupların daha doğrusu tepesinde olanlar, hiç bir zaman bir normal arkadaş havası içinde tartışmayı ve bir senteze varmıya razı olmıyacaklardır. E, bunlarla bizim vakit kaybetmemiz çok güç olacak. Tabanlarıyla elbet, ilişki kurabildiğimiz ölçüde kuralım. Fakat onlara, gelin bir araya dediğimiz zaman varılacak sonuç, pek yürek ferahlatıcı olmıyacak gibi geliyor bana. Yâni birlik ağlanmış olmayacak. Olur mu diyorsunuz siz?

Birinci D.: Valla ben, örgütlenme...örgütlenme faaliyeti için çok az vakit kaldığını düşünerek, ve çeşitli örgütler olarak... Çünkü bu örgütlerden en az ikisi de işçi sınıfı Partisi olduğunu iddia ediyor. İşçi sınıfına dayanacaktır. İşçi sınıfının bir kısmını alacaktır tabiî. Bu bölünmeyi önlemek için onların da Partileşmesinden önce, aynı Parti içinde bir eşmeyi... Deminden beri diyorum... tehlikesi de, doğru saydığımız görüş etrafında partileşen grup, o grubun partisi haline gelecektir ve binaenaleyh... mahfilken bir parti hâline de gelmiş duruma girecektir.

H. K.: O zaman fraksiyonlar başlıyacaktır. Oportunist, sağ sol sapıtma, Evet. Evet. Bir fikir, Buyurun efendim.

Bir başka dinleyici: Arkadaşın endişesi, zannedersem, madem başkaları da Parti kurmak tiyorlar, böyle eğilimleri var, dolayısı ile biz önceden bir parti kuralım, güçlenelim. Dolayısıyla onların Parti kurma çabalarını hiç olmassa etkisiz kılalım, şeklinde bir endişe. Bence bu...

Birinci dinleyici: Hayır.

İkinci D.: Yâni öyle anlaşılıyor.

H. K.: Öyle yorumluyor arkadaş.

Bir başka dinleyici: Evet. Bence, temelde doğru görüşleri biz koyuyorsak, doğru ilkeler etrafında bir-

leşiyorsak, işçi sınıfı içerisinde kitleler içerisinde doğru çizgide çalışıyorsak, bizim çalışmamız bir ürün verecektir, meyva verecektir. Bunu böyle yaparak, abartarak veya üstüne üstüne giderek, zorluyarak ortaya çıkartmak zaten mümkün değildir. Somut çalışmalarla, doğru görüşlerle bu Parti kurulacaktır. Eğer bizim görüşlerimiz şu veya bu şekilde doğru değilse, yanlışsa, bunu zaten gerçekler ortaya koyacaktır. Buna karşılık onların geliştirdikleri görüşler doğruysa ve onlar doğru görüşler etrafında birleşmişlerse, böyle bir örgüt ortaya çıkarmışlarsa, bunu da gene somut gerçekler ortaya koyacaktır. Biz şu anda doğru çizgi etrafında birleştiğimizi söylüyoruz. Ve sizin söylediklerimiz gayet açık: İşçi Sınıfı içerisinde çalışmadıkça, işçi sınıfına bu doğru görüşleri götürmedikçe, onlarla birlikte örgütlenmedikçe, bizim yapacağımız tartışmaların somut bir yarar sağlaması ihtimali zayıftır. Ama gene de, küçükburjuva kitleleri içerisinde ve diğer tabakalar içerisinde de arkadaşlar çalışacaktır, tabii. Bu ikinci plânda bir çalışma olacaktır. Temel çalışma: işçi ve köylü sınıfı içerisinde olacaktır. Öyle olmak zorundadır. Bana öyle geliyor.

H. K.: Evet. Teşekkür ederim. Bana da bu şık daha kuvvetli geliyor. Sınıfın önem kazanması faaliyetimizde, muhakkak öteki küçükburjuva teşebbüslerini... mamafih... buyurun.

Birinci D. Faaliyetimiz zaten sınıfın önem kazanması değil, sınıfı siyasi örgüt haline getirmek. Bu faaliyet içinde, yani bu faaliyet... en yakın gerçekleştirmek için, bu amacı gerçekleştirmek için, hangi... İki yönlü faaliyetimizin hangi yönüne, hangi uçuna ağırlık vereceğiz?

H. K.: Valla, öteki... Öteki bana bir şey, yâni bir entrika, yahut kulis yapmak gibi geliyor. Prensip kavgası olmuyor. Yâni prensip kavgası yapamıyoruz.

D. (devamla): Prensipler üzerinde anlaşmaya oturmak üzere yapıyoruz. Liderleri gelmiyorsa, kitleyi buna çekmek üzere...

H. K.: E, nasıl ref ederiz?

D. (devamla): İşte bunu araştırmak...

H. K.: Araştırma yapalım ama, araştıralım çocuğum. Evet, Meselâ siz, düşündüklerinizi icabında, işte bir organımız var, oraya yazın. Öteki bütün arkadaşlar, bu noktada teklifler...

D. (devamla): Ama o organın şimdi belli bir görüşü var. Sizin de dile getirdiğiniz gibi. Bu faaliyette köylüyle ve işçiyle ilişkiler kurma, yâni komiteleşme komiteleşmeden gidelim, yâni biraz güçlenerek, güç hâline geldikten sonra, bu güç etrafında toplanan bir Partileşme görüşü var.

H. K.: İşte onun teşebbüsünü yaptık. Açık oturum, dedik. Gördünüz. Çil yavrusu. Kimse gelmedi. Kaçtılar. E, nasıl çağıralım? Gidelim, ne yapalım? Kırmızı balmumuyla çağırsak, gelmezler. Bir yolunu bulalım isterseniz, ama nasıl bulalım?

D. (devamla): Onları çağırdığımızı, gelmediklerini en açık biçimde yansıtalım, yâni bunun ajitasyonunu yapalım gazetede, yayın organımızda. Birleşime gelmeleri gerektiği, gelmemelerinin ne demek olduğu...

H. K.: Tabii, bunlar yapılacak.

D. (devamla): Açık açık, yâni gazetede meselâ en ağırlık kazanacak konular bunlar olursa, elbette onların davranışları da değişir.

H. K.: Düzelir mi diyorsunuz?

D. (devamla): Onların düzelmez ama, kitle onları aşar ve o durum karşısında onlar biraz gelirler, aşılmamak korkusuyla...

H. K.: Hay hay. Yâni organlarımızda, yahut toplantılarımızda, tartışmalarımızda, bu noktaya da arkadaşlarımız hep birlikte önem verelim. Yâni bu... Yalnız, gene diyeyim ki ben, işçi ve köylü yığınları içinde ağırlığımızı kullanmamız daha neticeli olacaktır.

Tabii arkadaşlar da söylesinler.

....

Bir dinleyici: Şu **Vatan Partisi** Tüzük - Programı yayınlanmamış olduğu halde, birçok arkadaşın elinde olmadığı halde ve özellikle Mihri Belli grubu tarafından el altından yanlış - doğru eleştiriliyor. Bu galiba..

H. K.: Ak - Aydınlık ta eleştirdi, gördük.

D. (devamla): Oysa bizde bir Program yok.

H. K.: İşte bugünkü oturumda bunu söyliyecektim, çocuğum. Yâni, şimdi, bu küçükburjuva devrimcileri âdeta beş gruba bölündü. Bu 5 grup'tan: **TİP ve Ak - Aydınlık,** artık belirdi onların içyüzleri. Tamamen provakasyona doğru gidiyorlar.

Geride üç grup kalıyor. Birisi, işte: **Genç Türkler** grubu diyeceğiz ona. Bütünüyle gençler. Devgenç, mevgenç, hepsi içinde. Ötekisi, bu **Al - Aydınlık'**ın grubu. Bir üçüncüsü de... Hangisidir?

Evet, onlar hepsi Genç Türkler, tamam.

Ben bunları isimlerini şöyle koydum: Yâni orda da açıklıyacaktım, izâhını yapacaktık. Bu **Genç - Türkler** grubuna **«Çete Yaratıcılar»** diyorum. Bu **Al - Aydınlık** grubu da, şimdi, **«Parti Yaratıcısı»** durumuna girdi.

Eski Çarlık devrinde, biliyorsunuz: bir **«Allah Yaratıcılar»** çıkmıştı. Bunlar, işte Gorki'ler falan da dahil: Bir Allah yapalım da, şu bizim Mujik onu sevsin. Bizim yarattığımız Allah olduğu için de, sosyalizme kazanmış oluruz onları», gibi bir tez güdüyorlardı.

Bunlar da buna benzer. Yâni, «Allah Yaratıcılar» gibi, «Parti Yaratıcısı» rolüne çıktılar şimdi. Halbuki bu gün için, yâni Parti yaratılmıştır. Türkiye'de bir sosyalist parti 50 sene evvel kurulmuştur. Ve bugüne kadar, onun kendine göre geleneği - göreneği ve ilh. teşekkül etmiştir. En son örneğide **Vatan Partisidir.** Bunun Tüzüğü de vardır, Programı da vardır. Daha ne yaratıyorsun be kardeşim?

Ama, bu tüzüğün ve programın 15 sene geçmiş üzerinden. Oturalım, içinde düzeltilecek şeyler var, elbette. Ben bile okurken, çeşitli yerler gördüm. Bunları düzeltelim. Yeni elemanları içine katalım.

Böyle demiyorlar. Biz oturacağız, diyorlar. Bir şey kuracağız, işte bilginler heyeti. Masa başında Dünyanın bütün programlarını ele alacak. Yepyeni bir program ve tüzükle yeniden çıkacağız.

İşte bu: **«Parti Yaratıcılığı».** Yâni kendilerinin bir Parti yaratma sevdasını ortaya koyuyor.

Biz bu kanıda değiliz. Mutlaka Türkiye'deki hareketin bir 50 yıl geçmişinin gelenek - göreneğinden yararlanarak, en son somut örneği varsa onu ele alarak Parti kurma teşebbüsüne girişmeliyiz. Kanımız o. Ve onun için, işte bu şeyi de bir nüsha getirdim. Elimizde daha var bir kaç tane. Çok arzu eden arkadaşlar olursa, onlara da verelim. Onlar da eleştirilerini yapsınlar.

Bir Dinleyici: Pek mesele o değildi efendim. Bunu çok miktarda basacak malî olanağımız şimdilik yoksa, bizim bildiğimiz kadarıyla yâni şu anda acilen yapmaya imkan yok. Gazete de tüzüğün yayınlanması, programın yayınlanması.. Bir sayfasını bu şeye ayırmanız...

H. K.: Hay hay. E, zaten bunu galiba yayınlayacağız. Öyle bir şeyimiz var değil mi? Öyle bir teşebbüsümüz var. Yâni yeniden basacağız ve belki içinde yeni dilimize daha uygun bir redaksiyon da yapılacak. Sonra bazı şeyleri daha düzgün, yani düzeltmeye de çalışacağız. Var öyle düzeltilmesi gereken şeyler.

Bir dinleyici: Hocam, Tüzükte, Menderes'le ilgili birşey var mı? Diyorlar ki, işte İkinci Kuvayimilliyenin lideri olarak falan gösteriyorlar, diyorlar. Biz okumadık. Adamlar bayağı söylüyor, ciddi ciddi yani.

H. K.: Şimdi. Efendim. O şeyde vardır, bir önsözde. 54 senesinde Vatan Partisi kurulurken, **«Gerekçe»** si de vardır. O Gerekçe'nin üzerine kuruldu. Yâni teorik Gerekçesi ve Parti Tüzüğü, Programı... ona göre. İşçilerle oturuldu, konuşuldu, kabul edildi. Sonra bunu 57 senesinde bastırdık. Basarken de bir **Önsöz** koymak lüzumunu duyduk.

Önsöz şudur. Yanımda yok, olsa size de okurdum. Üç pasajı var Önsözün. Birinci pasaj: Menderes'in İnebolu nutkundan alınmış, bir nevi itirafı idi. O zamana kadar, meselâ bizim her tezimizi boğmak için uğraşan bu Finans - Kapital örgütünün lideri orada: Yâni, burda aynı hatırlayamıyorum cümleleri. O İnebolu nutkunda: Yerli yabancı, dahilde hariçte bazı politika simsarları, bizim iktisadi bağımsızlığımızı baltalayarak, Türkiye'yi yeniden sömürge haline getirmek istiyorlar, gibi: Yâni bir ateş püskürmesi var.

Bu, aşağı yukarı bizim ondan senelerce önce ortaya attığımız, savunmasını yaptığımız tezi, o teze en karşı olan adamın ikrârı, itirafı. Marksizm'de bütün ustalarımızın yaptığı budur. Herhangi bir Marksist, aydınlanması gereken noktayı ortaya korken, eğer o noktada bir düşman sözü varsa, onu alır, nakleder. E, düşman da bunu söyledikten sonra artık kimse itiraz edemez. Yâni, dostlar zaten biliyor işin iç yüzünü. O anlamda.

Biz de, Menderes'in bu bezirgânlara, vurguncuların ve ilh. çatan nutkundan iki pasaj koyduk. Birincisi bu.

İkincisi de: gene tam o sırada Menderes, biraz Köylü Partisiyiz, diye tutturdu. Köylü Partisi. Ondan sonra, Ağır Sanayi şeyine, İşçi Sendikasına da başkan seçildi, fahri başkan. Biz de onunla: İnşallah diyoruz, maşallah işte şey oldu, başkan da oldu. İnşallah bunda devam eder, falan, şeklinde bir alay ediyoruz. İkinci pasaj da odur. İnşallah, maaşallah!...

Üçüncüsü: Bize gelince diyoruz. Tabii, geçti şimdi. Menderes, İkinci Kuvayimilliyenin öncüsü, falan. Böyle bir laf zaten söylemek abes. Metin Ortada. Ama bu tarzda yorumlamak: işlerine gelenler yapıyorlar. Demagojinin bu kadar kötüsü de bizim memlekette geçer akça oluyor. Ve mideleri de bulandırıyor, gördüğünüz gibi.

Üçüncüsü: «Bize gelince..» diyoruz. İkinci Kuvayimilliye, biz istesek te, istemesek te başlamıştır, diyoruz. Yani üst katta bu çözülüş varsa, onu demek istiyoruz. Yani bir hareketin, bir sosyal oluşmanın iki şartı vardır. Bir, alt tabakaların onu istemesi, ama yetmez. Üst tabakalarında, bu işi beceremiyoruz artık, diye izhar'ı acz etmesi vardır.

Ha, o anlamda, Menderes te bu kadar açık koyduktan sonra, yani anti-emparyalist.. Çünkü onun öncesi var. Zaten Menderes'in yıkılışı ayrı bir trajedidir. e ayrı bir çelişki şeysidir, kumpasığ kumkumasıdır. Onun üzerinde, geç kaldık, fazla girişmeyelim. Yalnız, Menderes ilk defa Amerika'dan gelen işaretle hücuma uğramıştır. Bu da bir realite.

İflas ettiydi Demokrat Parti. Yani, bir misli iş yapmadan, üç misli masraf yaptığı için, gırtlağa kadar borç geldi. Ve gittiler, Amerika'dan, 300 milyon dolar dolar verirsen biz kurtuluruz, dediler. Amerika vermedi. Siz battınız artık. O kart eskidi, başka kart arıyor Amerika.

Bunun üzerine, ilk yazıyı **New York Herald Tribun** mü, birisi, tam ismi hatırımda değil ama, Washington'da çıkan bir gazete, ilk defa Menderes'e bir yaylım ateş açtı. Ve bunu bizim gazeteler tercüme etti. Eder etmez, 15 gün geçmedi: Bölükbaşı'lar, sülükbaşılar, bilmem şeyler, hepsi Anadolu'yu Şey de dahil: İnönü Paşa.. Bütün muhalefet partileri anadolu'yu kasaba kasaba dolaştılar. Bu Menderes yıkılmalıdır, demeye başladılar.

E, ben şaştım. Yahu, şimdiye kadar bu Menderes'in meşru oylarla gelmiş orda yanlışı var ama, falan filan, diye eleştiren bu adamlar, birden bire Washington'dan o işaret gelir gelmez, hani sinyalı görünce: Yıkılsın bu, artık yaşayamaz, meşruiyetini kaybetti falan:... Diye başladılar yaygaraya. Ve aradan birkaç gün geçmedi: Çünkü Menderes tam o sırada, belki hatırlayanınız da vardır içinizde: Moskova'ya gidecek. Kuruşçef'i de Ankara'ya çağırmıştı. Kuruşçef'de gelecekti. Bunun üzerine tabiî tapayı attı mesele. Ve bir gece aradan 15 gün geçmedi. Ne Kruşçef gelebildi, ne Menderes gidebildi. Menderes'i 27 Mayıs alaşağı etti.

27 Mayıs Washington'dan direktif aldı, demek istemiyorum yâni. Bu çelişkiler içinde böyle oluşumlar var. Menderes'in o durumu, daha 57 senesindeki nutkundan anlaşılıyordu. Tutacak dalı yok, ve saldırıyor adeta.

Tam o sırada, biz de üçüncü olarak: İkinci kuvayimilliyeciyiz biz, diyoruz. Ve başlamıştır. Üst katta da bu çatırdama oldu mu... Yâni o anlama geliyor. Ve hatta, sonunda da: İkinci Kuvayimilliye savaşı Türk Milletine uğurlu olsun, diye bitiriyoruz. Son sözü de budur.

Menderes başkan olsun... Yâni, bunu biz nasıl söyleyebilmisiz? Bunu nasıl hafsalalarına sığdırmışlar ve bunu propaganda edebilirler? Şaşmak yetmez yâni buna, başka birşey lâzım, Başka bir tepki.

Binaenaleyh problem bu bir olay olmuş. Biz olayı değerlendirmişiz. Ve nitekim, ondan da iki sene, üç sene geçmemiş: Hakikaten ikinci Kuvayı Milliye başlangıcı sayabileceğimiz, 27 Mayıs patlamış. Yanlış da olmamış o teşhis. Yâni ikinci kuvayı milliye başlamıştır demek, Menderes bunun başkanı olmuş demek midir canım? Bu kadar daTürkçe bilmiyorlar mı bunlar? Biliyorlar. Ama böyle yorumlamak ta işlerine geliyor. O mesele budur.

....

....

(*) **Tartışmaların bazı bölümleri banda alınamamıştır. Bu gibi yerler (...............) olarak belirtilmiştir.**

Yeni VP'nin Demagojide Devrimi

GİRİŞ

Bilindiği gibi, birkaç ay önce bu sütunlardan yeni VP'nin, Eneski Sosyalizmin Savaşçısı Kıvılcımlı Usta'ya ve Usta'nın bugün takipçileri olan Devrimci Derlenişçilere, attığı pislikleri yönelttiği demagojik saldırıları cevaplamıştık. Yeni VP'nin sarıldığı çakaralmaz silah demagoji idi. Ve biz Ustalarımızdan öğrenmiştik ki demagoji düzeltilemezdi, ancak açığa çıkarılır, teşhir edilerek mahkûm edilirdi. Bunu bildiğimizden biz de o yazımızda yeni VP'yi düzeltmeye çalışmadık, demagojilerini suçüstü enseleyerek tek tek teşhir ettik. Böylece onların iğrenç, ikiyüzlü oportünizmlerini de mahkûm etmiştik.

Bizim, Kıvılcımlı Usta'nın yaratıp bize bıraktığı silahları ateşleyerek (ki bu silahların en büyüğü **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** topudur) başlattığımız ağır topçu ateşi Yeni VP tekkesinde hem uyanış hem de şaşkınlık ve panik yarattı. Yeni VP tabanındaki iyi niyetli unsurlar arasında uyanış yarattı. Bu arkadaşların, şu anda kavranması gereken zinciri sürükleyici ana halkanın : **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** olduğunu bilince çıkarmalarına yardım etti. Bunlar Yeni VP tekkesini terkettiler.

Bizim toplu ateşimiz Yeni VP tekke şefleri arasında ise panik ve şaşkınlık yarattı. Güvendikleri her demagoji birer birer yakalanıp açık edilmişti. Yığınla arkadaş ayılarak o bataklığı terketmişti. Böylece Yeni VP şefleri elsiz-ayaksız, kolsuz-kanatsız kalmışlardı. Henüz o tekkeyi terketmemiş olan bir sürü arkadaşın kafasında ise **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** parolası yer etmeye başlamıştı. Bu arkadaşların da tekkeyi terketmeleri yakındı. Bu durum Yeni VP'nin zavallı kurmaylarının paniğini bir kat daha artırıyordu. Bakın nasıl ağlarlar :

«O, **Derleniş kanserinin** nasıl sinsi sinsi ürediğini ve Vatan Partisi için nasıl öldürücü bir illet olduğunu çok iyi biliyor, yaşıyoruz.» (Yeni Sosyalist 13 Aralık 1977)

Behey zavallı kurmay müsveddeleri, eğer pratikle, sosyal hayatla zerrece bağınız olsaydı, eğer Girişken Palas'ın beşinci katına kapanıp dünyayı hepten unutmamış olsaydınız; **«derleniş kanserinin»**, Yeni VP tekkenizi sardığını görebildikten sonra, kurtulmak için boşuna çabalamazdınız. Yeni zahmetlere katlanıp demagojiler üretmeye çalışmazdınız. «Kanser»in ölümcül bir hastalık olduğunu, bütün çırpınmalarınızın tekkenizi kurtaramayacağını, ancak, tekkenizin yıkılmasını biraz daha geciktirmekten başka bir işe yaramayacağını bilebilirdiniz. Yalnız şunu hatırlatalım ki, **«derleniş kanserinin** sinsi sinsi ürediğini» söylemekle yalan söylüyorsunuz. Biz hiçbir zaman «sinsi sinsi» çalışmadık. Her zaman açıkça dürüstçe ve mertçe davrandık. Sizler gibi pis demagojilere başvurma küçüklüğüne düşmedik, Eneski Sosyalizmin emek ürünlerini tahrif edip karikatürleştirerek adına «kısaltma» yaptık demedik. Siyasetimizi herkese karşı açık bir şekilde savunduk. Çünkü biz proletarya siyaseti izliyoruz. Ve güveniyoruz siyasetimize.

Fakat biz yine biliyoruz ki, cançekişen kapitalizm gibi oportünizm de kendiliğinden teslim olmaz. Proletaryanın bilimi tarafından kesince mahkûm edilmedikçe ortalıktan kalkmaz, kılıktan kılığa girerek, bir demagojiden bir demagojiye sıçrayarak varlığını sürdürmek ister. Kural bu olunca Yeni VP şefleri de elbette başka türlü davranamazdı. Ve davranmadılar da. Yeni Sosyalist'lerinde bizleri hedef alan, yayınladıkları bir seri yazıyla yeni bir demagojik saldırı daha düzenlediler. Böyle saldırılarla neyi murat ettiklerini, gönüllerinde neyin yattığını, yazılarının girişinde şöyle açıklarlar:

«**Derleniş** tezinin (bu deyim, **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** parolasının Yeni VP lugatındaki adıdır. D. Derleniş) öldürülmesi Vatan Partisinin yaşaması demektir. Bu konu bu kadar **açık ve hayatidir.»** (Yeni Sosyalist 13 Aralık 1977).

Gerçi, teslim edelim ki, doğru söylüyorlar. Çünkü yuvarlar, mahfiller yani tekkeler çağının edebileşmesi için **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** Bayrağının gömülmesi, öldürülmesi gerekmektedir. Aksi halde **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** prensiplerinin hayata geçirilmesi, o bayrak altında tüm Türkiye Sol Cephesinin ve Halkının orduılaşması kaçınılmazca : ister fare deliğinde, ister yerüstünde, ister yurt dışında, ister yurt içinde olsun, kurulmuş, kurulacak bütün tekkelerin hayatına son vereceği, onların içindeki sağlıklı unsurları kazanıp, hasta unsurları tarihin çöplüğüne fırlatıp atacağı için, Yeni VP şıhlarının duydukları kaygıya hak vermemek elimizden gelmiyor. Onların böyle bir kaygıya kapılmakta yerden göğe kadar hakları var. Gerçekten de Yeni VP tarikatının yaşayabilmesi «Derleniş tezinin» öldürülmesine bağlıdır.

Fakat, Yeni VP şıhlarına hemen müjdeleyelim ki, sizler bu kaygınızda ve «Derleniş tezi» ne karşı açtığınız kutsal savaşta yalnız değilsiniz. Bir yandaşınız daha var. O da sizin gibi bir avuçluk bir azınlık. Ve onun da yaşaması «Derleniş tezinin» öldürülmesine bağlı. «Derleniş tezi» hayata geçirilip, **Türkiye halkı** o bayrağın altında ordulaştığı gün, o da geberip gidecek. Biliyorsunuz sizlerin bu yandaşı : Finans-Kapital zümresidir. Yandaşınız sağdan, sizler soldan Derlenişi kundaklamak için kanteri döküyorsunuz. Bu çabalarınızla da «Dağınıklık» ve «Anarşi»nin iki nedenini oluşturuyorsunuz. Bakın KIVILCIMLI Usta bu gerçeği nasıl koyar :

«Dağınıklık ve **Anarşi'**nin iki nedeni herkesçe biliniyor. Birinci neden **Finans-Kapital'**in uçsuz bucaksız araç gereçleriyle her gün sol cephe içine sinsice sızdırdığı sayısız ajanları ve gizli servisleridir.» (H. KIVILCIMLI - **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!)**

Usta'nın açıkça koyduğu gibi, Finans-Kapital, **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** Prensiplerinin hayata geçirilmesini, «uçsuz bucaksız araç gereçleriyle her gün sol cephe içine sızdırdığı sayısız ajanları ve gizli servisleri»yle engellemeye çalışmaktadır. O Finans-Kapital ajanları da hergün sizler gibi derleniş hayali «pembe rüya»dır diye bağırıyorlar. Böylece sosyalist ortamda derlenişin sağlanamayacağına herkesi inandırarak dağınıklığı ebedileştirmek, bu sayede de efendilerinin ömrünü sonsuz kılmak istiyorlar.

Devam edelim Usta'yı okumaya da, öğrenelim dağınıklığın ikinci nedeni neymiş :

«İkinci neden «Babil artığı» Küçükburjuva ortamımızın ve eğilimlerimizin iliklerimize dek işlemiş bulunmasıdır.» (KIVILCIMLI - A.g.e.)

Nedir bu «Babil artığı» küçükburjuva ortamımız»dan kaynaklanan ve «iliklerimize dek işlemiş bulun»an eğilim? Usta'nın dediği gibi, «tek sözcükle» özetlersek : «Anarşistlik»tir! Peki Anarşistlik nedir? : «Otorite düşmanlığı + otorite megalomanisidir» Yani yeryüzünde kendi dışında hiçbir otorite tanımamaktır. «Ben otorite isem : otorite var; «Benim otoritem» yoksa : hiç bir otorite yoktur. Teori ve pratikte kahrolsun otorite!» (KIVILCIMLI - Anarşistliğimiz mi? Dağınıklığımız mı?) diyen düşünce ve davranıştır. «Ve bu domuzuna anarşistlik, bize tarihcil görevi bitmiş Osmanlı Tefeci-Bezirgân Derebeği artıklarıyla aktarılıp gelmiş, iliklerimize işlemiş, ciğerimizi delmiş, anamızı ağlatmıştır.» (KIVILCIMLI - a.g.e.)

İşte, sol ortamda sosyalizmin yeryüzündeki Allahı benim diyen diğer grup şefleri gibi sizin de başınızı yiyen hastalık «bu domuzuna anarşistliktir.» Bu hastalık yüzünden başınızı yitirip kendinizi dağıttığınızdan **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** parolasını öldürmek için saldırılar düzenleyebiliyorsunuz. «Derleniş tezi» diye adlandırdığınız, **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** parolasına bu saldırınız tıpkı akıl hastalarının kendilerini tedavi eden hekime saldırmasına benzemektedir. Çünkü sizlerin de boylu boyunca gömülmüş bulunduğunuz mandaların bile dalmaya cesaret edemeyeceği «anarşi batağından» kurtulup, Türkiye Halkına ve sosyalizm davasına yararlı bir militan haline gelebilmeniz yalnız ve yalnız **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** bayrağına sarılabilmenizle mümkündür. Sizlerse tek kurtuluş yolunu kendi elinizle tıkamaya, tek kurtarıcınızı öldürmeye kalkışıyorsunuz. Ne kadar zavallı durumdasınız bir bilseniz!

Ama peşinen söyleyelim ki, boşuna çabalıyorsunuz. Ne sizler gibi sol hastaların çabaları ne de ister-istemez yandaşı durumuna düştüğünüz Finans-Kapital'in «hergün sol cephe içine sinsice sızdırdığı ajanları ve gizli servisleri»nin kundakları Derleniş'i sonsuza değin engellemeyecektir. «Dağınıklık ve Anarşi»yi ebedi kılamayacaktır. Bir gün mutlaka derlenilecek dünyanın Türkiye'sinde, her çeşit sömürü ve zulmü, tarihe gömecek olan silah : Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesi'nin kuruluşu mutlaka gerçekleştirilecektir. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Biz bu yola şimdiden baş koymuş bulunuyoruz.

Yeni VP kurmayları «kutsal haçlı seferleri» nden pek faklı olmayan ve **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!**»i öldürmeyi (!) amaçlayan, demagojik saldırı turlarını her üç-beş ayda bir tekrarlayabilirler. Bu tamamen kendilerinin bileceği bir iştir. Bizim bir diyeceğimiz olamaz. Bu durumda bizlere düşen görev de anında bu saldırıları göğüslemek ve Yeni VP demagoklarınca üretilen yeni demagojileri bir-bir yakalayıp teşhir etmek olacaktır. Bu açıdan, Yeni VP'liler bu demagoji turlarını ne kadar tekrarlarlarsa tekrarlasınlar, her seferinde onlar layık oldukları cevabı bizden mutlaka alacaklardır. Ancak bu sonsuza kadar sürüp gitmeyecektir. Çünkü bundan önceki turda olduğu gibi bu kez de bir çok arkadaş, **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** parolasını bilince çıkaracak ve Yeni VP batağını terkedecektir. Böyle olacağına inancımız tamdır. Ve bu şekilde süren bir kaç tur sonra Ye-

(Devamı Arkada)

«Kurtuluş Sosyalist Dergi» Nasıl Kurtulur ? (V)

KURTULUŞ'UN TEORİSİZLİĞİ

Bir kişi ya da siyasi eğilim kendi ülkesinin gerçekliğini kavrayamamış ise, Marksizmin doğrularını Lapalis'in hakikatleri derecesinde tekrarlayıp durmakla teori kurmuş olur mu? Hiç şüphesiz ki hayır. Ne TSİP, İlerleme vs. gibi bugünkü Sovyet Marksoloğlarından uzun uzun aktarmalar ve özetlemeler yaparak yemin billah etmek, ne «Aydınlık» gibi ÇKP ne demiş ise onu papağanca tekrarlamak, ne de Kurtuluş gibi Marks-Engels-Lenin'den aktarmalar, özetlemeler yaparak «Türkiye soluna Marksizmi hakim kılmak» iddiası teori kabul edilemez. Şüphesiz, Lenin'in dediği gibi «..**genç bir ülkede yeni başlayan hareketin, ancak öteki ülkelerin tecrübelerinden yararlanabildiği taktirde başarılı olabileceği»** muhakkaktır. Her ülke Marksizmin doğrularını sil baştan kendi keşfedecek değildir. Uluslararası proleterya hareketinin tüm deneylerinden yararlanacaktır. «Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz» sözünün anlamı budur.

Ama bu işin sadece bir yönüdür. Yine Lenin'in hemen yukarıdaki satırlardan sonra dediği gibi : **«Bu tecrübelerden yararlanabilmek için bunları sadece bilmek, ya da en son kararları kopya edivermek yetmez. Gereken şey bu tecrübeleri eleştirici bir gözle inceleyebilmek ve bunları bağımsız olarak deneyden geçirebilmektir.»** (Lenin - Ne Yapmalı s : 53) Yani bir ülkede kendine Marksist mi demek istiyorsun, değiştirmek istediğin kendi ülkenin gerçekliğini bilmelisin herşeyden önce. Kendi ülke gerçekliğini bilmedikten, bilemedikten sonra kendine ne denli keskin Marksist apoleti takarsan tak bir Marksizm softasından öte hiç bir şey olamazsın. Ve teori adına öne sürdüğün her şey ister istemez hafızların kur'an ezberlemesine döner. Bu tür ezberleme ise ne ezberleyenin zihnini aydınlatır ne de okunduğu zaman onu dinleyen halkın zihnini aydınlatır. Yüzyıllardır Kur'anın Arapçasına köylümüzün amin çekmesi, bu kez aydınlarımızın Marksist klasiklere amin çekmesine dönüşür.

Mafksizmi böyle medrese mollalığına çevirmemenin yolu ondan öğrenilen her doğruyu kendi ülke gerçeğinde dişe vurarak, kendi ülke gerçekliğini kavramak, teorileştirmek, pratiğe yansıtmak, pratiğin verdiği sonuçları hem uluslararası teori, hem de kendi ülkenin teorisi ışığında değerlendirmek, teori-pratik-teori-pratik... zincirlemesiyle ülkenin devriminin yolunu teori projektörüyle aydınlatmaktan geçer.

Yüksek teori aleminden Türkiye toprağına inince Kurtuluş'un teorisizliği sırıtıverir. Türkiye'de hangi sınıflar vardır? İlişkileri Çelişkileri nelerdir? Bu konularda açık bir tahlil bulunamaz. Fakat Türkiye'nin sınıf yapısı hakkında yazılara kırık dökük serpiştirilmiş düşünce kırıntıları, tahliller var. Bunlardan en önemlisi ise «Türkiye'de Oligarşi» meselesidir.

Örneğin şöyle denir :

«Metropol ülkelerin dışında kalan geri bıraktırılmış ülkelerde, metropol ülkelerde görülen finans-kapital?, finans-oligarşi yoktur. Onun yerine ülkenin scmutuna paralel, farklı bir oligarşik yapı vardır. Bu oligarşi genellikle **emperyalist tekellerin işbirlikçisi büyük burjuvalarla (işbirlikçi tekelci burjuvalar)** yarı-feodal toprak ağalarından oluşur.» (Kurtuluş-Kapitalizmin Emperyalizm Aşamasında Demokrasi Meselesi Oligarşik Devlet ve Faşizm. sayı : 8 s : 34)

Yani Kurtuluş'a göre geri bıraktırılmış tüm ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de hakim sınıf **«emperyalist tekellerin işbirlikçisi büyük burjuvalarla (işbirlikçi tekelci burjuvalar) yarı feodal toprak ağalarından oluşur»** Bu konuda bir tarihçe vermek yararlı olacaktır.

KOMPRADOR BURJUVAZİ Mİ? FİNANS - KAPİTAL Mİ ?

1961 sonrası zuhur eden küçükburjuva sosyalist akımı olan YÖN.cülüğe göre Türkiye-de komprador burjuvazi hakimdi. Komprador burjuvazinin ne anlama geldiği ise şairin karnında saklıydı. Ama **«Komprador»** demekle, sövmüş, lanetlemiş olunuyor ki bu da yeterli **bulunuyordu. O akımın temsilcilerinden İlhan SELÇUK, İlhami SOYSAL, Doğan AVCIOĞLU** vs. gibilerinin halen aynı yanlış terimi kullandıkları malumdur.

Aynı terimi Marksizm adına MDD teorisinin baş mimarı Mihri BELLİ de alır, kullanır **meşhur eder. Eneski sosyalizmin bütün uyarılarına rağmen bu yanlıştа ısrar edilir.** Nihayet 1967'de çıkarılan **Sosyalist** gazetesinde kompradorun ne olduğu şöyle kondu :

«19. yüzyıla değin, Avrupalı kapitalist, kendi yurttaşlarını aşırı sömürdüğü için, sanayi mallarını yurdunda satamaz, yabancı ülkelerde satıcı acentalar, kompradorlar bulurdu. Kompradorlar, yabancı malını satarken, (tıpkı bizim Beyoğlu levantenleri gibi) yabancı modalarını ve yabancı düşüncelerini de reklam ederdiler.

«Türkiye'de bugün milleti yabancılara sömürtüp satanlar, Beyoğlu vitrinlerini süsleyen levantenler değildirler. 20 nci yüzyıldan beri her ülke az çok gümrük tarifelerini yükseltebildiği için, mal yerine kapital, sermaye ihraç edilir. Türkiye'de daha 19 ncu yüzyıldan beri «İSTIKRAZLAR» yoluyla, 20 nci yüzyılda «YAR-

---

ni VP tekkesinde, üç-beş hasta şıhdan ve bir o kadar da, kafadan gayrı müsellah, beyinsiz işgüzar müridden başka kimse kalmayacaktır. Tüm sağlıklı unsurlar **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** bayrağı altında toplanacaklardır. Bizler işte o zaman, Yeni VP'ce düzenlenen bu oyunlarda rol almaktan vazgeçeceğiz.

Yalnız onları, son bir kez daha **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** saflarına çağıracağız. Eğer gelmemekte hala direnirler ve bataklıkta karar kılarlarsa işte o zaman, onlara, birer deli gömleği hediye edeceğiz ve sonra da demagojileriyle, müridleriyle kutsal tekkeleriyle başbaşa bırakacağız. Var o zaman çocukların evcilik oynayışı, ya da delilerin tımarhanede krallık, padişahlık, generallik oynayışları gibi (bu onların durumuna daha uygun düşmektedir) Yeni VP şefleri de kendilerini Türkiye devriminin genelkurmayı sanarak, tekkelerinin dört duvarı arasında gönüllerince kurmaylık oynasınlar. Böylece avunup hoşça vakit geçirsinler bakalım. Ne diyelim, elimizden başka birşey gelir mi?

Şimdi gelelim Yeni VP demagojilerini teşhir etmeye :

Yeni VP kurmayları, daha ağızlarını açıp söze girerken, ilk cümlelerinde bir demagoji yaparak, başlıyorlar işe **(Anarşi Yok! Büyük Derleniş)**'e karşı açtıkları kutsal cihata). Şöyle diyorlar :

«Vatan Partisi 1. Olağan Kongresinden ayrılanlar, bugün **Devrimci Derleniş** başlıklı aylık bir yayın organı çıkartıyorlar.» (Yeni Sosyalist 13 Aralık 1977)

Gördünüz mü demogojiyi? Devrimci Derleniş'i sadece Yeni VP kongresinden ayrılanlar çıkartıyormuş. Oysa herkes gibi Yeni VP şefleri de çok iyi bilirler ki «Vatan Partisi 1. Olağan Kongresinden ayrılanlar», bugün Devrimci Derleniş'i çıkaranların tamamı değildir. Yalnızca bir kısmıdır. Veya yarısıdır diyelim. Devrimci Derleniş'i çıkaranların diğer yarısı ise Yeni VP batağına hiçbir şekilde bulaşmamış ve Devrimci Derleniş bayrağı altındaki yerlerinden bir an olsun ayrılmamışlardır. Yani Devrimci Derleniş Cephesini bir an olsun boş bırakmamışlardır. Daha öncede belirttiğimiz gibi, sadece bir grup arkadaşımız bir anlık yanılgıya düşmüş, **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** parolasının Yeni VP tekkesinde de savunulabileceğini sanarak o bataklığa girmiştir. Ancak bu arkadaşlarımız kısa sürede hatalarını anlamışlar ve Derleniş Parolasının o bataklıkta savunulamayacağını görerek, mertçe özeleştirilerini yapmışlar ve bataklığı terkederek yeniden Devrimci Derleniş saflarına katılmışlar o saflardaki **eski yerlerini almışlardır.**

Yeni VP şefleri de **gerçekliğin** böyle olduğunu aynen bilirler. Hiçbir şekilde bilmiyoruz diyemezler. Çünkü **bu mesele geçen yıl** yapılan Ankara Merkez İlçe Kongresinde, Yeni VP şefleri önünde tartışılmıştır, kongre tutanaklarına da geçmiş olması gerekir. Peki bildikleri halde neden demagojiye gerek duyarlar? Şundan : Bir kısım arkadaşımızın işlemiş bulunduğu hatayı, hepimize maletsinler ki, bizi tutarsız gösterebilsinler. İşte bu adamlar böyle zikzak çizen, tutarsız adamlardır diyerek, gerçeği bilmeyen kıyıda-köşede kalmış birkaç kişi varsa onları kandırabilsinler. Işte Yeni VP şeflerinin hepimizi kendi bataklıklarına dalmış göstermekteki amaçları budur. Onlar böyle aşağılık demagojilerden medet umacak denli küçülmüşlerdir. Acırız hallerine...

Yeni VP'nin bütün demagojilerini son satırına dek bu şekilde sıra ile tek-tek teşhir edeceğiz. Ancak, Yeni VP, bizim daha önce yönelttiğimiz eleştirilerin meselenin özüne ilişkin ve en vurucu olanlarına değil cevap vermek hiç değinmedi bile. Susuşa getirerek yakayı kurtarmak yolunu denedi. Böylece bizce deşifre edilen demagojilerini unutturacağını sandı. Ve, aynı konularda bu kez yeni demagojilere sarıldı. Bu yüzden biz de demagojileri sıra ile teşhir etme yönteminden bir an için ayrılacağız, geçen sefer yaptığımız ve cevap alamadığımız eleştirilerimizi bir kez daha göze batıracağız. Ve aynı konular üzerinde Yeni VP'ce yapılan yeni demagojileri de birlikte teşhir edeceğiz.

Polemiğimizin en can alıcı noktası, hepimizce bilindiği gibi **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!** üzerinedir. Daha doğrusu Yeni VP şıhlarının günümüzün en acil sorununa (Proletarya Partisi ve Halk Kurtuluş Cephesi sorununa çözüm getiren bu parolayı iş...ları üzerinedir. Onun için biz de işe bu meseleden başlayalım.

(Devam edecek)

DIM» veya «HİBE» biçiminde Batı kapitalizminin sermaye ihracı yapılıyor. Türkiye'nin bütün ekonomi, politika ve kültür hayatına egemen olan yabancı güç o sermaye ihracı yoluyla veliniymet kesilen Finans-Kapitaldir.

«19 ncu yüzyılın komprador burjuvası, milletini sömürtme ve satma bakımından, 20 nci yüzyılın Finans-Kapitalisti yanında zemzemle yıkanmış sayılır. Komprador Batı mallarını ve fikirlerini reklam ederken görev sahibidir. Ve bizim Beyoğlu Levantenleri kadar fuhuş caddesine sıkışmış, kimsenin değer vermediği yabancı ajanı olarak göze batar. Finans-Kapital öyle mi ya?.. Bütün suların başını kesmiş, iliklerimize işlemiştir. Türkiye'yi Amerikan mandasına çevirdiği halde, senden benden «Milliyetçi» «Mukaddesatçı» geçinir.

«Yeni» sosyalistlerimize bu «eski» hakikati anarız.» (Dr. H. KIVILCIMLI - Komprador mu, Finans-Kapitalist mi? Sosyalist sayı 3. 4.3.1967)

İŞBİRLİKÇİ BURJUVAZİ Mİ, FİNANS - KAPİTAL Mİ?

Bu eleştiri üzerine MDD Broşüründe şöyle, («kendisini değil de başkalarını düzeltiş üslubu») ile bir düzeltme yapılır. :

«Burada «komprador» termini kullanmıyoruz, çünkü sömürgecilere bağlı liman burjuvazisi anlamına gelen bu term... yeterl kadar kapsamlı değildir.» (M.B. - MDD 3. Versiyon s. 14 aktaran Dr. H. KIVILCIMLI - Devrim Zorlaması s. 396)

Bu düzeltmenin (!) de doğru bir düzeltme olmadığı malum. Çünkü Finans-Kapital ile komprador burjuvazi arasında sadece nicelik (kapsam) farkı değil, nitelik farkı vardır. O anlaşılamamıştı.

Böylece «komprador termini kullanma» yı bırakan MDD, «işbirlikçi burjuvazi», «işbirlikçi sınıf terimine sarıldı. Ve o gün bugün, kuru ajitasyondan başka hiçbir bilimsel anlamı olmayan bu terim, sosyalistlerimizce en büyük hakikat olarak benimsendi. Artık kimse Türkiye'deki hakim sermayeye bilimsel olarak ne ad vermek gerektiğini düşünmeye gerek görmedi.

MDD'nin Türkiye sosyalizmine soktuğu ikinci bir yanılgı karşı-devrimi 1945'lerden sonra başlatmak oldu. Ondan öncesinde küçük burjuva iktidarı var sandı.

Bu hastalıklar MDD'den ayrılarak **Kurtuluş** dergisini çıkaran Mahir'lerde de sürdü :

«Oligarşik yönetim içinde, işbirlikçi tekelci burjuvazi, emperyalizmin temel dayanağı olmasına rağmen, emperyalist üretim ilişkilerini muhafaza eden tek yerli sınıf değildir.

«...Ancak bu gelişen tekelci-burjuvazi tek başına emperyalizmle ittifakını sürdürerek emperyalist üretim ilişkilerini muhafaza edecek güçte değildir. Dolayısıyla, yabancı ve yerli tekellere zorunlu olarak bağlı olan toprak burjuvazisi ve feodal kalıntılarla yönetimi paylaşmaktadır.» (M. ÇAYAN - Bütün Yazılar s. 335) Ve M. Çayan bu yönetime **«Oligarşik dikta»** demektedir.

Yine Mahir de Mihri Belli gibi Kurtuluş Savaşının burjuvazi önderliğinde yapıldığı ve Cumhuriyetin burjuva iktidarı olduğunu göremez, küçükburjuva diktatörlüğü olarak görür.

«Kısaca özetlersek, **feodal-komprador devlet mekanizması parçalanmış yerine, tek parti yönetimi altında küçükburjuvazinin diktatörlüğü egemen kılınmıştır.»** (a.ç.M.Ç.) (M. ÇAYAN- a.g.e. s. 354)

1950-71 dönemi için ise şöyle denir :

«Bu yıllar ülkeye, Amerikan emperyalizminin ekonomisinden, politikasına, kültüründen sanatına kadar damgasını vurduğu ve bizzat oligarşi içinde yer aldığı yıllardır (Emperyalizmin içsel bir olgu haline gelmesi).» (M. ÇAYAN - a.g.e. s. 357)

«Ulkenin Sömürgeleşme Sürecinin Başlaması.. 1942-50 Dönemi»nde kabul edilir. (M. ÇAYAN a.g.e. s. 356-357)

Yani emperyalizm Türkiye'ye 1942'den sonra girmeye başlar. 1950-71 döneminde ise «içsel bir olgu» olur M. ÇAYAN'a göre.

Aynı düşünceyi Kurtuluş şöyle sürdürür :

«Fakat 1946'lara gelindiğinde, Dünyanın ve Türkiye'nin değişen koşullarında ülkemizde yeni bir dönem başladı. Özgürlükçü burjuvalarımızın (!) tekrarlamaktan çok hoşlandıkları «çok partili parlamenter cumhuriyet», «özgürlükçü parlamenter demokrasi» ye geçiş dedikleri bu dönem gerçekten ne idi? Kemalist dönemin gerici burjuva cumhuriyeti, demokratik cumhuriyet mi olmuştu? Elbette hiç biri değildi. Bu değişiklik kemalist dönem boyunca toplumun çarpık kapitalist dönüşümünün siyasal üst yapıdaki yansısı olan yeni bir devlet biçimine geçişti. Başlıca koşulları tüm yarı-sömürgelerde aynı olan **oligarşik devlet** biçimi dediğimiz bu yapı **içte** tekelci sermayenin oluşumu, **dışta** ise yeni-sömürgecilik döneminin karmaşık ilişkileri içerisinde oluşuyordu.» (a.ç. K.) (Kurtuluş - Türkiye'de Devlet sayı : 9. s. 35)

Demek ki Kurtuluş'a göre de «oligarşik devlet» 1946'lardan sonra Türkiye'de gerçekleşti. Oligarşi egemenliğini kurdu. Peki ondan önce iktidar kimindi? :

«Kemalist dönemde burjuvazi (ama burjuvazinin tümü olarak) ve toprak ağalığı ekonomik temel ittifakı,» varmış. Bu ittifak 1946'dan sonra «tekelci sermayedar (burjuvazinin en üst kesimi) ve büyük toprak sahipleri arasındaki hakim gerici ittifak haline dönüşüyordu.» imiş. (Kurtuluş - a.g.y. s. 37)

Şu Kurtuluş'tan aldığımız kısa bir kaç alıntıda kaç çorbalama var tek tek görelim.

TEKELCİ SERMAYE BAŞKA FİNANS-KAPİTAL BAŞKA MI?

Birinci çorbalama Finans-Kapital konusudur. Kurtuluş'a göre «Metropol ülkelerin dışında kalan geri bıraktırılmış ülkelerde, metropol ülkelerde görülen finans-kapital, finans oligarşi yoktur.» Ya ne vardır? «Onun yerine... farklı bir oligarşik yapı vardır. Bu oligarşi genellikle emperyalist tekellerin işbirlikçisi büyük burjuvalar (işbirlikçi tekelci burjuvalar) yarı - feodal toprak ağalarından oluşur.»

Uzun söze ne hacet : Türkiye'de finans - kapital yok ama yerli tekelci burjuvazi (aynı zamanda işbirlikçi) vardır. Şu «işbirlikçi» sözünün kaynağını görmüştük. Onu bilimsel bakımdan bir kalem geçelim. Çünkü uluslararası finans-kapital denince tüm ulusların finans-kapitalleri arasında «işbirliğinden» söz etmiş oluruz. Yani bu sıfatla Türkiye'deki sermayenin yapısı konusunda hiçbir şey açıklamış olmayız.

Gelelim tekelci - burjuvazi sözüne. Baylar ağzınızdan çıkanı kulağınız duymuyor mu? Tekelci-burjuvazi = Finans-kapital alfabetik gerçeğini niçin göremiyorsunuz?

Bir ülkede tekelci burjuvazinin varlığından sözetmek o ülkede tekellerin yani tekelci kapitalizmin, yani emperyalizmin (hepsi aynı anma gelir) varlığını kabul etmektir. Çünkü «Emperyalizm, tekelci kapitalizmdir» (Lenin) Emperyalizmin, yani tekelci kapitalizmin ekonomik temeli finans-kapital (mali sermaye ya da tekelci sermaye), sosyal üst yapısı ise Mali Oligarşi ya da finans oligarşisidir. Ve bir ülkenin geri kalmış olması bu özelliklerin olmaması anlamına gelmez.

Ne var ki batıda kapitalizm toplumun iç dinamiği ile doğup geliştiği için, ilkin rekabetçi kapitalizm olarak var olmuştur. Sonra rekabetin kaçınılmaz gidişiyle ayakta kalan büyük sanayicilerin, bankerlerin, ticaret burjuvazisinin ve büyük toprak ve emlak sahiplerinin bankalarda kaynaşmasıyla Finans-Kapital oluşmuş, emperyalizm çağına geçilmiştir.

Bizim gibi geri kalmış ülkelerde ise toplumun kendi iç dinamiği ile kapitalizm doğamamıştır. O yüzden bizim gibi ülkeler serbest rekabetçi çağı yaşayamamışlardır. Bize kapitalizm ölüm çağındaki şekliyle (tekelci şekliyle) gelmiştir. O yüzden uluslararası Finans-Kapitale vatanı-milleti kayıtsız şartsız teslim eden eden Yerli Finans-Kapital eliyle kapitalizm kurulmuştur. Yaratıcı serbest rekabet çağını yaşamadığı için kapitalizm normal gelişip tüm Türkiyeyi kucaklıyamamış prekapitalist unsurları tasfiye edememiş, aksine onlarla ittifak ederek kendini gözlerden gizlemiş, Türkiyenin anormal kapitalizmi doğmuştur.

Bizde Finans-Kapital yok değil; vatanını, milletini uluslararası sermayeye satmış, cılız, uydu, efendisiz düşünüp davranamayan Finans-Kapital vardır. Ve özellikleri bakımından batıdakinden farkı yoktur. Banka + Sanayi + ticaret burjuvazisinin en kodamanlarının, toprak ve emlak sahiplerinin en kodamanlarıyla bankalar kubbesinde birleşmesinden oluşmuştur. Biricik Finans-Kapitaldir. Türkiyede sanayiden inşaata, bankadan çiftliğe dek her taşın altından aynı banka ya da holdingin çıkması bu nedendendir. Somutlayabilmek için bir örneği kısaca verelim.

Akbank + Hacı Ömer Sabancı Holdingi detaya hiç girmeden sadece iştiraklerini koymakla yetinelim :

BANKALAR : T. Sınai Kalkınma Bankası A. Ş., Sınai Yatırım ve Kredi Bankası A. O., Türk Ticaret Bankası A. Ş., T. Maden Bankası Bankası A. Ş., T. Halk Bankası A. Ş.

SIGORTA ŞİRKETLERİ : Aksigorta A. Ş., Tam Hayat Sigorta A.Ş.

SANAYII ŞIRKETLERI : Akçimento Ticaret A. Ş., Çukurova Çimento San. T. A. Ş., Çimsa Çimento San. ve Tic. A. Ş., Pilsa Pilastik San. A. Ş., Bossa Tic. ve San. Işl. T. A. Ş., Sasa Sun'i ve Sen. El. San. A. Ş., Yünsa Yünlü San. ve Tic. A. Ş., Temsa Termo-Mek. San. ve Tic. A. Ş., Teksa Termo-Mek. San. ve Tic. A Ş, Temsa Termo - Mek San ve Tic A. Ş., Teksa Tekstil Tic. ve San A. Ş., Plassa, Toroslar Tic. T. A. Ş, Ayeks Yağ San. ve Tic. A. Ş., Türk Nebati Yağ Fab. A. Ş., Kordsa Donatsa, Oto-Yol San,. A.Ş. Ak-Kardan San. ve Tic. A. Ş., Islon Sentetik İp. San. A. Ş., Lassa Lastik Sanayii ve Tic. A. Ş., Marsa Margarin San. A. Ş. Olmuk Mukavva San. ve Tic. A. Ş., Ak Vasıflı Çel. San. A. Ş., Çelik Halat ve Tel San. A. Ş., Ereğli Demir ve Çelik Fab. T. A. Ş., Karadeniz Bakır Işl. A. Ş., Nasaş Alüminyum San. ve Tic. A. Ş., Güney Cam Fab. A. Ş., İstanbul Turizm ve Otel. A. Ş. Erciyaş Otelcilik

ENERJİ ŞİRKETLERI : Çukurova Elektrik A. Ş.

TICARET ŞİRKETLERİ : Akova Tic. T. A. Ş., İnşaat Malz. Ltd. Şti., Ak Yayınları Ltd. Şti., Tekstil Tic. Ltd. Şti., Istanbul Oto A. Ş., Exsa Export San. Mamulleri Sat. ve Araş. A. Ş., Uygun Gıda ve Iht. Mad. Pazarlama, Sapek

ZIRAİ : Cirlik Çiftliği, Mısırlı Çiftliği, Sabancı Kardeşler Zirai Işletmeleri vs.

Evet baylar, bu tür sermayeye dünyanın her yerinde Finans-Kapital denir. Türkiyede bu olaya niçin hep yeni isimler aranır? Bilim niçin her gurupça bir kere daha çarpıtılır? Şu basit nedenden : Bu geri kalmış Türkiyede 58 yıl önce bir olmaz olası Eneski Sosyalizm çıkmış, bu gerçekliği görmüş, göstermiş, yazılı çizili belge haline getirmiş. Aynı terminolojiyi kabul etmek Eneski Sosyalizme ister istemez sahip çıkmak, Türkiyede sosyalizmin tarihini 1920

lerden başlatmak zorunlu olacak; zuhurat imkânı kalmayacak. İşte küçükburjuvalık buna izin veremez. Acemin deyimiyle illa «menem, diğer nist» (Benim, benden başkası hiçtir) denilecek ki nam ve şan sahibi olunsun. Sonra Marksizmi azbuçuk bilen herkes de biliyor ki sınıf tahlili aynı olan guruplar arasındaki diğer farklılıklar, hele partileşmeden önce, detay farklılıklarıdır. Oysa Eneski Sosyalizmden ne yapılıp edilip ayrı görünmek, malum zuhurat bakımından şarttı. Öyleyse benzer tahlilden özce olamasa bile, hiç değilse biçimce örneğin isim takmada (terminolojide) ne yapılıp edilip ayrı söz söylemelidir.

Şimdi bu kavranamayınca neler kavranamıyor onu görelim :

BİZDE «OLGARŞİ» 1946'DAN SONRA MI HAKİM?

Gördük ki Kurtuluş'a göre «1946'lara gelindiğinde... oligarşik devlet...... oluşuyordu» 1946'dan öncesinde ise «Kemalist dönemde burjuvazi (ama burjuvazinin tümü olarak) ve toprak ağalığı ekonomik temel ittifakı» vardı. Biliyoruz Marksizmin alfabesidir : kapitalizmin rekabetçi döneminde iktidar, devlet tüm kapitalistlerindi. Kapitalizme ısındırılmış büyük toprak sahipleriyle ittifak da sağlanmıştı. Bunun üst yapıdaki yansıması ise o ülkede demokrasinin var olması idi. 20. yy.la birlikte artık burjuvazinin tümü de değil, burjuvaların en kodamanlarının birleşmesinden oluşan Finans-Kapital zümresi ekonomiyi ele geçirir. Devlet de bu bir avuç finans-kapitalin eline geçer, siyasette ise bu gericiliğe denk düşer. Lenin bu gerçeği şu kısa cümlesiyle dile getirir : **«Demokrasi serbest rekabete tekabül eder. Siyasi gericilik tekele tekabül eder.»** (Lenin-Marksizmin Bir Karikatürü s. 47) Bu gerçeği Kurtuluş da bilir. Hatta sözünü ettiğimiz 8. sayısındaki yazıda altını da çizerek aynı alıntıyı yapar. Ama dedik ya, ha hafızın Kur'andan ayet aktarması ha Kurtuluş'un Lenin'den metin aktarması.

Şimdi Kurtuluş'a şunu sormak gerekir. Madem ki, «Kemalist dönemde burjuvazi (ama burjuvazinin tümü olarak)» iktidarda idi, serbest rekabetçi kapitalizm mi vardı? Hadi canım sen de.. Türkiye'de Cumhuriyet ilan edildikten hemen sonra, 1924'te kurulan İş Bankası ile birlikte şirketleşme, tekelleşme başlamıştır. Ekonomik tabanda «devletçiliğimiz» tekellere yağlı ballı vurgunlar sağlarken, üst yapıda da (hukuken) rekabet «gayri kanuni» ilan edilerek serbest rekabetçi kapitalizm ülke dışı edilmiştir. Bu yüzden Eneski Sosyalizmin 1935'lerde «Emperyalizm, Geberen Kapitalizm» eserinde gösterdiği gibi daha 1925'lerde Türkiye finans-kapital tahakkümüne girmeye başlamış, 1930'lardan itibaren giderek hakimiyetini pekiştirmiştir. Ve bu yüzden Türkiye serbest rekabetçi kapitalizmin üst yapısı demek olan demokrasiyi yaşayamamıştır. Yani senin anlayacağın «burjuvazi (ama burjuvazinin tümü olarak)» Türkiyede hiçbir zaman iktidar olamamıştır.

Kurtuluş el yordamıyla bu iki gerçekliği de tam bilincine varamadan şöyle görür :

«Kısa süren kurtuluş savaşı sonrasında **1923'de Türkiye Cumhuriyetinin kurulmasıyla burjuvazi ilk kez, kendi sınıf egemenliğinin bir biçimi olarak devleti ele geçirdi. Artık devlet tipi kapitalistti. Devlet biçimi olarak ise cumhuriyetti, fakat kesinlikle demokratik bir cumhuriyet değildi.»** (a.ç.K.) (Kurtuluş - Türkiyede Devlet sayı : 9 s. 32) Yani ekonomik terimle konuşursak rekabetçi kapitalizm yoktu; «burjuvazi (ama burjuvazinin tümü olarak)» iktidarda değildi.

Yine Kemalizm, «Bir yandan devlet tekelciliğine yönelip, kapitalist gelişmeyi hızlandırırken, yerli «burjuvazi yaratmaya» ve bunun üst kesimlerini de devlet desteğinde tekelleştirmeye çalışacaktır.» (Kurtuluş - a.g.y. s. 34) deniyor. Burada iki şey söyleniyor :

1) Kemalizm «burjuvazi yaratmaya... çelış»mış.

2) Kemalizm bu burjuvaların «üst kesimlerini de... tekelleştirmeye çalış»mış.

İkinci şıkka bir diyeceğimiz yok. Ama birinci şık MDD'nin bir zamanlarki savunduğu «Kemalistler bir milli burjuvazi yaratma çabasında idiler. Bu çaba pek başarılı olmadı.» (M. B. aktaran Dr. H. Kıvılcımlı, Devrim Zorlaması s. 386) tezinin aynıdır. O tez şöyle eleştirilmişti. : «Bizim aklıevvel MDD ülemamız, eğer ciddi ciddi şu 19'uncu yüzyıl Serbest Rekabetçi Kapitalizmini Kemalistlerin **«Yaratma çabasında»** olduklarına sahiden inanıyorlarsa, develeri güldürürler. Çünkü birincisi : Kemalizmin burjuvazi «yaratma»sından önce, Burjuvazinin Kemalizmi yaratması konu olabilirdi.

«İkincisi asıl develeri at gibi kişnetecek olan kuruntu, 20'nci yüzyılda Kemalizmin bir Serbest Rekabetçi **«Burjuvazi yaratma çabası»** olabileceğini akla getirmek olurdu. Egemen bir sınıf bütünlüğü olarak Serbest Rekabetçi Milli Burjuvazi egemenliği çoktan 19'uncu yüzyılla birlikte **«tarihe karışmış»**, insanlığın iyi kötü anacağı bir Sosyal sınıf egemenliği idi. Onu Allahı bile bir daha diriltemezdi. Değil ki kıyıcığından köşeciğinden kimi Vatan-Millet-Sakarya-Hürriyet-Adalet gibi sade suya ithal malı üstyapı tekerlemeciklerini kekelemiye çalışan kapıkulları yaratsınlar.

«Demek MDD ülemamızın tekerledikleri **«Milli Burjuvazi»**, ne Türkiye için, ne de Dünya için masal olmaktan başka anlam taşıyamazdı. Onu sayı ile bir kalem geçelim.» (Dr. H. KIVILCIMLI Devrim Zorlaması Demokratik Zortlama, Derleniş Yayınları s. 386-387)

Demek ki Kurtuluş, Eneski Sosyalizmin doğru tezinden Amerikayı yeniden keşfetme sevdasıyla kaçarken, MDD'nin yanlış tezine düşmek durumunda kalmıştır.

Kurtuluş, yine Kemalizm üzerine şunları der :

«Kısaca kompradorluk ilişkilerinin yerine, yabancı şirketlerle milli burjuvazinin ortaklıklar kurarak (bu, Eneski Sosyalizmin yerli - yabancı Finans - Kapital kaynaşması (emperyalizmin «içsel olgu» olması) dediği şey olmasın? D. Derleniş) halkın birlikte soyulmasını sağlayacak yeni sömürgecilik yöntemleri ikame edildi. Bu tutum da zaten emperyalizmin ulusal kurtuluş savaşları karşısında baş vurmak zorunda olduğu yöntemin ilk uygulamalarından biri olmuştur. Fiili işgali kaldırıp yerine yeni sömürgecilik yöntemleriyle gizli işgal olgusunu geliştirmek (bundan emperyalizm 1946'dan çok önce «içsel olgu» idi sonucu çıkmıyor mu? D. Derleniş) Daha sonraları Kemalistlerin işçi sınıfı mücadelelerinde yabancı sermaye yanında, onun savunucusu olarak tavırlar takınmasına sık sık rastlanılacaktır. (7)» (Kurtuluş. Yol Ayrımı, sayı : 1, s. 30) Paragrafın sonundaki (7) rakamı dipnot numarasıdır. Dipnotta şöyle denmektedir : «Bu konuda bakınız : Türkiye Proletaryası, A. Şunurov.» İyi bir istek. Ama gönül isterdi ki, Eneski Sosyalizmin bundan çok daha zengin olan literatürü de önerilsin. Ne gezer..

Sonuç olarak gördük ki Kurtuluş'un kendisi de, adını tam koyamasa bile Finans-Kapital diktasını (Finans Oligarşisinin) 1946'lardan çok öncelerde (hayal-meyal de olsa) görebiliyor. Peki o zaman nedir 1946 yılındaki keramet? O keramet de şudur : Eneski Sosyalizm yine MDD'yi eleştirirken «Devrim Zorlaması Demokratik Zortlama»da «FİNANS-KAPİTAL DEREBEĞİLİĞİ» bölümünün özetinde şöyle der:

«Türkiye Ekonomi ve Politikası 1925'tenberi Şirketlerin (Finans-Kapitalin) tekeline teslim edildi. Kırkbin Traktör, yüzbin oto, benzin istasyonları Türkiye'nin **Amerikan Mandalığına** geçiş merasimi oldu. Karşıdevrim : daha 1930'larda **Cemiyet'i Akvam'a** girişle başarı kazandı. 1945-50 Demirkırat'ı **Finans-Kapitalin** daralmış temellerini **Kırlara** yaydı. **Tefeci-Bezirganlıkla** kesin ittifakını yaptı.» (A.g.e. s. 392)

İşte Kurtuluş bu ve benzeri satırları okumuştur, haberdardır. Türkiye Cumhuriyeti tarihinin olayları da bu gerçeğe işaretlerle doludur. Kurtuluş da bunu sezinlemiş ama algılayamamış, sonuçta yukarıdaki tuhaf, tutarsız sözleri etmiştir. Eneski Sosyalizm tezlerini karikatürize ederek «gök kubbenin altında yeni söz» haline getirdiğini sanarak sunmuştur. Bir kere daha Kurtuluş sırf Eneski Sosyalizmden kaçayım derken tutarlılığını da yitirerek, aynı şeye, aynı anda hem ak, hem de kara diyebilmiş, diyalektiği zırvaya dönüştürmüştür. Bilimcil, Proletarya dürüstlüğü bir kere terkedildi mi bu tür sonuçlar kaçınılmazlaşır, kaçınılmazlaşıyor.

Devam edecek

DÜZELTME

Geçen sayımızda bazı önemli yanlışlar olmuştur.

1 — 4. sayfa 1. sütun'un 8. paragrafı aşağıdaki gibi olacaktır.

«Plekhanov'un ham şövenizmi, Kausty'nın daha kurnaz ve oynak şövenizminın oturduğu teorik temel üzerindedir. Kaustky, bütün ülkelerin sosyalistlerinin «kendi» kapitalistlerinin yanına sığınması için dua ederken aşağıdaki iddiaları kullanıyor :

2 — 4. Sayfa 3. Sütün, 2. parafrafın 5. satırında «ordularının» kelimesi «ordularınca» olacaktır.

3 — Yine (İki Süper» oportünizm yazısında devam sayfasına geçerken satır düşmesi olmuş arada düşen satırlar aşağıdadır.

tıp aynı düşünce ve davranış içinde olduğunu kanıtlamaya yeterde artar bile.

İşte bunun için, yani kendilerinde olan bu değişikliği gizlemek için ÇKP bugün 1956 Macar olaylarından hiç bahis açmaz. Açamaz da. Çünkü, eğer açarsa, bugün ÇEK olayları için söylediği gibi : 1956 Macar olayları ilericiydi, halk ayaklanmasıyla Sovyetler Birliği Macaristan'ı işgâl etti, halkı ezdi felan dese; hemen sorularla kendilerine 27 Şubat 1957'de böyle söylemiyordunuz, bunun tam tersini söylüyordunuz şimdi niye o zaman söylediklerinizi inkâr ediyorsunuz? Niye böyle zikzak çiziyorsunuz diye. Yok eğer o zaman savunduğumu bugün de kabul ediyoruz dese yine sorulacak kendilerine : Macaristan olayları için «iç ve dış karşıdevrimci unsurların çabaları sonucu ortaya çıkmıştır» diyordunuz da...

4 — Kurtuluş Nasıl Kurtulur yazısında da aynı hata olmuş devama geçerken araya;

«Çünkü şimdiye kadar ordu; bilinçsiz, ne siyasetten, ne de sosyal problemlerden haberi olmaksızın, sırf içinden gelen bir atılışla, belirli formüllerinde etkisi altında, öncü ve ilerici roller oynamış.»

Türkiye ordusunun durumu olaylarla özetçe böyle konur. Ozamanlar da Marksizmin alfabetik gerçekleriyle Kıvılcımlı'ya saldırılar olur. Bu saldırılara (PDA'nın saldırıları) şu cevap verilir :

paragrafı girecektir

Düzeltir özür dileriz.

MESS GREVİ

(Baştarafı Sayfa 16 da)

«1 — Kimden gelirse gelsin çeşitli yardımlar işyerlerine yapılmayacak, böyle yardım yapanların yardımı kabul edilmiyecektir.»

«2 — Grevi ziyaret edecek olanlar, Genel Merkezin yazılı izni olmadan grevi ziyaret edemeyecekler dir. Buna uymayanlar grev alanına sokulmayacaktır» (Özel sayı 6 Haziran 1977 Maden - İş)

Bu maddeler elbette ki «işçi dostları» na İGD 'ilere geçerli değildir. Onlar heryerden olduğu gibi genel merkezden de icazetlidir. Girerler çıkarlar. Yasak «işçi dostları»nın dışında tüm sosyalistlere.

Bu maddeleri yazanların MESS yöneticileri mi yoksa Maden - İş yöneticileri mi olduğu konusunda şüpheye düşüyor insan.

Sosyalistlerden uzak olan grev baştan yenilgiye mahkûmdur. Çünkü işçiler kendi başlarına sadece ekonomik mücadeleyi geliştirebilir. Sosyalist bilinç işçilere dışardan verilmelidir.

Grevleri sosyalistlere yasaklamakla disiplin kurduğunu zanneden Maden - İş yöneticileri ta başından grevin sonucuna darbe vurmuştur. Grevlerin birer «savaş okulu», sınıf bilinçli işçilerin yetiştiği bir okul olmasını engellemiştir. Oysa Lenin Usta grevlerin başarılı olmasının şartlarını sayarken «grevler ancak işçilerin yeterli derecede **sınıf bilincine sahip** ve grev için uygun zamanı seçebilecek yetenekte oldukları, taleplerini nasıl ortaya koyacaklarını bildikleri ve **sosyalistlerle ilişkili oldukları**, onlardan bildiriler, broşürler sağlayabilecekleri yerlerde başarılı olabilir.» (Lenin - a.g.e. s : 168) diyerek ilerlemecilerimizi alınlarının ortasından vuruyor.

Hepimizin bildiği gib «MESS şçler greve zorlarken br takım maddeler öne sürmüştür. Bunların başında gurup sözleşmeleri ve DGM direnişinden atılan işçilerin gre işe alınmıyacağı konusu gelmektedir. Maden - İş bunlara karşı çıkmıştır. Karşı çıkıştaki parola «DGM'yi ezdik sıra MESS'de» olmuştur.

Maden - İş gurup sözleşmelerine imzasız ana kadar karşı çıkmıştır. Bu karşı çıkışı kendi dillerinden dinleyelim :

«... bizi önce maskelenmiş amacı gizlenmiş sözde grup sözleşmelerine zorluyor.» (

«Ardından işkolu sözleşmesine zorlayacak»

«Daha sonra işkolu sözleşmesini yasalaştıracak»

«Bu bizim için aç kalmak demektir»

«Bu bizim için patronlara köle olmak demektir»

«Maden - İş'in kapısına kilit vurmak demektir» (sayısız. Maden - İş Gazetesi)

«İşkolu sözleşmesi sermaye sınıfının bugün istediği bir sözleşme biçimidir.»

«Cevabımız açıktır : grup sözleşmelerini kabul etmiyoruz»

«Gerçeği ayna gibi görüyoruz» (Maden İş Dergisi 1 Nisan 1977 sayı : 87) gibi kuru ajitasyonla işçilerin gözlerine kül serpilmeye çalışılmıştır. Daha sonra da gurup sözleşmeleri kabul edilmiştir. Hani «gerçeği ayna gibi görüyoruz» diyordunuz. «Grup sözleşmeleri ni kabul etmiyoruz» diyordunuz. Sonuçta alavere - dalavere işçi Memet nöbete oldu. Sözleşme imzalandığı gün Kemal Türkler «yarar gördük» dedi. Neydi bu yarar? Nasıl karşı çıkarken, «gerçeği ayna gibi görüyoruz» diyerek hiçbir şey göremediler se şimdi de yarar gördük derken hiçbir şey süremememişlerdir.

Gurup sözleşmelerini MESS önermişti. o halde karşı çıkılmalıydı. Çünkü «MESS tekelci burjuvazinin örgütüydü, işçi sınıfı yararına birşey öneremezdi. Maden - İş ve hatta tüm sosyalistler bu mantıkla gurup sözleşmelerine karşı çıkmışlardır. Böyle bir mantık işçi sınıfının mantığı olamaz. İşçi sınıfının mantığı herşeyi sebepleri ve sonuçlarıyla gözler. «Patronlar önerdiyse karşı çıkalım» mantığı bilimi metafizikçe yorumlayıştır. Diyalektiğe aykırıdır. Maden İş de bu mantıkla karşı çıkmış, fakat karşı duramayacağını anlayınca da kabul edip «yarar görmüştür». Aslında Maden - İş gurup sözleşmelerinin yararını halâ görememiştir. Satış kompleksi içinde önce şiddetle karşı çıktığı hatta diyebiliriz ki grevin en büyük sebeplerinden biri saydığı bu grup sözleşmelerini kabullenmek zorunda kalınca durumunu örtbas etmek için öyle demiştir. Yararı halâ göremediklerini de «MESS'in başta bize dayatmak istediği grup sözleşmelerine karşı çıkmışızdır. Sonuçta da MESS başlangıçta istediği çıkarlar açısından gurup sözleşmeleri düzenini getirememiştir.» (Politika - 4.2.1978 say. : 4) diyerekten göstermişlerdir. Maden - İş yöneticilerine, bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu demek gerek. Hem yarar gör hem de «MESS gurup sözleşmeleri düzenini getirememiştir» de. Yarar gördüysen sen savun, heleki MESS de bunu baştan kabul etmiş «kabulümüzdür» de bağırına bas. Ama bağıra basılmaz çünkü yarar halâ görülememiştir. Maden - İş'in yarası vardır. gocunması ondandır.

Gurup sözleşmelerini parababaları önermıştir. Neden önermiştir? K. Türkler'in dediği gibi gerçekten yararlı mıdır? Onu inceleyelim.

Grup sözleşmeleri özce MESS'e bağlı işyerleriyle o işyerlerindeki yetkili sendikanın arasında, bütün işyerleri adına imzalanacak sözleşmelerdir. Gurup sözleşmelerinin sonu işkolu sözleşmelerini doğuracaktır. İşyeri sözleşmeleri de giderekten sendikaların birliğini zorlayacaktır. Yani sonuçta DİSK ve Türk - İş in birleşmesini hedeflemektedir. Veya ona zemin hazırlamaktadır.

Bilindiği gibi DİSK ve TÜRK - İŞ işçi yığınlarından 1,5 milyonunu kapsayan yığın örgütleridir. Ve ancak yığın örgütleri parti ile birlikte ahenklice işlerse işe yarar yoksa yağsız kandil gibi hiçbir işe yaramazlar.

Bugün içinde bulunduğumuz durum belli. Kitlelere öncülük edecek, yığınları yönetecek, yığın örgütlerini yönlendirecek parti yok. Sosyalist hareketimizde dağınıklık hakim, 40 parçaya bölünmüşüz. Bunu gurup sözleşmelerini öneren parababaları bal gibi yahut zehir gibi biliyor. Çünkü dağınıklığın nedenlerinden bir tanesi parababalarının aramıza soktuğu gizli - açık servisleri, ajan provakatörleridir. Parababaları kendileri teşkilatlı, işçi sınıfını da teşkilatsız bıraktı mıydı, sendikalar da kendi değirmenine su taşıyacaktır. Çünkü yığın örgütleri de «işçi sınıfı partili ise heptir, partisiz ise hiçtir» İşçi sınıfı partisi ve cephesi yok ise —ki yoktur— herşey parababalarına yarayacaktır. Fakat sosyalistler «reel politiker» olamazlar. Reel politikerlik burjuva politikacılığıdır. Parababaları gurup sözleşmelerini dayatmışlardır. Bu sözleşmelerle taraflar belli olmuştur. İşçiler daha netçe düşmanlarının kim olduğunu tek tek patronlar mı yoksa bütün patronlar mı olduğunu daha netçe görme fırsatını bulmuşlardır. MESS gurup sözleşmelerini önermekle «ben madeni eşya sanayicilerinin temsilcisiyim, sen de madeni eşya işçilerinin temsilcisisin diyerek İŞVEREN sınıfıyla İŞÇİ sınıfının bir bölüğünü direk karşı karşıya getirmiştir. İşçilere bir avuç olduklarını bir bardak suda boğulacak kadar azınlıkta olduklarını demagojiye yer bırakmayacak şekilde göstermişlerdir.

Böylece tek tek patronlar şeklinde değil, sınıf olarak, işveren sınıfı olarak çıkmışlardır. İşçilerin de karşılarına tek tek işçiler olarak değil sınıf olarak, işçi sınıfı olarak çıkmalarına sebep olmuşlardır. İşçi sınıfı ile işveren sınıfının böyle karşı karşıya gelmesi önemli bir olaydır. Zıtlıkların iyice belirmesini ve bunu işçilerin daha kolay anlamaları dolayısiyle de düşmanına karşı daha kararlı mücadele edebilmesini getirecektir. İşveren sınıfının durumca ve çıkarca kendilerinden farklı olduğunu, üst ve güden sınıf olduğunu, işçi sınıfının ise alt ve güdülen sınıf olduğunu tüm berraklığı ile göreceklerdir. Mücadelenin daha çabuk ve daha bilinçli gelişmesi gerçekleşecektir. «Bu mücadelenin genişlemesi ve çatışmaların sıklaşması kaçınılmaz olarak mücadelenin daha da genişlemesine bir birlik duygusunun önce belli bir yörenin işçileri arasında sonra da tüm ülkenin işçileri, tüm işçi sınıfı arasında— gelişmesine yol açar.» (Lenin, Sendikalar Üzerine s. 150)

İşveren sınıfının İşçi Sınıfının karşısına sınıf olarak çıkması işçi sınıfında önce bir iş kolunda da olsa, giderek tüm ülke çapında işçilerin davasının bir bütün olduğu, işveren sınıfına karşı verilecek mücadelenin ancak ve ancak işçilerin ülke çapında birlik olması, ekonomik ve politik bakımdan örgütsel birlik sağlanırsa kurtuluşun mümkün olduğu bilincinin doğmasını hızlandırır. Yalnız denebilir ki dişinden tırnağına kadar örgütlü olan işveren sınıfına karşı işçileri örgütsüz bir şekilde çıkarmak, yenilgiyi baştan kabul etmek olmaz mı? Görünüşe göre haklı bir itiraz. Ama bu özür kabahattan daha büyüktür. Elbette İşçi sınıfının ve sosyalist hareketin birliğini önlemek için elinden geleni ardına koymazsan yenilgi her zaman kaçınılmaz olacaktır. Mücadele böyle açık seçik ölüm kalım gününe gelip dayandı mı takke düşecek kel görünecektir : Grup ilkelliği Proleterya Partisinin görevleri önünde teslim bayrağını çekecektir. MESS grevlerinin bizlere sunduğu en önemli ders budur.

«DGM'yi ezdik sıra MESS'te» sloganının tarihsizliği

Bu sloganı atan Maden - İş Sendikası, yani bir yığın örgütü... MESS'in saldırması üzerine (işçi sınıfına inançsızlıktan dolayı) önce korkan ilerleme tayfası «işçilerin sendikası, böylesine birleştirilmiş bir ücün karşısına çıkarılacak. Kendileri her türlü silah ile donatılmış durumdalar, işçi sınıfı örgütü çaresiz olacak» (Maden - İş Gazetesi sayı : 87) diyerek önce kabuklarına çekildiler. Sonra tam zıttına atlıyarak MESS'i ezmeye kalktılar. «Savaş okulu olan grevi, sosyalistleri grevlere sokmayarak önce «savaş okulu» olmaktan çıkardılar. Daha sonra da savaşın kendisi yaptılar. 45 milyonluk Türkiye'nin kaderini elinde bulunduran Finans - Kapitalin örgütü MESS'e kafa tuttular. MESS'i ezmek iddiası Finans - Kapitali ezmek iddiasıdır. O da devrim meselesidir. Devrimi ise iktidar savaşı yapabilecek bir parti (Proletarya Partisi) yapar. Maden - İş ise bu yolla devrim değil ancak ve ancak ihanet yapar. Ve onu yapmıştır. Çünkü «savaş okulu» «savaşın kendisi değildir» İşçi sınıfına Sendikalarla (ya da sendikalara parti misyonu yükleyerek) grev yoluyla kurtuluş vadetmek, parababalarının örgütünü ezeceğini söylemek baştan ütopyadır. Lenin Usta'nın deyimiyle «bu yanlış bir düşüncedir.»

Nitekim ütopyalığı sırıtmıştır. Sözleşme imzalanmış ama MESS ezilmemiştir.

MADEN - İŞ'İN «BU ZAFER»İ «TARİHE» NASIL «GEÇECEKTİR»?

MESS grevinin sebeplerinden birisi de «DGM Yası»ndan atılan işçilerin işe alınmalarının sağlanmasıdır. Bu maddede de MESS'i ezen (!) Maden İş yöneticileri bu işçilerin işe alınmalarını sağlıyamıyarak bir zafer daha kazandılar. Hem öyle bir zafer ki «sonuçta : «DGM direnişi nedeniyle işten çıkarılan arkadaşlarımızın tazminatlarını aldık. Kara listeleri yırttık.» (Maden - İş Gazetesi sayı : 97 15 Şubat 1978) Önce «işçilerin işe alınmalarını sağlıyacağım» de sonra döneklik yap 3000 işçinin hayatıyla oyna. onra da «bu bir zaferdir, tarihlere geçecektir» de. Hem de bütün kazandığın kendi deyiminle «tazminatları almak, kara listeleri yırttırmak» iken.

Oysa bu «zafer» işçi sınıfının değil, parababalarının yararınadır. Çünkü DGM direnişinden atılan işçilerin çoğu sınıf bilinçli (sosyalist) işçilerdir. Bu işçilerin işe geri alınmaları işçi sınıfının mücadelesi açısından oldukça önemlidir. Lenin Usta'nın deyimiyle «her fabrika bizlerin kalesi olmalı» dır. Burada da sınıf bilinçli işçilerin fonksiyonu büyüktür. Oysa bugün ilerlemenin ihanetiyle çoğu fabrikalar sınıf bilinçli işçilerden yoksundur. İlerlemenin bu zaferi (!) de «tarihe geçecektir.»

Bu ihanetlerinden sonra Maden - İş Sendikası, sözleşmeler imzalanır imzalanmaz, ihanetini örtbas etmek için yeni yeni talepler ileri sürmüştür. «MESS'i ezme savaşımı» devam ederken bir yandan da 13 ve 17. maddelerin kaldırılması için mücadele edeceğini söyler. Böylece ihanetlerini kedi pisliğini örter gibi örtmeye çalışır.

SONUÇ

Sınıf bilinçli işçilere düşen görev, bu tür ihanetleri teşhir etmekle bitmiyor. Her nereden gelirse gelsin işçi sınıfının ve sosyalist hareketin birliğine zarar verici, tekkeci davranışların üstüne yürümeli, teşhir etmeli, birliğin sağlanabilmesi için mücadeleye akıllı bir şekilde katılmalıdırlar. Nasıl ki işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaksa, işçi sınıfının örgütsel birliği de (hem sendikal hem siyasal) kendi eseri olacaktır.

Sosyalistlerimiz ise dar grupçul hesapları bir tarafa bırakarak işçi sınıfına yönelmelidirler. Bu amaca en sağlıklı bir şekilde ulaşabilmek için kardeşçe, yoldaşça bir araya gelmeyi dayanışmayı öğrenmelidirler. Sosyalizm adına davranan her grup, grupçuk, parti derlenmeli (ittifak etmeli) Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesinin kurulması için bir araya gelebilmelidirler. Bu bilinçle davranılırsa teorik mücadelenin daha sağlıklı yürütülmesi, oportünizmlerin yenilmesi mümkün ve kaçınılmaz olacaktır. Aksi işçi sınıfımıza, köylümüze ve kendimize yazık etmektir.

İKİ SÜPER

gün biraz daha tecrit olacak ve sonunda tek başına kalacaktır. Bu durum onun hem bugün harekete (emperyalist burjuvaziye yardakçılık yaparak) verdiği zararı asgariye indirecek, hem de külahını önüne koyup düşünmesine ve kendisiyle bir muhasebeye (hesaplaşmaya) girmesine yol açacaktır. Ve böylece ÇKP'nin hataların görebilmesi, teori ve pratikçe özeleştir yaparak onlardan kurtulması mümkün olabilecektir İşte o zaman ÇKP bugün pençesinde kıvrandığı sosyal - şövenizm hastalığından ve içinde debelendiği ihanet batağından kurtulacak, sosyalist kamp içindeki yerini alacaktır. Yeter ki bizler eleştiri hak ve görevimizi yerine getirmekten çekinmeyelim.

ÇKP Eleştirisinin Sonu.

devrimci derleniş

işçi sınıfımızdan

FAŞİST SALDIRILARA KARŞI YİĞİTÇE DİRENEN

SSK Ankara Hastanesi Çalışanlarına Selam!..

S.S.K. Ankara hastanesi, ardarda faşist saldırıların düzenlendiği, buna rağmen devrimci mücadelenin gün geçtikçe genişlediği, yığınları kavradığı bir işyeri oldu.

Hastanedeki antifaşist kavganın önemini anlayabilmek için işyerini yakından tanımak gerekir. S.S.K. Ankara hastanesi, sermayenin besleme köpeklerinin barınağı Y. Beyazıt öğrenci yurduyla karşıkarşıyadır. İşyerinde, hergün daha çok faşistleşmekte, MHP lilerin güdümüne girmekte olan sarı Sağlık-İş sendikası yetkilidir. Yurttan kaynaklanan saldırıların boy hedefi devrimciler, aynı zamanda faşist sendikanın, sendikadan ihraç, işten attırtma tehditlerine rağmen mücadelelerini sürdürüyorlar.

Uzun yıllardır, Sağlık-İş sendikası yalanla, palavrayla işçi düşmanı yüzünü gizleyebiliyor, gülünç denecek ücret artışlarıyla işçiyi satabiliyordu. İşyerinde gelişen devrimci mücadelenin ilk ürünü, bir yıl kadar önce yapılan sendika temsilciliği seçimlerinde görüldü. O sıralar, uzun zamandır üstüne yattığı toplusözleşme görüşmelerinin işyerinde yarattığı tepkiyi bastırabilmek için, biraz da tabandan gelen baskılarla Sağlık-İş sendikası, temsilcilerinin işçilerin gizli oyuyla seçilmelerini kabul etti. Sendika yetkilileri, temsilciliklerin tamamını kendi şakşakçılarının kazanacağını sanıyordu. Evdeki hesap çarşıya uymadı. Oylama yerine hastane dışından getirilen faşist militanlara ve tüm baskılara rağmen temsilciliklerin tamama yakınını devrimciler kazandılar. Faşistler şoke olmuşlardı, Bir süre durumu kabullenmek zorunda kaldılar.

Bu aşamadan sonra Yıldırım Beyazıt öğrenci yurdu devreye girdi. Bir toplantıda Sağlık-İş yetkilileri devrimcilere hitaben, «Sizi karşı yurttaki komandolara boğdurturuz» demişlerdi. Dediklerini yaptırtmaya çalıştılar. İşyerinde çoğunluğu MC iktidarlarınca yerleştirilmiş, kafadan gayrımüsellah, ciğerini 5 kuruş menfaata satmaya hazır işçi düşmanı kişiler türetildi. «Oba»lar kuruldu. Sağlık-İş'in işçi parasıyla yapılan ve şakşakçılarla ciğersizlere mahsus gecelerinde, işçi parası yenildi, içildi, «Başbuğ Türkeş» diye naralar atıldı. Bir ikisi de karşı yurtta kalan işyerindeki faşistlerin «Türk Milliyetçiliği» gereği yaptıkları en «şerefli» işleri ispiyonculuk oldu. Hastanedeki devrimciler yurttaki beslemelere gösterilerek tanıtılmaya başlandı.

Devrimci mücadele geliştikçe ayağının altındaki toprağın kaymakta olduğunu gören Sağlık-İş yöneticileri, çırpınışlara başladı. Hastanede yapılan bir toplantıda işçilerin eleştirilerinden bunalan, verecek cevap bulamayan sendika genel başkanı ve A.P. Milletvekili Mustafa Başoğlu, toplantıyı bitirmeden kaçtı. Ertesi gün, işçi oyuyla seçilmiş sendika temsilcileri görevden alındılar. Bu antidemokratik uygulama, işyerinde çalışan 1030 işçiden 750 sinin çok kısa sürede toplanan imzalarıyla protesto edildi.

İşçi çoğunluğunun bu tepkisinin Sağlık-İş sendikasına göre hiçbir önemi yoktu. Yeni temsilcileri sendika atadı. Çoğunluğu işyerinde tecrit olmuş faşist militanlar, «temsilci» oldular. Aslında onlar işçilerin değil, faşist ideolojinin şartlanmış temsilcileriydiler.

Bu arada öğrencilikle ilişkisiz saldırganların barınağı, Y. Beyazıt yurdu, görevini sürdürüyordu. Hastane önünde işçiler dövülmeye, hakarete uğramaya başladılar. Bir keresinde poliklinik binası basıldı, devrimci bir işçi dövülmeye çalışıldı. Hastane personeli, faşistlere gerekli dersi verdi. Arkalarına bakmadan kaçmak zorunda kaldılar.

Tüm saldırı ve tehditlere rağmen S.S.K. Ankara hastanesi çalışanlarının devrimci mücadelesi gün be gün gelişti. 20 Mart 1978 günü, yani Türkiye çapında faşist saldırıların lanetlendiği gün, hastane personeli, beyaz gömlekleriyle bahçede toplandı. Faşist saldırılar ve faşizm bir konuşmayla lanetlendi, öldürülen devrimciler için saygı duruşu yapıldı.

Devrimci mücadele geliştikçe Sağlık-İş sendikası ve onun beslemesi faşist saldırganların çırpınışları da artıyordu. 27 Mart 1978 pazartesi günü hastaneden çıkmakta olan biri kız 4 devrimci işçiye 20 kişilik bir grup demir sopalarla saldırdı. Savunmasız insanlara kafa, göz demeden demir sopalarla vuruldu, yerlere düşürüldü, kaburgaları, kafaları kırıldı. Böylece «Miliyetçilik»lerinin gereğini yerine getiren faşist saldırganlar yeniden Y. Beyazıt yurduna döndüler.

Ertesi gün S.S.K. Ankara hastanesi, antifaşist mücadele bayrağının yükseldiği bir işyeri oldu. Sabah erkenden, hekiminden paspasçısına kadar yüzlerce sağlık emekçisi hastane salonunda toplandı. Birkaç temsilci aracılığıyla hastane idaresine talepler iletildi. Arkasından yapılan bir konuşmayla saldırı kınandı. Saldırılara karşı en önemli davranışın birliği sağlamak, perçinlemek olduğu belirtildi, «Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için» denildi.

Daha sonra insan üretici gücünün, insan sağlığının bekçisi yüzlerce kişi beyaz gömlekleriyle hastane önünde, faşist saldırıların kaynağı Y. Beyazıt yurdu karşısında toplandı. Yaralanan işçiler ve faşist saldırılara hedef olmuş tüm devrimcilerin mücadeleleri onuruna saygı duruşu yapıldı. Ve hep bir ağızdan defalarca haykırıldı : KAHROLSUN FAŞİZM...

Yiğit S.S.K. Ankara hastanesi çalışanlarının mücadeleleri sürüyor, sürecek.. Onların mücadelesi tüm çalışan yığınların kurtuluş mücadelesi içinde bir parça, ama örnek bir parça.. Çünkü onlar her türlü gurupçul eğilimin, her türlü sekter tavrın karşısında yer alıyorlar, devrimci mücadelenin başarısının devrimcilerin birliğinden geçtiğini biliyorlar.

MÜCADELENIZ MÜCADELEMİZDIR...
SELAM OLSUN SİZLERE...

MESS Grevinin Ardından

«Her grev, tüm işçi sınıfının deneyimini zenginleştirir. Eğer grev başarılıysa, onlara, işçi sınıfı birliğinin ne kadar sağlam bir güç olduğunu gösterir. Ve diğerlerini yoldaşlarının başarısından yararlanmaya iter. Eğer Eğer başarılı değilse başarısızlığın nedenleri üstüne tartışmalara ve daha iyi mücadele yöntemlerinin araştırılmasına yolaçar.» (Lenin - Sendikalar Üzerine Sayfa : 149)

Bu amaçla MESS grevlerini incelemek, çıkarılacak dersler açısından önemli bir olaydır.

30 Mayıs'tan beri süren «MESS grevleri» 3 Şubat 1978 günü sona erdi. Grevler Türkiye'nin «70 sente» muhtaç olduğu döneme denk getirildi. Getirildi dedik böyle ekonomik bir krize denk gelmesi tesadüf değildi. Parababaları öyle istemişti. Bunalıma düşmüşlerdi, az zararla kapatmaları gerekiyordu. Ham madde bulamıyorlar, iç ve dış borçlar gırtlağa çıkmış, kredi musluklarl kapanmış, üretim durdu duracak bir durumda parababalarının örgütü MESS işçileri greve zorluyor.

«Fabrika sahipleri, sanayi alanında bir aksama (Bugün Rusya'da yaklaşmakta olana benzer bir bunalım) halinde işin bir süre durması ve işçi fonlarının tükenmesi kendi yararlarına olduğu için kasıtlı olarak, grevlerin çıkmasını teşvik bile edebilirler.» Lenin - Sendikalar üzerine sayfa : 168)

Nitekim patronlar **grevleri teşvik etmişlerdir.** Grevleri patronlar teşvik ettiler diye yapılmamalı mı diye bir soru gelebilir aklımıza, cevap yapılmalıydı. Ama «işçiler, hiçbir koşul altında kendilerini yalnız grev eylemleri ve grev dernekleriyle kısıtlayamazlar.» Lenin - a. g. e. s. : 168)

Ustanın da çok duru bir şekilde belirttiği gibi «yalnız grev eylemleri» ve «grev dernekleriyle» yetinmeden, grevlerin mücadelenin sadece bir yanı, sadece bir mücadele biçimi olduğunu unutmadan yapılmalıydı. Oysa olayların diliyle konuştuğumuzda DİSK Maden - İş'in yaptıkları hiç de Lenin Ustanın dediklerine uymuyor. İşçi sınıfı disiplini adına grevci işçileri otomatlaştırarak işçilerin sosyalistlerle kaynaşmasını, birleşmesini, bütünleşmesini engellemeye çalışan Maden - İş yöneticileri bu düşüncelerini şöyle dile getirmişlerdir. (Devamı Sayfa 15 de)

devrimci derleniş

Sorumlu Md.: F. Ayhan ERKAN
Sahibi: Ahmet KALE
Yönetim Yeri: İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han No.: 4/111 Ulus/ANKARA
Yıllık Abone: 60 TL.
Dizgi, Baskı: Halkevleri Basımevi